GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, veljača i ožujak 1930. Br. 2.—3.

SV. KRUNICA I BOGOSLOVNE KREPOSTI.

A. Vjera.

Obično molitvu sv. Krunice započinjemo sa apostolskim Vjerovanjem. Time hoćemo, da javno ispovijedimo vjeru u najuzvišenija otajstva, koja ćemo podrobnije razmatrati u pojedinim deseticama. Molimo zatim tri »Zdravo Marijo«, proseći Isusa, blagoslovljeni plod njezine prečiste utrobe, da nam uzmnoži vjeru, utvrdi ufanje i usavrši ljubav. Vjera, ufanje i ljubav tri su kreposti koje nas neposredno združuju s Bogom, našim prvim početkom i zadnjim ciljem, kreposti svakom čovjeku neophodno potrebite, da poluči svoje vječno spasenje. A Krunica, kako kaže veliki Papa Lav XIII b. u. u jednoj od svojih krasnih enciklika, »moćno je sredstvo, da u nama raspali zublju vjere, uzdigne ufanje i ojača ljubav.«

Krist šaljući apostole, da po cijelom svijetu šire njegovo Kraljevstvo, da naučavaju i krste sve narode, reče im: »Ko bude vjerovao, spasit će se, a ko ne bude vjerovao, osudit će se«. Iz ovih riječi jasno razabiremo, da je vjera neophodno potrebita za vječno spasenje. »Bez vjere«, kaže sv. Pavao, »nije moguće ugoditi Bogu«. Vjera nas uzdiže put nebeskih visina, otstranjuje koprenu, koja nam zastire veličanstvo Previšnjega, otkriva nam one uzvišene istine, do kojih naš razum po svojim naravnim silama ne bi nikada mogao doprijeti. Gdje nas razum ostavlja, jer ograničen, tu nam vjera priskače u pomoć. Razum sebi pripušten lutao je po tminama, padao iz ponora u ponor, iz jedne bludnje u drugu, ali čim mu vjera priteče u pomoć, čim ga rasvijetli svojom nebeskom svjetlošću, on upoznaje uzvišene istine o Božjoj naravi, Njegovim beskonačnim savršenstvima, istine o svom početku, o cilju, komu je određen, pokaže mu put, sredstva, po kojima će postići taj cilj.

Pa ipak ta vjera, koja je čovjeku neophodno potrebna, da se dovine svoje prave i jedine sreće, u mnogima je danas znatno oslabila, u mnogima se i sasma ugasila. Mnogi zaslijepljeni ohološću, obožavaju svoj vlastiti razum, neće da nad njim priznaju inog gospodara, odbacuju evanđeoske istine, do kojih on ne dopire. Buduć pako da vjera ne otkriva samo istine, koje nam je vjerovati, već nam kaže i moralni zakon, po kome nam je živjeti, zakon skroz protivan

neobuzdanim ljudskim strastima, mnogi bi htjeli, da je nema, pa ju odbacuju, da im ne ogorčuje nedopušteno uživanje. Nu glavni uzrok današnjem bezvjerstvu tražimo u općem nepoznavanju vjerskih istina. Danas se sve uči, sve čita, o svemu se raspravlja, samo se zanemaruje nauk o vjeri, koji bi morao da bude temelj svakog drugog, jer o tome zavisi naša vječna sreća ili nesreća.

Eto zašto vjera slabi i kod prostog puka, osobito kod radnika, koji po vas dan zaposlen materijalnim radom, zatvoren u zagušenim tvornicama i radionicama nikada ne čuje blage evanđeoske riječi o Bogu, o duši, o svome zadnjem cilju, o vječnosti, o svojim vjerskim dužnostima, a uz to rado srče duševni otrov iz bezbožnih knjiga i novina, koje mu naumice pružaju, da mu iščupaju vjeru iz srca. — Žena, koju je providnost odredila, da bude anđeo čuvar kršćanske obitelji, da održi u njoj upaljenu luč vjere, pušta se zavesti od kojekakvih obećanja, pa i ona odbacuje vjeru, pali tamjan idolu bezvjestva, i vjerskog indiferentizma.

Lav XIII. s. u. da na novo upali zublju vjere u ljudskom društvu, nalazi shodnu pomoć u Marijinoj Krunici. »Pomnjivo i ozbiljno razmatranje otajstava — njegove su riječi — mnogo doprinosi, da se utuče svaka vjerska bludnja, iskorijeni bezvjerstvo i prošire temeljne istine naše sv. vjere.«

Već prvo radosno otajstvo, s kojim započimljemo sv. Krunicu, »Navješćenje Kristova utjelovljenja«, »Koga si Djevice začela po Duhu Svetomu« pruža nam duboki i temeljni nauk naše sv. vjere, nauk o istočnom grijehu, a zatim utješni nauk o našem otkupljenju. Svi ljudi bijahu okaljani teškom ljagom praočeva grijeha, bijahu »sinovi srdžbe«, pa osjećahu potrebu jednog Posrednika, koji će ih s Bogom izmiriti, koji će za njih isplatiti dug vječnoj Pravdi. Vječni im se Otac smilovao i poslao im svog Jedinorođenog Sina, koji silazi na zemlju, postaje čovjek kao i mi, da pred Ocem bude pomirbena žrtva. — Isto nam ovo otajstvo otkriva i najuzvišeniju vjersku istinu, istinu o Presv. Trojstvu. Tu razmatramo kako Bog Otac da spasi svijet šalje Sebi istosučna Sina; Bog Sin rado se odazivlje volji svog nebeskog Oca; Bog Duh Sveti sa svojom božanskom krepošću završuje djelo utjelovljenja u Prečistom krilu nazaretske Djevice.

Betlehemska štalica sjeća nas, kako se ispunilo sve što su proroci unaprijed kazali o obećanom Mesiji, koga su očekivali Patrijarsi, za kojim su čeznule svete i pravedne duše staroga zavjeta. — Dijete Isus, koji od dvanaest godina u hramu nadnaravnom mudrošću raspravlja sa židovskim učenjacima i tumači im pisma, pravi je Bog, Božji Sin, koji traži čast i slavu svog nebeskog Oca, a istodobno i pravi je Čovjek, koji se pokorava svojoj Majci i svome svetomu Othranitelju »i bijaše njima podložan«.

Prodremo li s mišlju dalje u otajstva Kristove muke i smrti, pa u otajstva slave, mi ćemo se uvjeriti, da se tu nalazi jezgra i

srčika cijelog kršćanskog vjerovanja. Vjernik, svaki put kad moli Krunicu, pomnjivo i pobožno razmatra pojedina otajstva, obnavlja u sebi toli potrebit čin vjere, s kojim se ista krijepi i jača, a istodobno ju svečano i javno ispovijeda.

S punim dakle pravom zaključuje već spomenuti Papa: »Nije moguće opisati koliku korist crpe vjernici iz pobožnog, opetovanog i redovitog razmatranja ovih uzvišenih otajstva, bilo da ojačaju svoju vjeru, te ju sačuvaju od podlog neznanstva, bilo da si okrijepe i uzdignu duh.«

Nek se dakle svi kršćani odazovu glasu Kristova Namjesnika, nek svagdano mole sv. Krunicu, da si sačuvaju vjeru, taj neprocjenjivi nebeski dar. I oni, koji osjećaju, da im vjera slabi, da ih muče vjerske dvojbe, i oni koje je već uspavao vjerski indiferentizam, nek se ne stide uzeti u ruke krunicu, razmatrati otajstva i na novo će vjera, poput sjajne zvijezde rasvijetliti njihovu pamet i kazati im put do vječne domovine. **M.**

KAKO TREBA MOLITI KRUNICU.

U prošlom broju smo vidjeli, da treba moliti Krunicu čistom dušom, t. j. da nemamo teškoga grijeha na duši, da smo u milosti Božjoj. Ali da naša molitva bude Bogu i Majci Božjoj ugodna, kad molimo Krunicu, moramo je moliti i

Sakupljenom pameti.

Da molitva bude dobra, nije dosta da mi izrazujemo svoje želje u najljepšoj molitvi — Krunici; još treba da joj posvetimo i svu pažnju, jer je Bogu miliji glas srca nego li ustiju. Svojevoljno rastresena molitva vrijeđa Boga; uzrokom je da naša Krunica nema nikakva ploda, pače grijehom kalja našu dušu. Kako se osuđujemo tražiti od Boga, da nas sluša kad ni mi sami sebe ne čujemo? Kako smijemo prositi, da nas usliši, ako pratimo let muhe dok se molimo neizmjernom Veličanstvu, pred kojim sve strepi? To znači odbacivati od sebe Božji blagoslov, tražiti prokletstvo, koje slijedi one, koji Bogu nemarno služe: »Proklet onaj, koji Bogu nemarno služi«! (Jeremija XLVIII, 10.) Zaista ti ne možeš izmoliti Krunicu, a da se ne rastreseš preko svoje volje; teško je izmoliti i jednu Zdravu Mariju sakupljeno, jer nemirna mašta nema mira. Ali ti ipak možeš izmoliti Krunicu čuvajući se svojevoljne rastresenosti. Pri tom trebaš upotrijebiti sva sredstva, da smanjiš broj i nehotičnih rastresenosti, i to obuzdavanjem svoje mašte. Da to postigneš, pomisli da si u Božjoj prisutnosti, da te motri Bog i Majka Božja; da tvoj dobri anđeo s desne prima tvoje Zdravo Marije kao ruže, ako ih dobro moliš, eda s njima okruni Isusa i

Mariju. Promisli, da stoji i napasnik s lijeve, koji obilazi oko tebe da proždre tvoje Zdravo Marije, te ih zapiše u svoju knjigu smrti, ako nijesu sakupljeno, pobožno i čedno izmoljene. Napose ne zaboravi prikazati pojedine desetice u čast otajstva, koje moliš, imajući pred očima Isusa i Mariju prisutne u tome otajstvu.

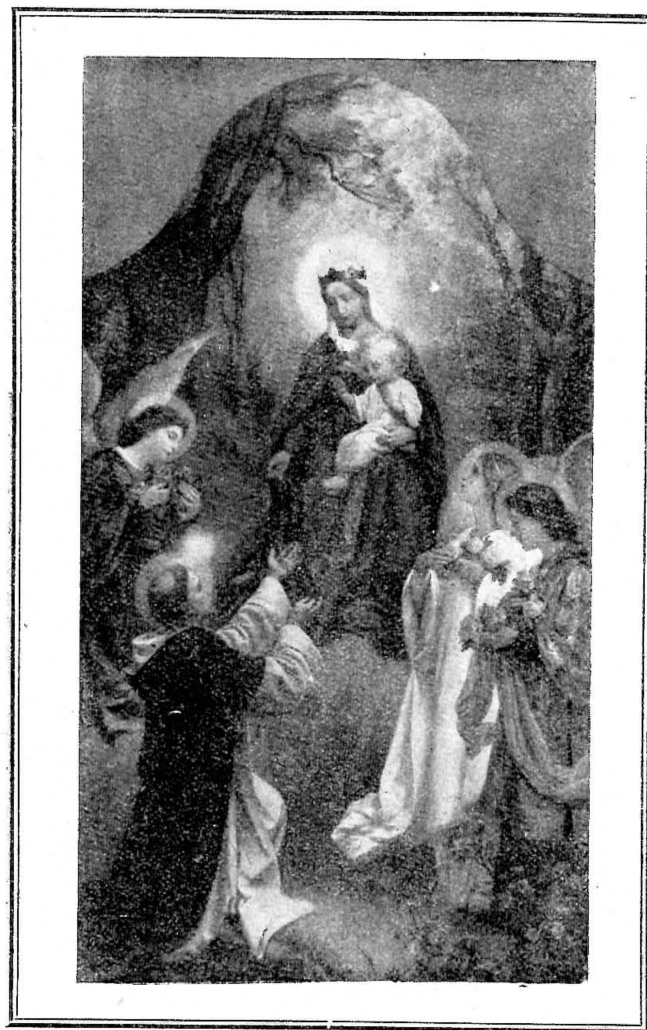
Čita se u životu bl. Hermana, premonstrateškog reda, dok je molio Krunicu sakupljeno i pobožno i pri tom razmatrao otajstva, bl. Djevica bi mu se prikazala sva u sjaju, lijepa i veličanstvena. Ali kad bi već popustio u sakupljenosti te žurno i rastreseno molio, Ona bi imala lice navorano, žalosno i neprijatno. Herman se čudio toj promjeni; bl. Djevica mu reče: »Ja ti izgledam onako kako me imaš prisutnu u duši, jer postupaš sa mnom kao s kakvom prostom, prezira vrijednom, osobom. Gdje je ono vrijeme, kada si me pozdravljao dostojno i sakupljeno promatrajući Otajstva i diveći se mojoj veličini?«

Postojano odbijati rastresenost.

Nema molitve koja bi bila duši zaslužnija i koja bi više Mariju slavila nego li Krunica dobro moljena. Ali niti nema molitve, koju bi bilo teže dobro moliti i u kojoj bi bilo napornije ustrajati nego li u Krunici. Nju je napose teško dobro moliti zbog rastresenosti, koje već prirodno dolaze radi ponavljanja iste molitve. Dok se moli časoslov Majke Božje, ili Pokornički psalmi ili koja druga molitva lakše se je čuvati rastrešenosti. U njima izmjena i raznoličnost izraza priječe maštu i osvježuju duh. Zato je lakše ovakve molitve dobro obavljati. Ali u Krunici, jer su uvijek isti Očenaš i Zdravo Marijo, pa i oblik (desetice), vrlo je lako da to dosadi i uspava čovjeka. Pogibeljno je, da se zabaci takva molitva, a traži druga, lakša i jednostavnija. Radi toga treba mnogo pobožnosti, da ustraješ u molitvi sv. Krunice; dosta više nego li u drugim molitvama. Naša mašta još povećava tu poteškoću: nestalna je te ne može ni za čas da miruje. Pridružuje se još zloba đavla, koji neumorno radi, da nas rastrese i odvrati od molitve. Što radi ovaj zlobnik dok mi molimo Krunicu? On pomaže našu mlitavost i nemarnost; još prije negoli ćemo početi, pobuđuje u nama dosadu, rastresenost i umornost; za vrijeme molitve, kad je izmolimo s toliko napora i rastresenosti, eto ga sa raznim poteškoćama: »Što si molio ništa ne vrijedi; tvoja Krunica je bez koristi; bolje bi učinio da si se bavio svojim poslovima; gubiš dragocjeno vrijeme u izgovaranju usmenih molitava bez sakupljenosti; pol sata razmatranja ili jedno dobro štivo mnogo bi više vrijedilo. Sutra kad budeš manje pospan, molit ćeš sakupljenije; ostavi za sutra tvoju Krunicu.«

Ovako napasnik vješto nagovara, da se ostavi Krunica potpuno ili djelomično, da se zamijeni ili odgodi.

Ne vjerujte, braćo i sestre, i ne klonite duhom, ma da se je vaša mašta za vrijeme Krunice zabavila čak i sa bedastim mislima,

Prof. Em. Ditě, Praha:

MAJKA BOŽJA SV. KRUNICE.

„Sinovi sv. Dominika **dužni su i po svom zvanju i po svom stališu**, da što većim marom uzmnažaju bratovštine sv. Krunice te ih uzdrže u svom žaru i revnosti“.

Lav XIII u instrukciji redovnicima sv. Dominika, rujna 1883.

samo ako ste ih vi nastojali odstraniti čim ste ih primijetili. Vaša molitva Krunice toliko je bolja što je više zaslužna; toliko je više zaslužna koliko je teža, toliko je teža što je manje prijatna duši radi rastresenosti koje, dosadno kao muhe na nju navaljuju.

Ako treba da se borite za vrijeme molitve sv. Krunice protiv rastresenosti, koje dolaze, hrabro stisnite oružje u ruci, t. j. proslijedite s molitvom sv. Krunice, pak bilo to i bez užitka i osjetne utjehe! To je strašna borba ali i spasonosna za vjernu dušu. Ako li vi odložite oružje, t. j. ostavite svoju krunicu, vi ste pobijeđeni a đavao je pobjednik! On će vas pustiti tada u miru; ali će vam na sudnjem danu predbaciti vašu malodušnost i nevjernost. »Tko je vjeran u malim, bit će i u velikim stvarima« (Luk. XVI. 10.) Onaj koji je vjeran da odbaci i najmanje rastresenosti i u malenom dijelu svoje molitve, bit će vjeran i u velikim stvarima. Ništa nije tako sigurno kao riječ Duha Svetoga. Odvažno dakle ,vjerni sluge Isusa i Marije, koji ste odlučili svagdano moliti sv. Krunicu! Da vas mnoštvo mušica, tako zovem rastresenosti, koje vas ometaju za vrijeme molitve, ne rastavi od društva Isusa i Marije s kojima ste u zajednici dok molite sv. Krunicu.

Bl. Ljudevit Grignon od Montforta.

RUŽARSKA LEGENDA.

Uzvišenost svete Krunice velika je već radi samoga njezina postanja, jer, kako predaja bilježi, ona je ustanovljena po naredbi iste Bl. Dj. Marije u doba vjerskih raskola, kad su Albigežani svojom krivovjerskom naukom prouzrokovali velike nerede i smutnje u Crkvi i u društvu. Ona se objavila velikom Božjem ugodniku i svome ljubimcu, sv. Dominiku, otkrila mu svoj naum, te ga potakla, da prema njenoj uputi složi ovu molitvu i kao takovu da je raširi po svim krajevima kršćanstva, jer ta je prekrasna molitva Njoj i Njenom božanskom Sinu najmilija, a ljudima najkorisnija. To je potvrdilo vjekovno iskustvo s bezbrojnim činjenicama, a tomu ima dokaza i danas diljem čitavog svijeta.

Postoji jedna dražesna legendarna priča, koja nam objašnjava razlog, zašto je ova molitva bila nazvana R o s a r i u m — što znači R u ž i č n j a k, ili vijenac od ruža. U svome početku, u svome postanju ne zvaše se ovim imenom, koje širi toliki mistički miris na zemlji, a i u nebu. Odakle po tom ovakav naziv?

Neki mladi čobanin, pastir, koji bijaše veoma veliki ljubitelj Gospine Krunice i revni širitelj ove tako mile i korisne molitve, imao je divni i pohvalni običaj, da svagdano pozdravlja Majku Božju moljenjem Krunice. Pobožno i bezazleno čobanče molilo je Krunicu, kako je bolje znalo, jer nije imalo nikakva čisla kod sebe. Bojeći se, da se ne bi prevario u moljenju, jer bi molitvu morao katkad prekidati, da pripazi na svoje ovce, što su po livadi i po brežuljku oko njega pasle, dosjeti se pronicavi dječak nečemu, što će mu pri tome pomoći. Odlučivši, da ne će više s prstima brojiti 150 Zdravomarija i 15 Očenaša, sabere nekoliko prutova od loze, izreže ih na sitne komadiće, izbuši ih i natakne na prut od site, najprije po deset jednakih (= Zdravomarije), zatim iza svakoga desetoga naniže po jedan komadić pruta malko veći (= Očenaši). Kad je bio gotov, niko veseliji i radosniji od njega! Dok su njegove ovce pohlepno čupale travu i lišće, njegovi su prsti nizali od njega nadjevene komadiće pruta, usta su mu pobožno šaptala molitvu Majci Božjoj presv. Krunice, a duh mu se zanosio svetim razmatranjem otajstava, sadržanih u Krunici. Ova sveta i ustrajna pobožnost skromnog i nevinog čobančeta bila je nagrađena od neba jednim čudesnim učinkom.

U sutonu jedne decembarske večeri, prije nego će naš mladi pastir sa svojim stadom da ode kući, po svome običaju objesi svoje neobično čislo na grančicu jednog stabla, da ga sutradan, kad svoje omiljelo stado izvede na pašu, opet skine i započne iznova moliti Krunicu na čast nebeske Kraljice. Uranivši u zoru, otide do onoga stabla, na kome je visio njegov dosjetljivi i sveti izum, ali što opazi? Pred oči mu se pruži divotan prizor! Na stablu visi vijenac od prekrasnih svježih ruža, među kojima poslije svake desete napretinjen kao po jedan crveni rubin: pastirovo čislo od komadića izrezanih prutova pretvorilo se na čudesan način u ruže! Pobožni pastir u zanosu i ushitu radosne i sretne svoje duše dohvati onaj ružični vijenac, odnese ga kući i pokaza ga svojim roditeljima. Ovi, ushićeni tim neobičnim čudom, otiđu do svoga župnika i predadu mu čudnovati ružični vijenac, ispripovjedivši, što se dogodilo. Od onoga vremena, molitva, koju je sv. Dominik primio od Marije, Majke Božje, počela se nazivati R o s a r i u m, t. j. krunica ili vijenac od ruža.

*

Ne znam, da li ova iznesena pripovijest o čudesnom ružičnom vijencu ima stvarnu povijesnu pozadinu, ili da li ju je ishitrila, odnosno, da li ju je nakitila pobožnost ljubiteljâ i štovateljâ Marijine Krunice. No nedvojbeno je, da ova prekrasna molitva jest doista prava m i s t i č k a r u ž a, ili točnije: kita, vijenac od više divno spletenih ruža. Komu to od vas, dragi čitaoci, nije poznata ruža? Zacijelo nju pozna svaki od vas, i njom se svak rado kiti. No, a znate li, od čega se sastoji svaka procvala ruža? Vidite: ružina stabljika ima na svom prutu zeleno l i š ć e, bodljivo t r n j e i mirisno c v i j e ć e. Ova ista svojstva imate i na m i s t i č k o j ružinoj stabljici. Njezini zeleni listovi jesu r a d o s n a o t a j s t v a; bodljivo trnje predočeno je u ž a l o s n i m o t a j s t v i m a, a mirisni cvje-

tovi, to su slavna otajstva našega otkupljenja. 150 Zdravomarija s razmatranjem odnosnih otajstava u Marijinom ružičnom vijencu, u Marijinoj Krunici — to je kita isto tolikih divnih ruža, poklonjenih nebeskoj Kraljici. O, pletimo kite i vijence ovakvih ruža, molimo ponizno i pobožno Marijinu Krunicu, da zavrijedimo od Boga Njenim posredovanjem neusahnjivu krunu vječne slave!

O. Jordan Viculin o. P.

BLAGOVIJEST.

(25. ožujka, prvo otajstvo radosno).

Vječna Riječ, Božji Sin, silazi s neba, da u čistom krilu Djevice obuče na se ovo naše slabo, umrlo tijelo: to je otajstvo, koje Gabrijel navješta Mariji. Nedokučivo otajstvo, koje pravednici već od četrdeset vjekova očekuju. Otajstvo od vijeka preodređeno u Božjoj Promisli.

Prije svih vjekova Bog u svom sveznanju vidi sve, što će se u vremenu dogoditi. Vidi grijeh, kako se u svijet uvlači i određuje, da ga kazni. Nu posreduje Vječna Riječ, predlaže Ocu, da će na se uzeti udarce vječne pravde. Pravda će primiti zadovoljštinu, žrtva će joj biti prikazana, a ta žrtva bit će u svem jednaka, uvrijeđenom veličanstvu; grijeh će po tom biti oprošten. U »Riječi« izmirit će se, zagrlit će se, izljubit će se pravda i milosrđe, ali za to treba, da »Riječ«, druga božanska osoba Presv. Trojstva, postane čovjekom, da svojim neizmjernim zaslugama obogati narav, koju hoće da spasi: zato će Sveti Duh, svojim otajstvenim i čistim djelom, u djevičanskom krilu jedne Adamove kćerke, sazdati sveto čovječanstvo, koje će Bog kazniti, koje će biti žrtva paljenica za grijehe čovječanstva. — Moleći ovo otajstvo, u duhu se klanjajmo nedokučivoj odredbi Presv. Trojstva.

Određeni je čas kucnuo. Marija je izgovorila svoj »fiat«, »neka bude«. To je »fiat« novog stvorenja. I Riječ postade tijelo! Riječ, pravi Božji Sin, rođen od vijeka, jednak u svemu svome Ocu, živa slika svog Početka, osobni sjaj božanskog bića, Riječ postade tijelo! Sjedinjuje svojoj božanskoj naravi, zaručuje ljudsku dušu, sa slabim tijelom, postaje u svemu nama sličan, postaje čovjek. Iako mu svetost božanske Osobe ne dopušta, da uzeta narav bude grijehom okaljana poput naše, Njegovo milosrđe uzimlje na se svu odgovornost grijeha, pred očima Oca postaje kao živući grijeh (II. Corinth. V. 21.) S pravom kaže apostol: »Poništio je samoga sebe« (Phil. II. 7.).

Sve ovo poništenje Vječne Riječi djelo je čiste i same dobrote. Mi to ni s čim nijesmo zavrijedili. Oni rijetki uzdisaji i želje svetih duša, kroz vjekove, bili su utopljeni u moru opačina. Poslije tolikog

očekivanja, svijet je bio gori, nego u svom početku: ali ipak naše bludnje, naše zloće nijesu zato dosadile Božjoj ljubavi, koja nas uvijek slijedi i pozivlje.

Pri razmatranju tolikog otajstva, u duši svojoj moramo da budimo čuvstva dubokog divljenja i ljubazne harnosti, to više, što je toliko poniženje Božanstva početak naše slave, našega visokog dostojanstva.

Što mi postasmo po utjelovljenju Sina Božjega? Postasmo braća Isusa Krista. Da, utjelovljena Riječ, koju Marija nazivlje slatkim imenom Isus, obučena je našom naravi u svetim žilama kola joj krv, koja izvire iz istog izvora, iz kog izvira i naša krv. — Sinovi srdžbe, po Njemu postasmo sinovi blagoslova: osuđeni na dvostruku smrt, od Njega primamo uskrsnuće i život; razbaštinjeni i odbačeni radi grijeha praroditelja, po Njemu smo pozvani na baštinstvo slave i blaženstva, koje nam je bilo obećano na dan našeg stvorenja. Po Njemu naša duša ustaje iz gliba grijeha, teži za slavom, za blaženstvom, a naše tijelo poništeno od boli, oživljuje i teži za besmrtnosti. Sa Isusom, po Isusu, u Isusu naše misli, naše želje pročišćuju se, preobražuju se, posvećuju se. Napokon, po Njemu smo dionici božanske naravi. Koja li je to čast! Pa, dosljedno, kako moramo da častimo sami sebe! »Upoznaj, o čovječe, svoje dostojanstvo, pa postavši po Utjelovljenoj Riječi, dionikom božanske naravi, nemoj se više svojim grešnim življenjem povraćati u prvašnje svoje ništavilo«. (S. Leo P.)

II.

Obratimo sad svoju pažnju na Božju Majku, na njezinu ulogu u ovom otajstvu.

»Bi poslan od Boga anđeo u Nazaret, Djevici zaručenoj čovjeku iz kuće Davidove, a ime djevici bijaše Marija«. (Sv. Luk. I. 26. 27.). Promatrajmo s kakovim počitanjem Božji poslanik vrši svoju misiju. Ne zapovijeda, kako su običavali anđeli, poslani patrijarsima, kraljevima, prorocima, nego se duboko klanja i pozdravlja skromnu Djevicu. »Zdravo!«

Što je vanredno u ovoj Djevici, Adamovoj kćerci, da joj se anđeo klanja? Dvije stvari: milost, kojom je napunjena i visoko dostojanstvo, na koje je određena. Ova čista Djeva, jedina među svim smrtnicima, nije bila okaljana ljagom istočnog grijeha; klica Božje milosti, koju joj Bog usadi u dušu, u prvom času njezina neoskvrnjenog začeća tako se je brzo i divno razvila, da se već popela do heroizma sviju kreposti. Ona je uistinu puna milosti«. »Gospod je s njome«, a bit će u većoj mjeri, kad se obistini otajstvo, što joj ga Gabrijel navješta dozivljajuć joj u pamet riječi proroka: »Evo ćeš začeti i poroditi sina ... Nazvat će se Sinom Previšnjega«. (Is. VII. 14. Sv. Luk. I. 31. 32.)

Kako Marija odgovara anđelu, na tako divnom pozdravu, na tom uzvišenom obećanju?... Ne će li, prije svega veselo i zanosno zapjevati Bogu hvalu na tolikoj milosti, na tolikoj časti, što joj iskazuje, dostojanstvu, na koje uzdiže? Ne, veselje i zanos onda ustupaju mjesto dubokoj poniznosti; pjesma će se hvale kasnije zaoriti iz njene duše, a biti će življa i jača, jer pripravljena u dubokoj i iskrenoj poniznosti. Mjesto da pjeva veselu i zahvalnu himnu, Ona slijedi primjer Onoga, koji se ponizuje i silazi u njezino čisto krilo.

Bl. Anđelik, dominikanac: **Naviještenje.**

Smućuje se, smatra se nedostojnom časti, koja joj je iskazana, slave koja joj se naviješta. Uvjerena, da je samo jedan, koji može da se nazove punim milosti: Onaj, naime, koji je prvi i sveopći izvor iste. I ako je uvjerena, da će postati Božjom Majkom, priznaje se i hoće da bude najzadnjom Njegovom službenicom »Evo službenice Gospodnje«.

Kako bi se morali zacrljenjeti pred tolikom poniznosti Božje Majke! Nevoljni grešnici, sinovi grešnog oca, bez ikakovih zasluga, bez ikakove kreposti, kako brzo znamo, da se za svaku malenkost uznesemo. Ne treba da nam se anđeli poklone, niti da nas pozdrave s Božje strane, dosta je da nas ljudi malko pohvale, da nam malo polaskaju i nama se čini, da smo bogzna što. A kad hvali laskavac mi sami znamo sebi pjevati »Ave«, »Zdravo«.

Zaslijepljeni samoljubljem, ne opažamo svojih mana i poroka, pred očima su nam samo neke dobre sposobnosti, dar naravi, odgojem nešto usavršene, i s tim hoćemo da se drugima predpostavi-

mo, nad ostale uzdignemo. Katkada zlorabimo i same Božje darove, katkada i duhovne pogodnosti postaju predmetom naše ispraznosti; mjesto da u svemu tomu gledamo darežljivost Oca sviju dobara, mjesto da ih posvetimo sve to većoj Njegovoj slavi, mi ih pripisujemo svojim zaslugama i s njima se služimo isključivo za svoju osobnu korist.

Plod razmatranja ovoga otajstva neka bude čvrsta odluka slijediti Božju Majku u njezinoj dubokoj poniznosti!

KRUNICA JE POMOGLA . . .

Kad sam pred tri godine morao u vojsku, uzeo sam među inim sitnicama sobom i sv. krunicu, dar jednoga dobrog prijatelja-redovnika. Uvijek sam je s veseljem molio, u najvećoj tjeskobi duše našao sam utjehu, u nevolji pomoć, »jer se još nije nikada čulo, da bi Ona ikoga zapustila, koji bi se u njezinu pomoć utekao, njezin zagovor zaprosio«... A pogotovu u vojsci, gdje je i onako teško, dobro će mi doći. Istina, kad su je moji drugovi vidjeli u sanduku ili slučajno prebirati je u mojim rukama, ismjehivali bi me.

Samo sam se s jednim mogao sprijateljiti u tom pogledu. Bio je čestit seljački sin, rodom iz Gorskoga Kotara. Tih, miran, povučen, a nada sve pobožan. I kao takav bio je predmet izrugivanja naših opakih drugova. Nazivali su ga »frajlica«, jer je bio upravo blage, ženske ćudi. Mnogo puta smo zajedno molili iz molitvenika ili hrvatskog misala, a osobito nedjeljom, kad je bilo više vremena, a nijesmo mogli k sv. misi, iako nam je crkva bila preko puta kasarne. U molitvi smo nalazili veliku utjehu i lako smo i strpljivo podnosili sve tegobe vojničkog života.

Ali jednoga dana dogodi se nešto neočekivano. Srećko, tako se zvao moj spomenuti prijatelj, bio je momak ili »posilni« kod jednog oficira, koji ga je osobito volio i imao u njega potpuno povjerenje.

Jedne večeri, kad sam već spavao, probudi me Srećko sav zaplakan te mi se izjada. Oficir si je nabavio nove, lakaste cipele pred par dana. Jutros je došao sa plesa, a Srećko je poslije cipele očistio i stavio ih na svoje mjesto. Kad je u večer oficir opet želio na neku zabavu, naloži Srećku, da mu dade nove lakaste cipele, ali cipela nema, te nema nigdje. Oficir se razgalami, jer je bio nestrpljiv i istuče Srećka, jer da ih je on ukrao i valjda prodao, odnosno on mora za njih znati, gdje su.

Ta me je vijest prenerazila. Ta Srećko ne bi drugome uzeo, štono riječ, ni vlas s glave, a kamoli da uzme cipele i to još one, za koje je on odgovoran. On mi se zaklinjao, da ih nije uzeo i ne zna, kuda su nestale. Ne sumnja ni na koga, jer da nije bilo nikoga u

stanu oficira. Žalio sam ga, trpio sam s njime i, jer sam bio s oficirom u dobrim odnošajima, pokušao sam ga umiriti i uvjeriti o prijateljevoj nekrivnji, o kojoj sam bio više negoli uvjeren.

No sve uzalud, ništa nije pomoglo, oficir nije htio ni čuti o tome i Srećko ni kriv ni dužan dopade zatvora. Jedini spas bi mu bio, da cipele plati. A otkuda da uzme novaca? Kod kuće velika sirotinja. Ja mu isto nijesam mogao pomoći, a na drugove nije bilo vrijedno ni misliti. Istina, mnogi su ga žalili, ali...

Sjetim se najednom moje sv. krunice u sanduku. Izvadim je i uvečer prije spavanja pođem k Srećku u zatvor, da ga utješim. Nije bila strogoća, pak mi je lako uspjelo do njega doći. Plače. Tješim ga i nagovorim, da zajedno izmolimo žalosnu krunicu. To smo i učinili. Rastasmo se okrijepljeni i puni pouzdanja u pomoć Majke Božje, koja nam još jedina može pomoći. I pomogla je prije negoli smo se tome mogli i nadati.

Te je noći bio u kasarni »dežurni oficir« onaj, čije su cipele nestale. Bio je on inače strog i dosta naprasit. I sada mu sine čudna misao. Oko jedanaest sati u noći probudi cijelu četu te svima zapovjedi, da otvorimo svoje sanduke, što smo hoćeš-nećeš i učinili. A on ide od sanduka do sanduka, da obavi »smotru«, t. j. pregled sanduka. Kad je došao do jednoga kaplara dogodi se čudo: u njegovom sanduku nađe svoje lakaste cipele, radi kojih je Srećko mnogo pretrpio i nalazio se u zatvoru. Naravski da sve priče kaplara nijesu ništa pomogle te da je Srećko bio smjesta pušten iz zatvora, da ustupi mjesto kaplaru, koji je radi te kradje cipela došao i pred vojni sud.

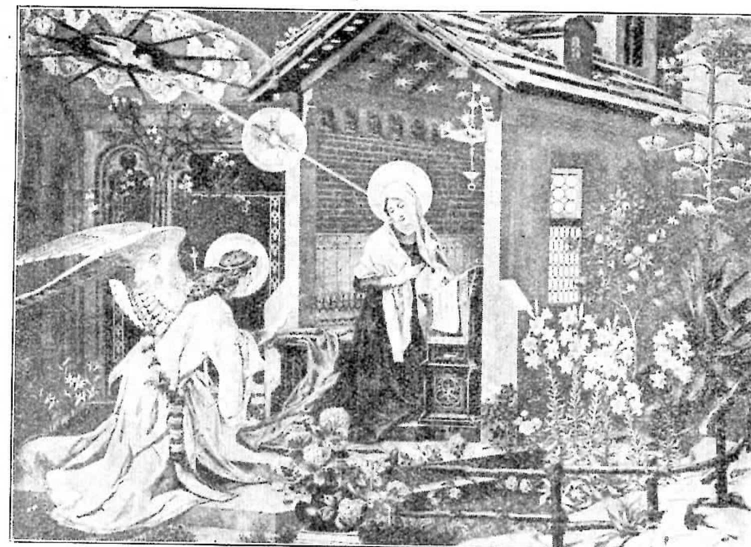
Neopisivo je bilo naše veselje, Srećka osobito.

A kako se samo on žarkom molitvom zahvaljivao dobroj Majci pred njezinim oltarom u nedjelju iza toga. Kako je s velikim veseljem u slobodnim časovima prebirao sitna zrnca sv. krunice, koja mu je pomogla i pomoći će mu uvijek, kao i svakome, tko se bude u Njezinu pomoć utekao, Njezin zagovor zaprosio.

Karlovac **Josip Rebelić.**

NAŠE IZDANJE.

S. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini**, Dominikanka 1321.—1333. — Zlatna knjižica, u kojoj se krasnom pjesničkom formom opisuje kratki život blaženice, koja je od ljubavi prema Isusu u Euharistiji poslije prve čudnovate sv. pričesti umrla. O njoj se sva pa i najstroža katol. štampa najpovoljnije izrazila. Kad je uzmeš da čitaš, ne možeš je odložiti, dok je svu ne pročitaš. Najzgodniji dar djeci za prvu pričest, i najbolja knjiga za nagradu školskoj djeci. — Kod naše uprave knjiga divno opremljena broširana samo 8.— Din., uvezena u bijelo platno 20.— Din. bez poštarine.

L. Seitz: **Njemačka kapela Loreto X.**

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

PRVO OTAJSTVO RADOSNO.

Ave Maria.

Moje su vidjele oči,
uši su slušale moje:
Sada ću na goru poći
prečiste radosti Tvoje,
vazdan da zanosno vičem,
jutrom i večerom kličem:
Gospod od vjekova, evo,
s Tobom je, presveta Djevo!

I s nama, kojima dani
Tvojoj u ljubavi tonu,
kojima ljetos ko lani
dušu iznemoglu, bônu
suncu izvede nam vedru,
da nam je blistavu, jedru
stazama trnjanim pratiš,
bijelu na samrti vratiš.

Božanska Riječ je u Te
sišla, da progonstva ljuta
našega rasvijetli pute,
pa da se, duša kad luta,
otajstva hvatamo Tvoga,
drûga zazovemo Boga;
pod trhom kada se svija,
vapimo: Ave Maria!

M. S.

MAJKA BOŽJA SV. RUŽARIJA U FATIMI.

Fatima! Sigurno nikada niste čuli za to ime. Međutim danas je njezino ime već slavno, kako ćete se uvjeriti iz ovih redaka.

To je jedna široka prostrana župa u Portugalu položena na brdu Oirskom, u biskupiji Leirijskoj. Tri kilometara daleko od župne Crkve nalazi se slavno mjesto: La Cova da Iria (Irijska špilja. —

Tamo jednom dođe blaženi Don Nuno Alvares Percira, tada glasoviti ratnik, da se uoči velike bitke protiv Kasteljenaca 13. augusta 1385 kod Aljubarrota preporuči Blaženoj djevici, čiju je sliku nosio na svom stijegu. Kralj Portugalski Ivan I., koji u toj okolici nije imao nego samo malu četu vojnika, koji su se imali suočiti sa velikom neprijateljskom vojskom, zavjetovao se, da će tu podignuti veličanstveni samostan na čast Majke Božje Pobjeda, samo ako pobjedi. Pobjeda je Portugiza bila tako velika, da se ubraja među najveće njihove ratničke slave.

Tada je kraljevski samostan bio brzo podignut. Kralj ga daruje Dominikancima, koji onda raširiše u onoj okolici pobožnost Ružarija. Ta pobožnost tako bi plodna i duboka, da se je ona do danas sačuvala u njihovim ognjištima, dapače je postala familijarna i samoj maloj djeci.

*

13. svibnja 1917. tri djeteta onog kraja čuvali su stada u Irijskoj Kovi. Najstarija Lucija, imala 10 godina, njezin nećak Franjo imao je 9, a Hijacinta, sestra Franjina imala je tek 7 godina. O podne ostaviše svoje igre, da izmole krunicu; a poslije krunice povratiše se opet svojim naivnim igrama: kušali su da sagrade s brdskim kamenjem jednu malu kućicu.

Ujedamput jedno veliko svijetlo udre im u oči. Bojeći se bližnje oluje Lucija sakupi svoje stado, da se povrati kući. Putem, kad su djeca sa svojim stadom silazili niz brijeg, zasvijetli novo svijetlo, koje ih primora, da pogledaju u nebo. Najednom gospođa zamamljive ljepote ukaže im se povrh jednog malog hrasta. Na taj pogled bojažljiva djeca htjedoše bježati, ali ih viđena s dražesnim gestom pozove te im reče:

Ne bojte se; dođite bliže; ne ću vam nikakovo zlo učiniti.

Tako obodrena djeca ostadoše. Gospođa obrativši se Luciji prorazgovorila s njom kojih 10 minuta. Franjo je vidio, ali nije čuo ništa. Hijacinta je vidjela i čula, ali zapravo viđenje je bilo upravljeno samo Luciji.

Lijepa gospođa povjeri im jednu tajnu s izričitom zabranom da je ikome otkriju. Zamoli ih, da se vrate na isto mjesto 13. svakog mjeseca za šest susljednih mjeseci. Zatim isčezne u zraku prema Istoku.

Djeca su kod kuće pripovijedala, što su vidjela, ali im nitko ne htjede vjerovati, pače se roditelji i rugahu s njima. Međutim tjerani što znatiželjom, što privlačivošću nadnaravnoga, 13. lipnja pratilo ih je kojih 50 osoba na označeno mjesto. Bilo bi ih bilo sigurno i više, da se taj dan u vrijeme ukazanja nije slavio u župnoj Crkvi sv. Ante, kojemu su Portugizi tako pobožni.

13. kolovoza vrlo rano dođe k djeci Prefekt (župan) Villeneuve d' Ouremski, koji ih prije ljubezno ispita, a zatim im ponudi, da će ih on sam u svojoj kočiji prevesti do mjesta ukazanja. Nisu oni nego ušli u kočiju, kada Prefekt sa svom brzinom okrene prema prefekturi, ne bez pogibelji za svoj vlastiti život. Toga se naime dana bilo sakupilo kod Irijske Kovedo 18.000 ljudi, da prisustvuju čudnovatim događajima, o kojima se je vijest bila daleko raširila a kojih ih je prefekt tako brutalno lišio.

Sekvestracija troje djece zapriječila je ukazanje mjeseca augusta do 19. istoga, a ovog puta se dogodilo u Valinhosu, gdje je nitko nije očekivao, dapače se držalo, da se uopće više ne će ni dogoditi.

27. rujna, Gosp. Vicomte de Montelo, jako naobražena osoba, čestitog i poštenog života, potpuno uvjeren u istinitost ukazanja dođe do Lucije u kuću njezinih roditelja, te se između njih razvije ovaj razgovor.

Je li baš istina, da ti se je ukazala Naša Gospa na mjestu zvanom Irijska Kova?

— Jest, istina je.

— Koliko puta ti se je do sada ukazala?

— Pet puta; mjesečno jedanput.

— U koji dan mjeseca?

— Svaki put trinaestog, izuzevši kolovoz, kad sam bila po g. Prefektu uhvaćena i odvedena u Villeneure d' Ourem. Tog mjeseca je vidjela malo kasnije na mjestu Valinhos.

— Govori se, da ti se je Naša Gospa ukazala još lani. Je li to istina.

— Lani mi se nije nikada ukazala, pa ni ove godine prije svibnja. Ja to nisam nikome rekla, jer je to laž.

— S koje je strane dolazila? S istoka?

— To ne znam; ja ne vidim, s koje strane dolazi. Ona se ukaže nad jednim hrastom; a kad otide, onda uzme onaj smjer, otkuda izlazi sunce.

— Koliko vremena tu stoji? Malo ili puno?

— Malo vremena.

— Valjda onoliko, koliko je dovoljno, da se izmoli jedan očenaš ili Zdravo Marijo, ili više?

— O, više od toga; ali ne vazda isto vrijeme. Nikada valjda više, no što treba da se izmoli jedna krunica.

— Prvi put, kad si je vidjela, nijesi li se strašila?

— O, da, pače htjela sam sa Franjom i Hijacintom bježati, ali nam ona reče, da se ne bojimo, jer da nam ne će ništa zla učiniti.

— Kako je odjevena?

— Ona ima bijelu haljinu, koja silazi do nogu i do vrh glave, a pokrivena je ogrtačem iste boje, koji je isto dug kao i haljina.

— Ima li uresa na haljini?

— Vide joj se sprijeda dvije vrpce pozlaćene, koje silaze s vrata do sredine tijela, gdje su povezani jednom kitom jednako pozlaćenom.

— Ima li naušnice (minđuše?)

— Nema.

— Ima li naušnice (minđuse?)

— Ima dvije male.

U kojoj ruci drži Krunicu?

— U desnoj.

— Ima li križ na vrhu Krunice?

— Da, i to sav bijel, a i zrnca su isto bijela. Isto tako i povez.

— Je si li je kada pitala za ime?

— Jesam, ali mi je odgovorila: Svoje ime ću ti reći trinaestog listopada.

— Je si li je pitala, odakle dolazi?

— Jesam. Ja sam je pitala: odakle ste? a Ona mi je odgovorila:

S neba.

— Kad si je to pitala?

— Kod drugog ukazanja, 13. lipnja.

— Jeli bila kada vesela ili žalosna?

— Nikad je nisam vidila ni veselu ni žalosnu, već je vazda bila ozbiljna.

— Jeli ti što savjetovala, tebi i tvojim rođacima, da molite kakvu molitvu?

— O n a n a s j e p o t a k l a d a m o l i m o K r u n i c u n a č a s t N a š e G o s p e P r e s v. R u ž a r i j a z a s v j e t s k i m i r.

— Je li izrazila želju, da mnogo svijeta prisustvuje ukazanjima u Irijskoj Kovi, trinaestog svakog mjeseca?

— O tome nije ništa rekla.

— Je li istina, da vam je povjerila jednu tajnu s izričitom zabranom, da je ikome očitujete.

— Jest, istina je.

— Odnosi li se samo na tebe, ili na tvoje drugove?

I njih se tiče.

— Ne bi je mogla očitovati barem svojem ispovjedniku?

Na taj upit mala umukne, a g. Viconte, videći je u neprilići, nije htio insistirati.

— Govori se, da si g. Prefektu, da izbjegneš njegovim dosadnim pitanjima na dan svjedočenja, rekla kao tajnu nešto, što nije tajna i da si se hvalila, kako si ga prevarila. Je li to istina.

— Podnipošto, to nije istina. G. Prefekt uistinu je htio, da mu očitujem, uza sva njegova nagovaranja ja to nijesam htjela učiniti. Ja sam mu čisto i jednostavno ispričala sve što mi je Naša Gospa rekla, izuzevši tajnu, pak je valjda radi toga g. Prefekt držao, da sam mu ja sve otkrila. Ali ga ja nijesam htjela prevariti.

— Je li ti Naša Gospa preporučila, da naučiš čitati?

— Jest, Ona mi je to naredila kad mi se je drugi put ukazala.

— Ona ti je rekla, da će te u listopadu odvesti u nebo; čemu ti dakle služi čitanje?

— To nije ništa. Meni Naša Gospa nije nikada rekla da će me slijedećega listopada odvesti u nebo, niti sam ja ikada sličnu stvar ustvrdila.

— Što ti je Gospa rekla glede novca što se polaže podno hrasta u Irijskoj Kovi?

— Ona je rekla, da treba staviti na dvije nosiljke: jednu ću nositi ja s Hijacintom i dvije druge male u župnu Crkvu, a Franjo strojicom dječaka će nositi drugu. Novac će biti određen ili za Crkvu i za svetkovinu Gospe Presv. Ružarija ili za gradnju jedne kapele.

— Gdje hoće Naša Gospa, da bude sagrađena kapela? U Irijskoj Kovi?

— Ja ne znam. Ona nije ništa rekla.

— Jesi li zadovoljna, što ti se je Gospa ukazala.

— Ja sam prezadovoljna.

— Hoće li Gospa sama doći 13. listopada?

— Ne. Doći će sv. Josip s djetetom Isusom, a ne dugo poslije bit će dan svijetu mir.

— Je li ti još što Naša Gospa objavila?

— Ona mi je rekla, da će 13. listopada učiniti veliko čudo tako da cijeli svijet vjeruje, da se je Ona uistinu ukazala.

— Zašto u času ukazanja tako često obaraš oči, okrečući pogled od Naše Gospe?

— Jer me često njezino blještavilo zabliješti.

— Je li te naučila koju molitvu?

Jest, naučila me je jednu molitvu, koju hoće da molimo poslije svake desetice Ružarija.

— Znaš li na pamet tu molitvu?

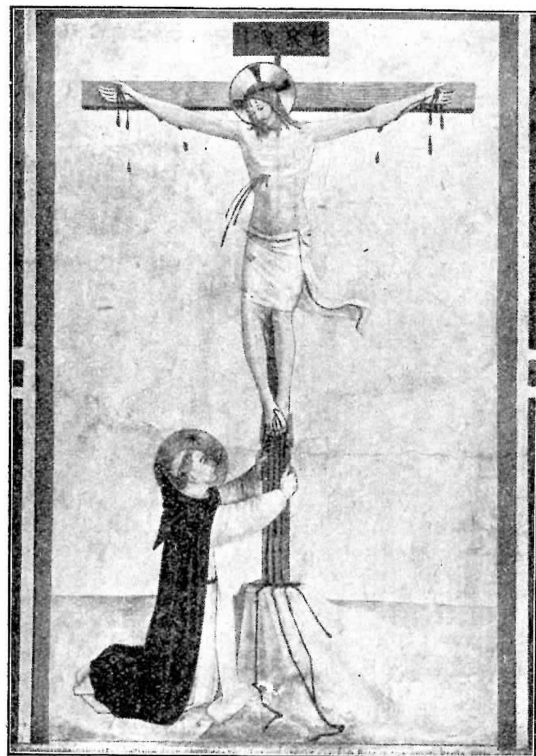
— Znam.

— Reci mi je, da!

— M o j I s u s e, o p r o s t i n a m n a š e u v r j e d e, o č u v a j n a s o d p a k l e n o g a o g n j a i p o m o g n i d u š e č i s t i l i š t a, o s o b i t o o n e n a j z a p u š t e n i j e. (Nastavit će se).

MISLIŠ LI I TI TAKO?...

Nije tomu mnogo vremena, da je u nekom našem selu bila krizma. Biskupa su dočekali uz veliko slavlje. Zvona su zvonila, mužari gruvali, a nevina školska dječica uporedala se sa svojom zastavom. Netom prispije biskup na mjesto dočeka, iziđe mu u susret djevojčica, sva u bjelini, s kitom cvijeća, te ga pozdravi s jednom lijepom prigodnom pjesmicom. Bistro, čisto, glatko je izrekla. »O kako si neustrašiva, uzvrati joj milo biskup, ti se jamačno ničega ne bojiš!« Djevojčica se malko zamisli, zatim reče: »O, da,

Bl. Anđelik: **Propelo.**

ipak nečega i te kako da se bojim — grijeha!« Biskupu su suze navrle na oči. Blagoslovio je nedužnu djevojčicu, i okrenuvši se prisutnima reče: »O, da bi svi ljudi ove župe tako mislili, kao ova djevojčica!«

Kako je ova nevina djevojčica mislila o grijehu, tako su mislili svi sveti. Ničega se nijesu bojali, već samo grijeha. O sv. Petru

Apostolu pripovijedaju crkveni pisci, da je plakao, kad bi čuo, da pijetao pjeva. Sjetio se, da je izdao svog Učitelja, i plakao je tako, da su mu se na obrazima poznale brazde, kuda su tekle obilne suze. I sv. Pavao teško je uzdisao pred Spasiteljem na samu pomisao grijeha, i vapio je, da prije umre, nego Ga uvrijedi. Isus ga ohrabri riječima: »Pavle, dostatna ti je milost moja«. Blažena Marija Bartolomea, dominikanka, četrdeset i pet godina provela je u krevetu. Sve boli bile su joj lakše, no sama pomisao grijeha. Na njegov spomen spopala bi je takova trešnja, da bi se krevet i pokrivala tresla. Bl. Jordan, nasljednik sv. Dominika u upravi reda dominikanskoga, još dosta mlad oslijepi u jedno oko. Pozove braću samostana, te sav radostan reče: »Veselite se sa mnom, jer se riješih jednog neprijatelja«.

Kako ovi, tako svi. A kako misli Bog? Uzmimo u ruke sv. Ružarij. Razmišljajmo otajstva. U otajstvu radosnomu vidjet ćemo, kako On silazi s neba na zemlju. U prostoj štalici trpi studen, siromaštvo. A u ostajstvima žalosnim? U vrtu Getsemani drhće, zgraža se, krvavo se znoji, istina radi muke, koja ga sutra čeka, ali i radi grijeha roda ljudskoga. Pri Kamenitom stupu, pri trnovom Krunjenju šiba krv iz presvetoga Njegovog tijela. Na tužnom Križnom putu okreće se pobožnim ženama te im bolno reče: »Ne plačite, žene, mene, već plačite sinove svoje, koji mene na križ dižu«. A na križu? Peku Ga rane ko živa žerava, ali Ga još više peče izrugivanje, poruge krvnika. Napokon kad iskapi do dna čašu muke reče: »Svršeno je!«

Ovdje mudruje sv. Augustin sa sv. Tomom: »Ako je Bog dao život svoj radi grijeha, onda je, na neki način, grijeh neizmjerno zlo, kako je Bog neizmjerno dobro«.

Eto kako misle sveti, eto kako misli isti Bog o grijehu. Misliš li i ti tako?...

O. Lujo Matijaca.

KRŠĆANSKO SAVRŠENSTVO

Naš božanski Spasitelj nije nam mogao više dobro učiniti nego kad nam je pokazao istinitu stazu savršenstva. Time nas je izbavio iz pogibelji, da u tom najvažnijem našem poslu ne pođemo krivim putem tražeći možda ne pravu sreću već samo prolazni užitak. Jer čovjek preveć lakoumno i veoma često dade se zavesti prividnim razlozima i varavim užicima, pa traži svoju sreću ondje, gdje može naći samo časovito zadovoljstvo. Kao u svakom poslu, tako pogotovu u ovom, čovjek se zaustavlja sasma lako na prolaznosti i površnosti, a blještava ga ljepota priječi da ne posegne za istinitim i pravim zadovoljstvom, sigurnim svojim savršenstvom.

Naš Učitelj je znao za tu našu slabost. Zato nam je pokazao put, te nas uputio pravoj našoj sreći: istinitom savršenstvu. Svojim životom On nam je pokazao jasno i nedvojbeno kamo moramo poći, ako hoćemo doći do izvora prave sreće i dubokog zadovoljstva. On je baš zato došao na ovaj svijet, da nam pokaže kako ćemo doći do savršenstva. U svojem životu dao nam je jasan primjer i nedvojben način, kojim ćemo bez pogrešaka i bez lutanja doći do punog mira svoga srca i do potpunog svog savršenstva. Zato je rekao mladiću: »ako hoćeš biti savršen, dođi i slijedi me«. Slijediti Isusa znači: doći do savršenstva. Poći njegovim stopana znači: naći pravu sreću i mir srca.

Kako mi kršćani možemo biti sretni i zadovoljni! Ta velika misao, da smo na sigurnom putu, koliko nam dava utjehe! Pomisao, da koracamo pravim putem do konačne sreće, da smo na svijetlom putu savršenstva, kakovim veseljem ne napunja naše srce! Bezvjerci se tuže i jadikuju, da nemaju sreće, umiru u očaju, jer ne nalaze mira, ne vide tu svijetlu točku, koja bi pridigla njihovu smalaksalost, koja bi dala svjetlosti njihovoj zalutaloj pameti i privela ih izvoru nade i spasenja. — A nama sjaji uvijek bistar primjer Krista, što ispunja nadom naša srca. Imamo stazu: imamo život našeg Učitelja. Ne treba nam mnogo tražiti, nije potreba ni to, da umaramo našu pamet istraživanjem istinite staze. To je nama sve jasno. Primjer života Kristova nam svima sjaji u svoj svojoj veličini i jednostavnosti. Treba samo poći tom stazom: slijediti Krista.

Ali uza sve to što činimo da postanemo savršeni, pa da kao takvi postignemo vječno blaženstvo? Slijedimo li nauku i život Kristov i nastojimo li da učinimo bar nešto za dobro naše duše, da je usavršimo i time pripravimo za onaj drugi pravi život!

To su pitanja, koja bismo morali dnevice stavljati našoj savjesti, pa usporediti brigu za naše tijelo s nastojanjem oko usavršavanja naše duše. Kako mnogo radimo i kako se mnogo brinemo za ovo bijedno tijelo, koje danas jest, a sutra nije! Kao da je to jedina briga našeg života, tjesnogrudno se mislimo samo za ono, što će nam pribaviti ljepši i udobniji život, a nemamo vremena da pomislimo, niti za čas, na velike riječi našeg Spasitelja: »sinko, dođi i slijedi me«. Čudnovato, da taj poziv tako hladno djeluje na naše duše, pa smo tako nemarni prema njemu! Reklo bi se, kao da nikada nijesmo čuli riječi Učitelja, kojima nas je upozorio, da je jedno samo potrebno, a sve drugo, da je nuzgredno: potrebno je slijediti Isusa i za to se brinuti, da budemo savršeni; a nuzgredno je to kako ćemo se odijevati i što ćemo jesti i piti.

Zato mi, koji čujemo glas Krista, pođimo za Njim. Oplemenimo ono što je najdragocjenije u nama, tu lijepu dušu, koju nam je Bog dao, stvorivši je na sliku i priliku svoju. Jer što će nam sve bogatstvo, ako nam još uvijek duša boluje?

Ugledavši se u Krista slijedimo njegovu svetost, njegovu dobrotu, njegovu požtrvovnost i veliku njegovu ljubav. Nek nam njegov život ne bude tuđ, već nek taj božanski život bude naš uzor i naš primjer dok ne postane i naš život. Ne smijemo nikad zaboraviti, da sve ono što je Krist radio, to je učinio za nas: da nama dade primjer. Ta sveta njegova djela nama moraju biti putokaz i pravilo kako ćemo sami živjeti. Tad ćemo slijediti Krista; a tada ćemo ujedno i biti na pravoj stazi savršenstva i na putu sreće.

Istina, višeput će nam biti teško i poteškoća će biti mnogo. Ali tada pogledajmo gore i molimo Oca nek nam bude u pomoći, a put savršenstva nam opet ne će biti težak, jer nam njegova pomoć ne će nikada faliti. Jer onima, koji idu za njim, On dava i jakosti, da mogu činiti djela dostojna njegovih sljedbenika. **V. pl. B.**

SVETA KATARINA RIČI

† 2. II. 1589. Svetkovina na 13. II.

S. CATERINA DE RICCI
SANTA SABINA ROMA.

Jednoga prijepodneva godine 1532. na tornju tihog samostana sv. Vinka Fererskog u Pratu kod Firence veselo zabrujiše sva zvona. Na licima bijelih sestara, što se po dovršenom obredu razletješe po cvjetnim puteljcima samostanskog perivoja odrazivalo se neopisivo veselje, a usne im još uvijek ponavljahu pjesmu zahvalnosti. Sa svetom zavišću takmile se, koja će biti bliže anđeoskoj pojavi u njihovu odijelu, s čijega lica odsijevahu traci nadnaravne ljepote. Ta anđeoska pojava bila je trinaestgodišnja plemkinja Aleksandrina Riči, koja se tog dana u prisustvu najotmenije florentinske gospode ogrnu bijelom odjećom kćeri sv. O. Dominika uzevši za svoj uzor serafsku djevicu Katarinu iz Sijene.

*

Radost bijelih sestara bila je opravdana: članicom njihove obitelji postalo je djevojče, koje već tada na daleko bijaše poznato sa svojih vanrednih kreposti. Još dok je bila dijete od šest godina roditelji je daše na uzgoj sestrama nekog samostana u Firenci, gdje je njezino srce počelo da plamti svetim žarom prama Propetom Isusu. Često je čitave satove provodila pred jednim propelom samostanske

kapelice, koje se i danas zove »Propelom male Aleksandrine«. U Dominikovu perivoju ovaj se nježni pupoljak rascvjetao u divan cvijet, koji je za punih pedeset i sedam godina oko sebe prosipao rajski miris, što još danas kao da lebdi zidinama onoga drevnoga samostana.

*

U tišini samostana našla je Katarina Onoga, za kim je toliko čeznula: našla je svoga božanskog Zaručnika, — te iz dana u dan sve više napreduje u ljubavi k Njemu i penje se k vrhuncu svih kreposti. Molitva joj bijaše najmilija zabava, a razmatranje pravi duhovni užitak, pa je u njima provodila duge satove za kojih se činilo, da je potpuno bešćutna za zemaljski život. Svoje nedužno tijelo morila je neprestanom pokorom: punih 48 godina nije okusila druge hrane osim povrća i zelja, a često se i toga odricala te duge sedmice postila o kruhu i vodi. — I kao da je sve to bilo malo, gotovo svagdano bičevala se remenjem i gvozdenim lancem.

Izgarala je od vruće želje za spasom duša, pa je svagdano sa suzama molila za obraćenje grešnika. Veliki broj njih, ganut njezinom dobrotom i toplom besjedom, ostavio se grešna života i postao boljim. Vođene nekom tajnom silom stotine i tisuće zalutalih hrlile su k svetoj djevici, a vraćale se preobražene i oduševljene za bolji život.

Osjećala je vanrednu sućut za svete duše u čistilištu, te je molila Boga, da na nju pošlje sve nevolje i patnje samo da olakša njihove muke.

Jedan vjerodostojni pisac njezina života piše da je u stanovito vrijeme u svome tijelu osjećala prave muke svetih duša: da je ono bilo tako užareno, da joj se sestre nijesu nikako mogle približiti, a ni istoj sobi u kojoj je ona stala. Ta herojska ljubav i želja za trpljenjem nadahnjivala se na promatranju muke i smrti Isukrstove, koja je bila žarište njezina duhovnoga života. O njima je govorila s takvom toplotom i takvim ganućem, da su morala proplakati najtvrđa srca. Poznati su u cijelom katoličkom svijetu »Reci iz muke Isukrstove«, što ih je ona sabrala iz Svetoga Pisma, koji su zanijeli tolike duše i potakli ih na bolji život. Za dugi niz godina svakoga četvrtka i petka tako bi se zanijela u promatranju patnja svoga božanskog Zaručnika, da je u svome tijelu trpjela sve njegove boli, šta više na njoj bi se pojavili svi znakovi rana, što ih je Spasitelj podnio za svoje muke. Ma koliko je ona u svojoj poniznosti nastojala da ih skrije, ipak nije mogla da uspije, jer joj je krv curila sa svih strana tijela te su to više puta vidjele nesamo sve setre, nego i duhovni poglavari, koji su imali vlast da pohode samostan. Privinuta uz križ živjela je čisto anđeoskim životom i uza nj lagano izgarala kao žrtva najnježnije ljubavi.

*

Varao bi se ipak tko bi ovu ispaćenu pokornicu zamišljao namrštena lica, povučenu u koji kut crkve ili u koju osamljenu ćeliju samostana. Ona doduše voli samoću i najradije u njoj boravi, no pratimo li je u njezinu svagdanjem životu, susrest ćemo je često po samostanu nasmijana lica s koga se odrazivala anđeoska dobrota i blagost. Punih 38 godina bila je duhovna majka velike obitelji od 160 sestara, koje je mudro putila stazom vječnoga života, a k tome se brinula za sve njihove vremenite potrebe. Njezino vodstvo temeljilo se na dubokom poznavanju duše. Dosta je bilo da pogleda svoje kćeri u lice i već je s njega čitala, što im je u duši. Ni najmanje uznemirenje ni najneznatnija tjeskoba nije mogla da izbjegne njezinu oku. Šta više ona je i svjetovnim osobama, što su dolazile u samostan, čitala na licu i najskrovitije misli i namjere te ih kudila ili bodrila na dobro. Bila je duhovnim vođom i mnogim osobama u svijetu, s njima se dopisivala i često sastajala, a čini se da su joj, unatoč njezine povučenosti, ti sastanci bili i vrlo ugodni. Savremenici nas uvjeravaju, da su se stotine odlučile na bolji život nakon jednoga samog razgovora s ovom odabranom dušom, čije su ih riječi podizale i oduševljavale za kreposni život. Ostavila nam je i nekoliko pjesama u čast Svetaca i čitavu zbirku pisama. Te pjesme nemaju književnu vrijednost pjesama Fra Jakopona iz Todi, koje je često čitala, ni muževnu snagu pisama sv. Katarine iz Sijene ili sv. Tereze. No iz njih se odrazuje takova nježnost i dobrota, da ti dušu privlače neodoljivim čarom, a srce ti prenose sred mirisa rajskih poljana.

O. A. Rabadan.

ZAJEDNIČKA LITURGIJSKA MOLITVA.

Ima časova kad čovjek osjeća potrebu, da se udalji od društva i uđe u svoju nutrinju pa, u sabranosti svoje duše, opći s Bogom tiho i tajno. On Mu tada otkriva široko svoje srce, dariva svoju dušu. On pita milosti u svog Oca, zazivlje Ga u pomoć. Razgovara sa svojim Gospodinom pomnjivo i intimno, u tišini svoje duše. Od nikoga ne zapažena, od nikoga ne vidjena duša nalazi u kutu svoje sabranosti svoga Boga. Ona ga vidi, ona opći s njime i u mističkom zagrljaju ljubavi iskazuje svom visokom gostu izljeve svoje odanosti i ljubavi. Sigurna u njegovu prisutnost naslađuje se u tom tajnom uskom odnošaju.

To su časovi koliko ugodni toliko potrebni našoj duši. Crkva katolička nikada nije prestala da naglašuje potrebu te unutarnje, tajne molitve, stavljajući na srce svojim sinovima dužnost privatnog razmatranja.

Ali ujedno ona ne zaboravlja da naloži potrebu i dužnost druge vrsti molitve, ne manje potrebne i važne za naš unutarnji život.

Istina je, čovjek osjeća potrebu da u nutrinji svoje duše iskaže Bogu svoje potrebe i svoje želje. Ali zato nije manje potrebno, da taj isti čovjek i vanjskim načinom očituje svoju nutrinju. Kao društven čovjek, koji ne živi osamljen i odijeljen od drugih vjernika, on mora u zajednici s njima iskazati Bogu svoje štovanje. Sačinjavajući jednu zajednicu mora taj društven čovjek u zajednici s ostalim članovima hvaliti svoga Boga. Zajedno s njima mora združiti svoj glas nek bi javna i službena zahvala odjeknula u ustima i u srcima svih vjernika, a glas molitve neka bi se svim ljudima očitovao i pokazao.

To više što čovjek ima dužnost da hvali Boga nesamo sa svojom dušom, već također sa svojim tijelom. Od Boga nam i skriveni dar razuma i vanjska sposobnost govora. Pa kao što nam je Bog dao i misao i riječi tako moramo Njega hvaliti i mislima svojim i riječima svojim. Cijelim svojim životom moramo davati Bogu pohvalu. Mi bismo se zato pokazali nezahvalni prama Bogu, kad bismo se ustručavali da Ga častimo i javnim, društvenim hvalospjevima, kojima ga časti cijela njegova zajednica.

Zato nam naša Crkva u više navrata nalaže nek ne budemo osamljeni i povučeni u svojoj molitvi, već nek se združimo s ostalom našom braćom i u bratskoj zajednici podignemo svoj glas pohvale i časti našem Bogu. Tako će naša osamljena molitva dobiti višu vrijednost. Združena s pobožnošću ostale naše dobre braće, naša će slaba molitva u toj zajednici zadobiti posebnu jakost. A Bog ne će moći da se ogluši na zajedničku molbu svojih sinova. Jer Krist je sam kazao u svetom Evanđelju, da će On biti ondje, gdje se pa bilo i trojica slože zajedno, a molitvu njihovu On će sigurno uslišati.

Tu onda vidimo veliku važnost zajedničke kršćanske molitve. Naše molitve su višeput slabe i mlake: pune slabosti i mlakosti i ostaje dvojba, da li će Bog uopće pogledati na slabost naših vapaja. Ali u zajednici Crkve, u liturgijskoj javnoj molitvi već nijesmo mi koji molimo. Tada moli cijela Kristova zajednica. Tada sva djeca se združuju i svi zajedno vape svome dobrome Ocu. To je molitva cjelokupne Kristove zajednice. Tada se moli sama njegova zaručnica. A možemo li i pomisliti, da Krist ne bi uslišao svoju zaručnicu: onu, koju On ljubi posebnim izlivom svoje ljubavi i odanosti? Kako ne bi uslišao onu, za koju je i život svoj dao, koja ga je stajala neprocijenjive njegove krvi?

Tako veliku sigurnost imamo kad se u zajedničkoj, liturgijskoj molitvi združimo s ostalom braćom, pa zajedno s njima dajemo svome Bogu hvalu i počast, dostojnu njegove veličine.

Zato bismo morali nastojati, da naše slabe molitve uvijek združimo s crkvenom liturgijom i da se naučimo osjećati s liturgijom, s tom zajedničkom molitvom Crkve. Nastojmo da molimo ono

što Crkva moli, onako kako Crkva moli, onim načinom, kojim Crkva moli: nastojmo gojiti osječaj javne molitve.

Možda u toj javnoj molitvi ne ćemo moći izraziti onako jasno i povjerljivo svome Bogu unutarnje svoje privatne potrebe i želje. Ali zato ćemo moći da damo Bogu svečaniji i uzvišeniji iskaz svoga poštovanja. Bit ćemo sigurni, da uistinu častimo Boga onako kako to On traži od nas.

Ne ćemo ni posumnjati, da Bog ne prima naših poklona. Naprotiv naše je duboko uvjerenje, da Bog rado gleda na tu našu molitvu i da mu je ona ugodna.

A onda što ćemo drugo tražiti, ako to znamo? Ako smo sigurni, da se Bogu mili naša molitva, ne dvojimo ni u to, da će On dati sve što nam treba. Pogotovo kad vidi, da njegovi sinovi veselo i rado davaju Mu štovanje u javnoj molitvi njegove preljubljene zaručnice. Kad on vidi, da se njegovi sinovi ne ustručavaju pridružiti svoj glas sveopćoj molitvi, da oni rado i bez sebičnosti veličaju njegovu slavu On će im odvratiti svojim milostima. I baš ta naša potpuna predanost Bogu sklonit će njegovu dobrotu, da nam dade milosti. Jer mi u liturgiji ne idemo za drugim nego da proslavimo Boga. Mi u toj javnoj molitvi Crkve postavljamo svu nadu u dobrog Oca. A glavna nam je misao, da uveličamo njegovu dobrotu i da damo dostojnu hvalu njegovoj ljubavi. Zato je ta molitva najiskreniji izvor sinovske odanosti, koja ne gleda toliko na svoju korist, ne mari mnogo na svoje dobro, već traži jedino ljubav svog nebeskog Oca, koga želi proslaviti i uzljubiti.

Ali to znači, da se onda Otac i brine za nas. Jer kako bismo mogli i promisliti, da nas ostavlja baš u času kad Mu se najodanije predajemo i kad u hvalospjevima i javnim molitvama nastojimo da Mu najodaniju čast iskažemo?

Eto, zašto liturgijska molitva nesamo da je molitva Bogu draga, već je ona i nama mnogo korisna. Nesamo da je naša dužnost i nužna potreba javno Boga častiti, već je to koristan način kako da dobijemo od Boga potrebne milosti za naše posvećenje. Tu se najbolje, u zajedničkoj molitvi Crkve, ispunja ono Kristovo obećanje: ako se dvojica ili više njih sastanu da je On među njima; a to znači da je njegova dobrota sklona zajedničkoj molitvi.

J. Bošković.

»Mi glasno izjavljujemo, da u krunicu postavljamo najviše nade. Dao Bog, da ta sveta molitva bude po našoj želji svugdje postavljena na svoje staro slavno mjesto: da bude ljubljena i prakticirana po gradovima i po selima, u obiteljima i u radionama, kod velikih i kod poniznih. Svakim danom je sve to nužnije, da svi kršćani pospješe taj rezultat.« L a v XIII.

IZ BRATOVŠTINA.

Blagoslov Glasniku od Vrh. Upravitelja Krunice.

U prošlom broju javili smo o novom vrhovnom upravitelju Krunice, preč. generalu Dominikanaca o. M. St. Gillet. Preč. otac, netom smo ga obavijestili o izlaženju Glasnika, počastio nas je slijedećim pismom, koje će razveseliti sve naše pretplatnike i štovatelje Marijine Krunice.

Roma, 1. II. 1930.

Časni oče!

Veoma Nas veseli, da ste ponovno preuzeli izdavati »Gospinu Krunicu«, da tako proslijedite širiti pobožnost sv. Krunice u Vašem dobrom, katoličkom narodu. Pobožnost sv. Krunice veoma je sposobna, da u narodu uzdrži živu vjeru pobuđuje na vježbanje svih kršćanskih kreposti. Toga radi pri tom Vašem nastojanju želimo Vam svaki dobar uspjeh, te Vas i sve Vaše saradnike, pretplatnike i sve članove bratovština, od srca blagoslivamo.

Vaš u sv. Dominiku

F. M. S. Gillet, O. P.
mag. gen.

Zahvalni smo Preč. Ocu na njegovim lijepim riječima, dobrim željama i napose njegovom očinskom blagoslovu. One će nas bodriti da sve sile uložimo, da se ostvare njegove tople želje.

Što treba činiti, da bratovština živi pravim životom. Piše nam jedan požrtvovni župnik: »U mojoj župi opstoji bratovština Krunice ima već 30 godina. Broji oko 300 članova. Prvih je godina pokazivala života, ali poslije kao da je zamrla. Više puta otkad sam postao župnikom htio sam, da ju uzdrmam. Ali nikako nije išlo. Molim Vas za uputu, kako će se ovo članstvo probuditi, da će živo funkcionirati.«

Kao što je u ovoj župi, tako je sigurno u mnogim drugima slučaj. Svečano je već davno uvedena bratovština, ali regbi da dugo spava, te sada ne daje znaka života. Da ju se probudi, da može živo funkcionirati na slavu Božju, Majke Božje i na korist duša, preporučamo veleč. upraviteljima Bratovštine, a ti su redovito veleč. gg. župnici, da u svojim nedjeljnim govorima preporuče članovima, da goje i šire tu krasnu pobožnost. Neka im propovijedaju o ljepoti, važnosti i sadržaju sv. Krunice, koju sv. Crkva toliko preporuča, o načinu kako je treba moliti, o velikom duhovnom blagu, što im pruža, t. j. o sv. oprostima U nekim mjestima članovi i članice u svetačne dane sakupljaju se u crkvu bratovštine, da prije ili poslije mise ili večernjice, zajednički glasno izmole jedan dio krunice. Trebalo bi da se uvede taj lijepi običaj gdjegod opstoji Bratovština. Osobito neka porade da se glavni blagdan bratovštine, t. j. blagdan Kraljice Presv. Krunice (pada 7. listopada, a može ga se, po osobitoj dozvoli sv. Kong. Obreda proslaviti 1. nedjelje listopada), što svečanije proslavi, po mogućnosti s javnim ophodom. Napokon neka živo preporuče članovima, da se predbroje na naš Glasnik, komu je glavna zadaća širiti ovu krasnu pobožnost. Možda za početak obnove života u Bratovštini, ne bi bilo zgorega, da se pozove ili glavni upravitelj ili tko drugi, koji bi živom riječju uzdrmao zaspali duh članova i prikupio nove. Na njegov dolazak trebao bi g. župnik pripraviti župu.

Brod na Kupi. U ubavoj dolini Kupe u Gorskom Kotaru, sa svih strana opkoljen visokim, šumama obraslim, brdinama, prostire se kao začarano mjestance Brod na Kupi. Sijelo je vrlo velike i opširne općine i ujedno župe. U rano proljeće, kad se ta raskošna gorska priroda razbudila, rascvijetala i razmirisala, dođoše nam na poziv našeg zauzetnog župnika vlč. Romana Štiglića, oci Dominikanci o. V. Bodlović i S. Budrović, poznati misijonari, da održe misije u našoj župi. Uza svu revnost preč. gosp. župnika ovdje je dosta vladao nemar za vjerske dužnosti, a mnoge se mane raširile, pa da sve to popravi vlč. je držao najzgodnijim sredstvom misije, a za održanje plodova misija bratovštinu sv. Krunice i Imena Božjega. Vlč. su oci kao već priznati širitelji slave Božje i Marijine uložili sve sile, da što bolje izvrše svoju dužnost. Mora se javno priznati i pohvaliti čin našeg opć. poglavarstva, koje je službeno objavilo i preporučilo misije, i naredilo, da za vrijeme službe Božje budu zatvorene trgovine i krčme. I još više ono je samo prednjačilo svojim primjerom. Zato uspjeh nije izostao, pogotovo kad su misije bile stavljene pod moguće okrilje Majke Božje sv. Krunice. Svaki dan se je na večer molila zajednički sveta Krunica, a prigodom ustanovljenja bratovštine, osim preporuka kroz druge propovijede danih, bio je i posebni govor na čast Majke Božje sv. Krunice. Lijepi se je broj članova upisao i stavio pod okrilje Majke svoje dobre odluke onih dana. Oko 250. Kako ovdje nažalost vlada naša najsramotnija mana, nesretna psovka, to su se vlč. oci apostolskim žarom na nju oborili, i protiv nje ustanovili drugu, krasnu i svrsishodnu bratovštinu Presv. Imena Isusova, u koju se isto lijepi broj i muškaraca upisao. Tako nam vlč. oci ostaviše dva jaka sredstva da ustrajemo u dobru, i borimo se protiv zla. — Nas je sve vrlo razveselila vijest o izlaženju Glasnika »Gospina Krunica«, koji će u nama buditi pravi duh pobožnosti Krunice i učiniti, da ona donese obilne plodove svakome i pojedinome i svoj župi, pa se je već raširilo preko 30 primjeraka glasnika. Trebalo bi, da svaki član, ili barem svaka obitelj ružarska drži svoj glasnik. U jednoj filijali naše župe opstojala je već preko 2 vijeka bratovština Krunice, o čemu ću Vam g. uredniče već kasnije pisati.

Ogulin. U filijali Salopekselo, u kapeli sv. Duha osnovana je bratovština sv. Krunice dne 2. veljače 1925. Sada broji 201 člana. Članovi vrše svoje dužnosti. Svake nedjelje i blagdana mole u kapeli krunicu. Jedan muškarac predvodi. A i u župnoj crkvi moli se po nedjeljama krunica. — Mate Polić, upr. župe.

Vrgorac (Dalmacija). Zauzimanjem vrijednog našeg župnika fra Ivana Tomasovića, održali su u našoj župi vrlo uspjele i plodonosne sv. misije od 15. do 22. XII. 1929. vlč. Oci Dominikanci o. Jacint Belić i o. Jordan Viculin. Kao pravi sinovi svog sv. Oca utemeljitelja sv. Ružarija, oni su i u našoj župi širili i preporučivali molitvu sv. Ružarija. Na zaključku misija, kao najljepši spomenik onih sv. dana osnovaše i bratovštinu, u koju se ovaj naš i inače pobožan Majci Božjoj narod u velikom broju upisa. — Prije samog rečenog ustanovljenja bratovštine vlč. otac Belić reče zanosni i oduševljeni govor u čast Kraljice Pobjeda i njezinog Ružarija, kojim se još više rasplamtiše srca djece Marijine prema svojoj Majci. Onda se razvi veličanstvena procesija — u Vrgorcu još nezapamćena — sa kipom Prečiste Djevice, velika manifestacija katoličke svijesti Vrgorca i ljubavi prema Majci Božjoj. Rastanak je s dragim ocima misijonarima bio težak i dirljiv. Majka Bo-

žja ih pratila u uzvišenom i mukotrpnom svom apoštolskom djelovanju! Još za njihovog boravka upisalo se je u bratovštinu preko 800 braće i sestara. Te će krunice dnevno sazivati Božji i Majčin blagoslov na njihov rad, a braći i sestrama kao i cijeloj župi bit će sredstvo ustrajnosti u pravoj pobožnosti Marijinoj.

Opaska. Doznajemo, da su isti oci misijonari za vrijeme misija jesenske sezone u Sinjskoj krajini osnovali isto tako u slijedećim župama bratovštine sv. Krunice: **Rudi, Otoku, Trilju, Vojniću, Donjem Docu, Srinjinama, Gornjem i Donjem Dicmu i Koprivnom.** Iz tih župa nemamo dopisa, pa neznamo ni koliko se je članova upisalo. Molimo upravitelje istih, da nam to javc. — Uredništvo.

Pitomača. Osnovana bratovština sv. Krunice. Od 16.—23. veljače držali su oci Dominikanci Vinko Bodlović i Jordan Viculin svete misije u našoj župi. Misija kod nas nije bilo već 30 godina. Preč. g. župnik i dekan Petar Mihinić već je dugo želio, da se sv. misije održe. Ove mu je godine to uspjelo. Misije su uspjele iznad svakog očekivanja. Preko 6000 sv. pričesti bilo je te dane. Za vrijeme misija osnovana je ovdje po ocu Vinku Bodloviću bratovština sv. Krunice i to u subotu dne 22. veljače. Ujedno je blagoslovljena slika blažene Gospe, kako daje sv. Dominiku krunicu u ruke, čime će se boriti proti neprijatelju sv. vjere. U bratovštinu se upisalo preko 800 članova. Još se i dalje upisuju. Određeno je da će članovi svake nedjelje prije sv. mise i prije večernice izmoliti sv. Krunicu zajedno u crkvi. Tom zgodom je pretplaćeno preko 130 pretplatnika za glasnik »Svete Krunice«, a bit će i više.

Molit ćemo se blaženoj Gospi, da se opet uvede onaj lijep običaj, kad će svaka hrvatska obitelj moliti zajednički svetu Krunicu. Dao Bog da se to ispuni, jer će tada tek svanuti bolji i sretniji dani za naš narod. X.

Oprosti za članove bratovštine sv. Krunice, kroz mjesec ožujak.

I. nedjelja ožujka (2. III.). a) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape. b) Potpuni oprost, ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu, te pohode oltar Bratovštine.

II. Blagovijest (25. III.). a) Ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine, ili koju drugu, ako ova u mjestu ne postoji. NB Ovaj se oprost može dobiti na dan Blagovijesti ili kroz osminu. b) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni izmole cijelu Krunicu, t. j. sva tri djela. c) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pridruže se ophodu, koji se običaje držati u crkvama bratovštine.

III. Zadnja nedjelja mjeseca. (30. III.) Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u družtvu s drugim mole, barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

Napose upozoravamo sve članove bratovština, kao i sve vjernike, na potpuni oprost, koji je sv. Otac Pijo XI. predlani prigodom talijanskog narodnog euharističkog kongresa u Bologni podijelio svim vjernicima, koji izmole treći dio Krunice pred Svetotajstvom, o kojemu ćemo naknadno opširnije pisati.

BILJEŠKE.

Bl. Ozana Kotorka nebeska zaštitnica ženskog ručnog rada. Primili smo poziv nekojih vrijednih Moslavčanka, potpisan od poznate vrijedne radnice narodnog ženskog ručnog rada gđe Ane Šajnović, iz Osekova, p. Popovača, u kojemu se među ostalim i slijedeće veli: »Ona (t. j. bl. Ozana Kotorka), sveta naša domorotka, bavila se lijepim ručnim radom i narodnim svilenvezom. Mi, koje se u ovom kraju lijepe Moslavine isto tako bavimo ručnim radom, smatramo se odlikovanima, što je ona, naša sestra po krvi i jeziku i još k tome po ručnome radu, podignuta na čast oltara i proglašena Blaženom. Zato smo mi ovdje odlučile, da ju izaberemo **nebeskom zaštitnicom ženskog ručnog rada.**« One za njezin oltar u Kotoru izrađuju lijepi antipendij, a za siromašnu crkvu, koja čuva njezino neraspadnuto tijelo kazulu s pripadcima, sve u narodnom moslavačkom svilenvezu. One se spremaju i na njezinu proslavu u Kotor 6. srpnja tek. godine. Onda zaključuju: »Pozivamo i molimo i druge naše sestre diljem domovine, koje se bave lijepim našim narodnim i umjetnim ručnim radom, da nam se pridruže. Izaberimo sve blaženu našu domorotku Ozanu našom zaštitnicom, pa umolimo duhovnu oblast, da nam je imenuje; a i kako koja skupina može, neka ra'om ruku svojih nadari onu siromašnu crkvu u Kotoru, gdje Blaženica počiva. A dakako da onoj proslavi početkom srpnja u Kotoru treba da bude što više zastupnica i našega spola i ručnoga rada.«

Vrlo se radujemo ovom lijepom pozivu Moslavčanka, pa želimo i sa svoje smo strane spremni poraditi, da se njihov prijedlog i ostvari.

O. A. M. Miškov: Svećenik kod bolesnika. Knjiga uvezana u platno samo Din 6.—. Sam naslov knjigu preporučuje. Knjiga je bogata krasnim molitvama, savjetima, opomenama, preporukama za bolesnike a osobito za umiruće. Istina, ta je knjiga osobito namjenjena svećenicima, koji u njoj nahode sve što je potreba, da jadnog bolesnika očinskom ljubežljivom riječju razaberu, utješe, a molitvama da mu duh pridignu i da ga u vjeri učvrste. Ipak u otsutnosti svećenika mogu i dobri svjetovnjaci raznovrsne molitve moliti. Kad je svećenik obavio svoju dužnost i bolesnika providio sa svetim sakramentima pa nije moguće da se bolesniku navrati ili jer je predaleko ili jer mu ne dopuštaju druge dušobrižničke dužnosti, tada svako dobro i pobožno kućno čeljade ili prijatelji, koji znaju čitati, mogu se lijepo služiti tim molitvenikom i moliti razne molitve za bolesne a osobito za umiruće. Zato knjigu toplo preporučamo. — Može se naručiti kod naše uprave.

Osmo hodočašće u Lurd. Odbor za lurdska hodočašća u Zagrebu i ove godine priređuje hrv. hodočašće u Lurd i to preko Italije. Polazi iz Zagreba 7. VII., a traje 10 dana. Cijena za cijeli put Din. 2.500.—. Za potanje obavijesti obratiti se odboru, Zagreb, Kaptol 29.

Gospina svetišta. U ovom smo broju počeli da pišemo o svetištu Gospinu u Fatimi. U daljnjim brojevima ćemo nastaviti i slikama ilustrirati. Uopće nastojat ćemo našim čitateljima redom predstaviti sva glasovita Gospina svetišta na svijetu, pa ih već sada na to upozorujemo.

KNJIŽEVNOST.

Preporučamo slijedeće molitvenike, koji se mogu dobaviti kod naše uprave ili kod priredivača **O. Jerka Vlahović**, dominikanski samostan, Split, Hrvojeva 2.

Mjesec listopad, na čast Kraljice presv. Ružarija. Sedmo izdanje. U cijelo platno sa natpisom i uresom, Din. 24.—; u cijelu finu kožu, sa zlatorezom, krasni vez Din. 60.—.

Petnaest subota, osmo izdanje Din. 12.—.

Kraljice mučenika, na čast Marijinih žalosti i t. d. Četvrto izdanje Din. 12.—; u cijelu finu kožu, zlatorezom, ukusni vez Din. 44.—.

Ljubica, molitvenik za školsku djecu i za prvopričesnike, peto izdanje Din. 10.—.

Mjesec svibanj, na čast Gospe Lurdske. U cijelo platno Din. 12.—.

Kratka razmatranja, za pobožnost prvih Petaka svakog mjeseca, kao i prvih petaka za devet zasebnih mjeseci, s Krunicom, misnim, pričesnim i drugim molitvama na čast Srca Isusova. Brošura od 86 str. Din. 3.50.

Kitica molitava za duše u čistilištu Din. 3.50.

Neprekidno štovanje sv. Josipa. Din. 3.50.

Vjenčić molitava na čast sv. Vinka Fererija Din. 3.—.

Za mjesec **ožujak**, posvećen velikom Patrijarhi sv. Josipu, preporučamo, uz gori spomenuti vijenčić o **Neprekidnom štovanju sv. Josipa**, slijedeći krasni i bogati molitvenik, sa razmatranjem za svaki dan kroz mjesec o krepostima sv. Josipa: **Idite k Josipu**, III. izd. priredio **Dr. Dragutin Hren**, Zagreb 1929. Cijena vezanome u platno 20.— Din., sa zlatorezom 30.— Din.; vezanom u koži sa zlatorezom 60.— Din. Naručuje se kod »Narodne Prosvjete«, Zagreb, Kaptol 29.

DUHOVNI ŽIVOT,

asketsko-mistička revija. Izlazi svaka 2 mjeseca na 64 str. Cijena samo 30 D. za đake 25. Ovaj časopis moraju držati svi oni, koji žele i teže za dubljim i boljim kršćanskim životom. Naručuje se: Dominikanski samostan, Kažotićev trg 4, Zagreb.

ZAHVALA.

Šibenik. Od djetinjstva svoga uvijek sam gojila osobitu bogoljubnost prama svojoj duhovnoj Majci, Kraljici presv. Ružarija. Tko bi nabrojiti mogao milosti, što sam ih kroz svoj trnoviti život primila? Ipak, hoću da spomenem slijedeću milost.

U kolovozu, prošle godine, izlazeći s vlaka padoh i onesviješćenu me poniješe kući. Došavši k sebi — već je do mene bio liječnik — koji mi reče: Teška je stvar, kost se prelomila — i bit će od potrebe... Tužna, odmah zavapih pomoć i obećah devetnicu miloj Majci presv. Ružarija. Zadnji dan devetnice, potpuno zdrava, obučem cipele i pođem do crkve sv. Dominika, da se pred Njezinim kipom klečeći zahvalim. Doznavši za novi njezin glasnik, odlučih poslati zahvalu s odlukom, da budem dosmrtna pretplatnica njegova. — Vječna hvala, mila moja duhovna Majko, Kraljice presv. Ružarija, kliče Ti

B o ž i c a u d. B e r o v i ć.

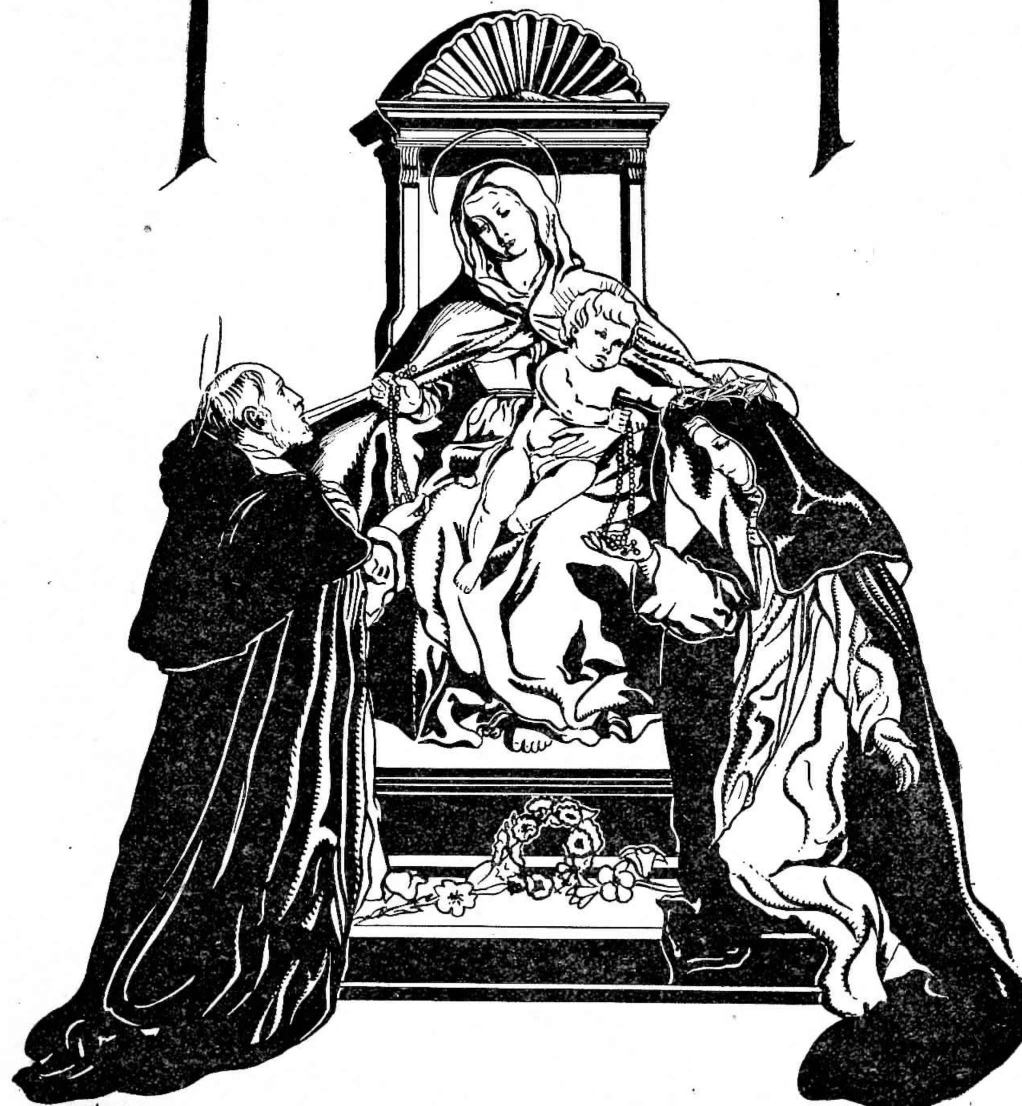
DAROVI.

Osim potporne pretplate darovaše za raširenje Gospina Glasnika: Ružić Hella D 15.—; Pažić Marija D 5.—; Legčević Ante D 75.—; Ivan i Anka Abramović D 35.—; Alojzije Poznić D 5.—; Anka Varga D 15.—; Gizela Škarica D 85.—; III. dom. Red, Bol D 100.—; Milosrdnice na Lokrumu D 15.—; Parčetić Julka D 5.—; u zahvalu za postignutu milost Julka Tvrdeić D 30.—.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb; Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 4

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE.

1. Ponovno molimo sve naše pretplatnike, da se požure s pretplatom. I sami možete razumjeti prema našem čednom početku, da smo počeli iz čistog idealizma, da dođemo u susret skrajnoj potrebi glasnika najveće i najraširenije, a i najljepše bratovštine u našim krajevima, pouzdajući se u svijest članova tako velike vojske. Zato se požurite s pretplatom, jer je ona jedini uvjet glasnikova opstanka.

2. Dužnost je svih prijatelja Krunice, da porade što više oko raširenja glasnika. Svaki dosadašnji pretplatnik mora biti svijestan svoje dužnosti, da nađe još barem jednog pretplatnika. Ne smijemo mirovati, dok u svaku kršć. obitelj, osobito u kojoj ima i jedan član bratovštine, ne dođe glasnik. Krunica je najljepša i najlakša zajednička molitva, zato se mora uvesti u svaku obitelj, a s molitvom Krunice u obitelj mora da uđe i njezin glasnik. Zato, djeco Marijino, na posao! Kuda raširite glasnik, raširili ste kraljicu svih pobožnosti Marijinih, izlili ste Marijin čar i milost, raširili ste kraljestvo Kristovo i Marijino, učvrstili ste nad sobom moćnu zaštitu Majčinu. Pa tko neće biti apostol tog najuzvišenijeg misionarstva?

3. Hvala i od Majke Božje obilna plata svim onima, koji dosada izvršiše svoju dužnost, pa podmiriše pretplatu, dapače i koji darak pridoniješe, a napose srdačna hvala onima, koji glasnik raširiše te nam i dobrih i lijepih adresa poslaše. Opet upozorujemo, da je svaki 11 komad njihov, pak oni mogu s njime po volji raspolagati. Mi smo rekli, da ćemo im i drukčije znati biti zahvalni. Za sada javljamo, da će na dan Majke Božje Pompejske dne 8. V. na oltaru Majke Božje sv. Krunice u našoj kapeli, u čijoj sjeni i pod čijom zaštitom pokrenusmo ovaj glasnik biti čitana sveta misa za sve prijatelje, pretplatnike i dobročinitelje našega glasnika. Neka Moguća Kraljica Pobjede izlije svoj blagoslov na sve, pak im odvrati u vremenu i vječnosti!

4. Ako ne misliš plaćati lista, odmah dosadašnje brojeve vrati natrag ili barem javi, da ti se list obustavi.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, travanj 1930. Br. 4.

SV. KRUNICA I BLAGOSLOVNE KREPOSTI.

B. Ufanje.

Današnji svijet, zanesen silnim materijalnim napretkom, oholo uzdiže glavu uvjeren, da ne trebuje više nadnaravne pomoći, pak stoga, dok mnogi polažu sve svoje nade u ljudsku pomoć, posve je malo onih, koji svoju pomoć traže i čekaju od Boga. Ali je slabo i nestalno ufanje u ljudsku pomoć. Iskustvo nas uči, da je svijet uvijek bio nestalan, nevjeran i nezahvalan, dok je sam Bog vjeran u svojim obećanjima, sam je On otac svake utjehe, tješitelj žalosnih, siromašnih i nevoljnih. Čovjek, koji polaže ufanje u ljudsku pomoć sličan je onomu, koji se naslanja na tanku trstiku, koja će se pod njim slomiti, a on se teško ozlijediti. I mi svagdano vidimo, da mnogi dolaze do takvog razočaranja. Mnogi, koji polažu svoje nade u samu ljudsku pomoć, ne videći ispunjene svoje želje, ostvarene svoje nade brzo se razočaraju, pak više ne vjeruju ni prijateljima ni cijelom svijetu, koji im je toliko obećavao, a tako ih iznevjerio. Ne znajući da upru svoj pogled u Onoga koji bi ih sam mogao i znao da utješi, eto ih u rukama skrajnje malodušnosti, crnog očajanja... eto ih do samoubistva. Nevoljnici žive bez ufanja, bez ufanja i umiru!

Da se na novo pobudi ufanje u tim nevoljnicima, koji više ne gledaju na nebo, da im se povrati mir srca, eto i opet dolazi u pomoć Ona, koja se s punim pravom nazivlje »Majkom lijepog ufanja«, pruža im svoju sv. Krunicu.

Mnogi se ne ufaju, jer im je nepoznat duboki nauk, što im ga Spasitelj pruža u svojoj svetoj muci. Bolesna otajstva predstavljaju nam Krista kao uzviseni uzor kršćanskog ustrpljenja i razabranja u svim nezgodama i bolima života. U vrtu uzdiše pod težinom naših grijeha, žalostan je, oblijeva ga krvavi znoj u smrtnoj je stisci. No jer je volja nebeskoga Oca, da do zadnje kapi ispije gorku čašu svoje muke, Njemu se pokorava i vapi: »Oče, neka se ne vrši moja, nego tvoja volja.« Pratimo ga pameću iz vrta do sudišta, od sudišta do Kalvarije, do Križa, na kome razapet ispušta svoju dušu i mi ćemo u Njemu upoznati božanski uzor učitelja kršćanskog razabranja, što je temelj vrhunaravnog ufanja.

Mnogi se ne ufaju, jer zanemarivši nauk vjere, ne poznaju beskonačnu cijenu svog otkupljenja. Tko pobožno razmatra bolesna otajstva, uvjerit će se, da je cijena našeg otkupljenja neprocijenjena Isusova krv, njegove muke i njegova presveta smrt. Stoga naše patnje, naše suze, naše boli okrijepljene neprocijenjenom krvlju Boga-Čovjeka, otvaraju nam nebeska vrata.

Ne ufa se, jer se ne moli svoga Oca nebeskoga. A Krunica podiže naše ufanje, kad nam na usta stavlja najuzvišeniju molitvu, koju nas je sam Krist naučio. Tko da se ne ufa, kad Boga, svog Stvoritelja, gospodara neba i zemlje, Kralja Kraljeva naziva najslađim imenom »Oče naš«? Kako da se ne ufa, kada Ga sinovskim pouzdanjem moli sve, što trebuje kako za vječno spasenje, tako za vremeniti život? — Kako da se ne ufa onaj, koji do pedeset, sto, sto i pedeset puta u čitavoj Krunici pozdravlja i nazivlje Mariju Božjom i svojom Majkom i vapi joj: »Moli za nas grešnike?« Nesretan je tko se ne ufa, a ne ufa jer ne moli.

Ali da neprekidne borbe i nevolje života, koje na tom svijetu ogorčuju ljudsko srce ne oslabe naše ufanje, Krunica poslije bolesnih otajstva otkriva nam Kristovu slavu. Krist, pobjednik smrti i pakla slavno ustaje iz groba; u sjaju božanstva uzlazi na nebo, da nam pripravi mjesto; s neba svojima šalje obećanog Duha Utješitelja i Posvetitelja; na laganim krilima kerubina i serafina, anđela i arkanđela sa zemlje k Sebi dušom i tijelom uzimlje svoju milu Majku, pa je kruni i proglašuje Kraljicom neba i zemlje; najzad nas pozivlje da se divimo slavi svih svetaca. U svim ovim otajstvima očito nam kaže, da je ona slava i nama pripravljena, da smo i mi za nju stvoreni, da ćemo i mi biti sugrađani svetaca, sretni stanovnici nebeskog Siona, ako na ovom svijetu budemo vjerno Bogu služili, opsluživali njegove sv. zapovjedi. Prestat će boli, patnje i suze ovoga života, ali nebeska slava i uživanje trajat će do vijeka. Kao što je čudnovati, ognjeni stup kazao Izraelcima put po pustinji četrdeset godina i vodio ih u obećanu zemlju, tako i Marijina Krunica u svojim razmatranjima kaže vjerniku put po pustari ovog svijeta, vodi ga do nebeske slave. U zadnjem otajstvu uvodi ga u nebeski Jeruzalem, gdje kraljuje Krist sa svojom božanskom majkom i sa svetima svojim, i kaže mu: Ovo je tvoja domovina, ovo je cilj tvoga putovanja. Tu ga ostavlja, dalje ne ide. Vjernik na pogled neraspadljive krune, što ga gore čeka, neustrašivo slijedi svog vođu, Krista, nosi ustrpljivo križ svojih boli i patnja, ohrabren tim čvrstim ufanjem bori se i slavi pobjedu.

M. K.

ŽALOSNA KRUNICA.

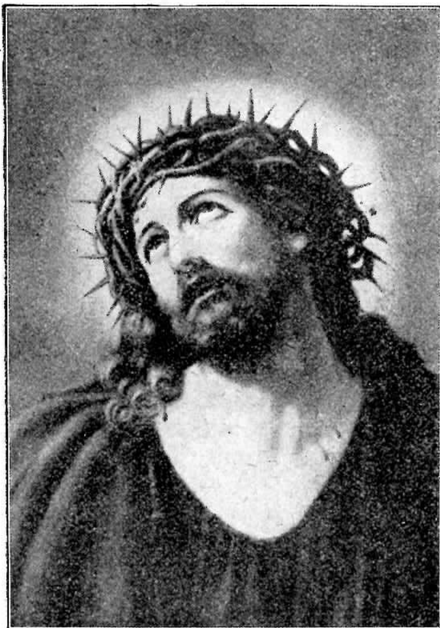
Zadnjih dana korizme odigravaju se sva otajstva žalosne krunice. Iako ona skoro u jedan dan brzo svršavaju, svojom dubinom i uzvišenošću, kao i svojom poukom za nas jesu od neprocjenive vrijednosti. Ta, ona su kruna i cilj svih otajstava Isusovih. On je došao, da nas otkupi, i evo u otajstvima žalosnim On izvršuje svoje otkupiteljsko djelo. Bogu je zadovoljština dana, a čovjek je otkupljen, izbavljen od ropstva đavla i grijeha i povraćen u milost i ljubav Božju. Za to je trebalo, da Sin Božji postane poslušan sve do smrti i to s m r t i n a k r i ž u. Duboko i neizrecivo otajstvo ljubavi, dobrote i milosrđa Božjega! To veliko otajstvo naviještali su nadahnuti proroci Staroga Zavjeta, a njegovu povijest ispisali su isto tako od Boga nadahnuti Evanđelisti. I nijedno ljudsko pero, pa bilo ono najvrsnije, nije sposobno, da istakne veličinu i uzvišenost toga otajstva, njegovu težinu i gorčinu, osjećaje trpećeg Isusa, kao i one osjećaje, koje mi prema Njemu nositi imamo, i kojim mislima ovih svetih, velikih i teških dana otkupljenja moramo biti zaokupljeni, kao što je to Bog po svojim nadahnutim piscima učinio. I nijedan ljepši način moljenja i razmatranja žalosne krunice nego je ovaj, da prodremo u one misli i osjećaje, koje nam Bog pruža preko svojih nadahnutih knjiga.

Sveta Katarina Riči, žarka ljubiteljica Križa, koja je u svom vlastitom tijelu za dugi niz godina trpjela sve muke trpećeg Isusa, a koja je inače bila i pjesnički nastrojena, kad je htjela, da pruži svojim sestrama i zaljubljenim dušama sredstvo, kako bi što bolje i korisnije promatrali muku Isusovu, nije našla ništa zgodnijim nego da pokupi najljepše izreke sv. Pisma o tom predmetu, i da im ih pruži na razmatranje. To su oni »Reci iz muke Isusove« o kojima naš suradnik u prošlom broju pravo napisa, da su zanijeli tolike duše i potakli ih na bolji život. I mi držimo, da ćemo doći u susret potrebi kruničara, ako ih ovdje u cijelosti iznesemo, i tako ih najbolje pomognemo u razmatranju žalosnih otajstava.

Iako će koji redak biti kome nejasan, ipak je konačni utisak dubok i jasan, ako se reci ne samo čitaju nego razmatraju. Za to slijedeće redke ne samo čitaj nego svaki i pojedini razmatraj, onda ćeš tek vidjeti i osjetiti njihovu veličinu i ljepotu.

1. **Prijatelji moji i bližnji moji* k meni se uputiše i stadoše.** (Ps. 37, 12).
2. **Bio sam predan i nijesam se izbavio* od jada su oslabile oči moje.** (Ps. 87, 9-10).
3. **I postade znoj moj* kao kaplje krvi koja na zemlju teče.** (Lk. 22-44).
4. **Okružiše me psi mnogi* zlobnih me vijeće opkoli.** (Ps. 21, 17).

5. Tijelo moje dadoh da ga bičuju* a lice moje da ga čupaju. (Iz. 8, 50).
6. Obraza svoga ne zaklonih od onih* koji me grdahu, i zapljuvahu. (Iz. 50, 6).
7. Jer sam na biče pripravan* i jad moj sved mi je pred očima. (Ps. 37, 18).

8. Vojnici savivši krunu od trnja* nataknuše je na glavu moju. (Iv. 19, 12).
9. Probiše ruke moje, i noge moje* i prebrojiše sve kosti moje. (Ps. 21, 17).
10. I napitaše me žuči* a žedna napojiše me octom. (Ps. 68, 22).
11. Rugahu mi se svi koji me gledahu* bečiše se na me i glavom klimahu. (Ps. 21, 8).
12. Oni pogledahu i razgledahu* razdijeliše odjeću moju, i na haljinu moju baciše kocku. (Ps. 21, 18-19).
13. U ruke tvoje predajem duh svoj* izbavio si me Gospodine, Bože istine. (Ps. 30, 6).
14. Spomeni se sluga svojih Gospodine* kada stigneš u kraljevstvo svoje.
15. Isus tada zavapivši glasom jakim* ispusti duh.

*

16. Milosrđe Gospodinovo* uvijek ću pjevati.
17. On je uprav nosio naše nemoći* i na se je uzeo naše bolesti. (Iz. 53, 4).
18. On je bio izranjen za opačine naše* i bio je satrt za zloće naše.
19. Svi mi kakono ovce zabludismo* svaki je od nas svojim putem zalutao. (Iz. 53, 6).
20. I navali na nj Gospodin* opačine svih nas. (Iz. 53).
21. Ustani; zašto si usnuo Gospodine?* ustani i ne odbaci nas do kraja. (Ps. 43, 24).
22. Evo Boga Spasitelja moga* pouzdano ću djelovati i ne ću se bojati.
23. Dakle Te molimo, svojim slugama pomozi* koje si neprocijenjenom krvi otkupio.

V. Smiluj se nama, Isuse dobrostivi.

R. Koji si milostivo za nas muku podnio.

Pogledaj, molimo te Gospodine, na ovaj puk, za kojega Gospodin naš Isus Krist nije se otimao da se preda u ruke zločincima i da podnese muku na križu.

„AVE MARIA“ I SAMOUBOJICA.

Kao što nam je nebeska majka Marija po Isusu, svome jedinorođenom Sinu, otvorila vrata raja, tako nam ona sada otvara vrata spasenja dijeljenjem svojih milosti i očitovanjem svoga moćnog zagovora. Tomu su najboljim dokazom oni bezbrojni slučajevi, u kojima Marija, naša majka, uslišava danomice vapaje svoje djece i svojih vjernih štovatelja, a očajnim grešnicima priskače u pomoć, da ih ne snađe brodolom užasne vječne smrti. Da što bolje ostane usađen u našim dušama osobiti dokaz Marijina svemogućstva u dijeljenju milosti obraćenja otvrdnutom, očajnom grešniku, samo ako je ponizno i skrušeno zazivlje, poslužit će i slijedeći događaj, koji se dogodio u Italiji.

Neki ugledni i bogati mladić, imenom Severin, rasuo je čitav svoj imutak raspojasanim, neurednim življenjem. Uništivši čar svoje mladosti niskim sjetilnim porocima i spanuvši na ništa, bez vjere u Boga počne zdvajati i baviti se crnom i očajnom mišlju, da si oduzme život. Ipak još ne bijaše posve klonuo, jer mu je tu i tamo prosijevao po koji tračak nade u poboljšanje teškog stanja, u kome se nalazio. No sve uzalud. Njegov očaj dopre do vrhunca tako, da je odlučio oduzeti si život, ako mu se kroz nekoliko dana ne nasmiješi sreća.

Kad su i ovi dani minuli, a da nije dočekao što je želio, nabavi si nesretni očajnik revolver u namjeri, da istog dana u noći počini samoubistvo. Za njegovu groznu nakanu nitko nije ništa znao, pa ni njegova rođena majka, premda joj je bilo malko zagonetno i neugodno držanje njezina sina. Kad se primakla večer, sjedne sin s majkom kod trpeze, da večeraju, ali on bijaše više no obično šutljiv, zamišljen. Žalosna i zabrinuta njegova majka to nije mogla bez bola podnijeti, pa mu reče: — Što ti je, sinko, večeras? Ima već nekoliko dana, da nijesi više onaj, što si negda bio. Reci mi... reci meni, svojoj majci, što ti je i što te muči. Svemu se, sinko, može naći lijeka, samo ne smrti. Reci mi dakle, što ti je. — Ništa, draga majko, ništa — odgovori kratko Severin.

Tužna majka nije bila umirena tim odgovorom, jer je razabirala, da se nešto strašna krije u duši njena sina. Kad je bio raspremljen stol, Severin, prije nego će se povući u svoju sobu, navodno da ide spavati, premda uzbuđen groznom mišlju i odlukom, koju je domalo imao privesti u djelo, to ipak nije ni sada propustio svoj svakodnevni lijepi običaj, da prije odlaska u krevet poljubi ruku majčinu, i da joj zapita blagoslov. Ali kad je imao to da obavi, na pomisao, da će to biti zadnji cjelov, sve se u njemu uskomeša i počnu suze oblijevati njegovo lice. — Sinko moj, poviče ojađena majka, nijesam li ja kazala, da te nešto muči! Reci mi, sinko moj, možeš se u me pouzdati, jer tvoja sam majka. — Nije mi ništa, odvrati prisilno

Severin; to sam se sjetio nečega u prošlosti. — Još i sada nije bila u njemu prestala odluka, da si skonča svoj nesretni život.

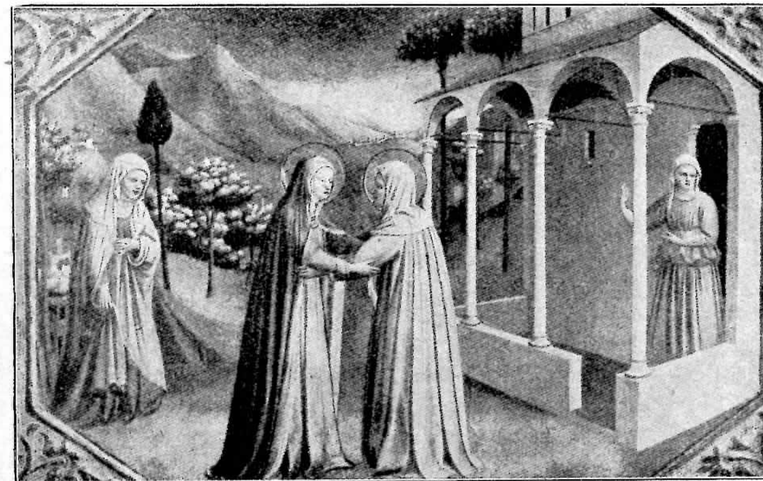
Rastavši se tako od majke, zatvori se u svoju sobu. Tu je čekao, dok se sve smiri u kući i svatko ode na počinak. Međutim on se nemirno i uzrujano spremao, da izvrši svoju naumljenu odluku, i već je imao da dohvati revolver!... U taj čas preko puta iz susjedne kuće zaori kroz zrak dopirući do njega slatki zvuk glasovira. On stade ko ukopan. Netko je zasvirao krasnu simfoničku predigru, a odmah zatim začuje se kao anđeoski nježni ženski glas, što pjevaše uz pratnju glasovira čuveni Ave Maria (Zdravo Marijo) od glazbenika Mercandante. S čuvstvenom pobožnošću i potresnim ushitom odjekivahu riječi: Zdravo Marijo, milosti puna. Potresen i ganut od ovog rajskog pjeva mladić zaboravi na revolver. Pred oči mu duha iskoče najljepše uspomene prvog mladenačkog života, onoga negdašnjeg slatkog mira i nepomućene sreće, prije nego se bio dao na raskalašeno življenje. I u njegovoj duši nasta silni preokret. Kad se pjevanjem pri koncu spominjalo: Moli za nas, uzdigne on svoje rasplakane oči k nebu i sam čuvstveno zavapi: Moli za me! Njegov vapaj Majci Božjoj bio je uslišan: on je bio spasen!

Dok se ovo odigravalo, mladićeva majka čula je njegov glasni molitveni povik, te prožeta ljubeznom brigom za dobro svoga sina našla se brzo kod njega, da razvidi, što se to dešava. Mladić, ugledavši je baci joj se pred noge i sav preobražen reče joj: Mila moja majko! Imala si me naći ovdje u lokvi krvi: bio sam odlučio počiniti samoubistvo! — Onda joj sve ispripovijedi, očitova joj sve tajne svoga zločestoga života, koji ga je do očaja doveo i do odluke samoubistva, ali od toga ga je odvratilo slušanje onoga prekrasnog pjevanja i molitve Zdravo Marijo, i tako ostao spasen, očito zagovorom Marije, koju je prizvao u pomoć. Zatim ovako zaključi: — Čuj me, premila majko! Ja sam bio naumio skončati si svoj život i rastati se s ovim svijetom smrću očajnika, ali sad hoću da pokročim časnijom stazom, stazom pokornika i pravog djeteta Marijinog. — Majka, dirnuta i utješena ovim prizorom izljubi svoga sina, a ona noć, koja je imala da bude strahovita i za sina i za majku, protekla je u pokajanju sina i zajedničkoj zahvalnosti majke i sina Bogu i njegovoj presv. Majci Mariji na tolikoj milosti.

... Malo dana kasnije ostavi mladić svoj rodni dom i otide u samostan, da bude ubrojen među sinove Marijine i da tako popravi svoj dosadašnji grešni život u posvećenom redovničkom staležu.

O. Jordan Viculin O. P.

Želiš li lijepo i poučno štivo u ukusnoj unutarnjoj i vanjskoj formi, čitaj: Št. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** Dominikanka, 1321—1333. Kod naše uprave bez poštarine samo 8 D.

Bl. Anđelik: **Pohođenje.**

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

DRUGO OTAJSTVO RADOSNO.

Magnificat...

Visoke gore prostrte pred nama,
brda su stala, da nam pogled priječe;
odasvud bolni uzdisaji ječe,
i duša naša ostala je sama.

Ostala pusta u najtežem trhu,
kad mira treba i radosti vrle!...
— O, misli, Gospo, udilj k Tebi hrle,
da ih povedeš svome bijelom vrhu!...

Pohodi i nas, naša Gospo draga,
blagoslovena med ženama svima,
da led nas ljut i teška mine zima,
i opaše nas Tvoga Sina snaga!

Pa ćemo i mi kliktati u zõru
s radošću poljskih cvjetova... i ptićâ,
što svakim jutrom cvrkuću na bòru:
duša nam bijela Gospoda veliča.

M. S.

MAJČINO VESELJE.

Evanđelisti kojiput letimice ili čak mûkom prolaze preko nekih dirljivih događaja u životu i djelima Krista. Kao da se boje dodirnuti neke skrivene osjećaje, samo nam davaju naslućivati veličinu onih istina, koje je nemoguće izraziti blijedim ljudskim govorom. Te neizrecive Božje tajne ostaju skrivene u Bogu, a njihovu ljepotu moći ćemo tek onda vidjeti kad budemo, lišeni ovog tijela, uronili u otajstvo Božje naravi.

Značajno je, da Evanđelisti pokazuju tu svoju rezerviranost baš u odnošaju Isusa s njegovom preljubljenom majkom. Osim što nam je sv. Luka otkrio nekoje događaje iz djetinjstva Marijinog sina, mi ništa ne znamo o tom lijepom odnošaju Isusa i Marije. Mi znamo iz Evanelja i to, da je Marija dijelila bolove sa svojim Sinom i zajedno s njime sudjelovala u spasenju čovječanstva, ali ono nam ništa ne govori o Marijinoj radosti prigodom Kristovog uskrsnuća. Niti s jednom riječi Evanđelisti nam ne davaju naslućivati veselje majke nad slavom obljubljenog svog sina. Oni nam na više mjesta zorno opisuju veseli susret Učitelja sa svojim učenicima. Govore nam o neopisivom ushićenju Magdalene, koje je osjetila, kad je rano pri zori u vrtu nanovo ugledala svoga prijatelja. Ali onaj divni susret majke sa sinom ne nalazimo u stranicama Sv. Pisma.

Hoćemo li zato zabaciti sveopće vjerovanje kršćanskih duša i posumnjati u istinitost tog događaja? Mi znamo, da nam Sveto Pismo ništa ne govori o nježnoj ljubavi Majke, kojom je primila u svoje krilo mrtvo tijelo svoga Sina i kojom ga je sahranila u hladni grob. A ipak mi ni najmanje ne sumnjamo, da je Kraljica mučenika pratila sve do kraja muku svog Sina.

Mi ne dvojimo ni u to, da ga ona ni poslije nije zaboravila, već je žarom svoje ljubavi tražila onoga za kojim je težilo njezino majčino srce. Ona je najveće bolove osjećala u mukama Krista, najbolje je shvaćala težinu njegove smrti i najdublje patila pri njegovom kratkom rastanku. Zato je, poput zaručnice u Najljepšoj Pjesmi, tražila i zvala svoga dragoga i zaklinjala kćeri jeruzolimske, nek joj jave, ako igdje nađu onoga, koga je ljubila njezina duša.

Možemo li onda i zamisliti, da nije harni sin udovoljio najvećoj ljubavi? Ako se je pokazao onima, koje je mnogo ljubio, kako ne bi onoj, kojoj je sačuvao najljepši izražaj svoje božanske ljubavi!

Marija Ga je pitala sa svojim prečistim mlijekom, ona Ga je odgajala za vrijeme njegovog djetinjstva, ona Ga je čuvala kroz trideset godina njegovog skrivenog života. Ona Ga je napokon pratila u teškoj njegovoj muci i zapuštenosti. I dok su drugi apostoli ostavili svoga Učitelja u njegovoj kušnji, ona je neustrašivo ostala na podnožju križa. Dijelila je s njime težinu njegovih bolova. Bila je sudionica svih mukâ svoga sina.

Pa ako je zajedno s njime patila kako se ne bi s njime i veselila? Ona, koja se je najviše žalostila u bolovima Patnika, morala se zato najviše radovati u veselju Pobjednika. Ako ona nije ostavila svoga sina u njegovoj smrti, ne će zato taj harni sin ostaviti nju u časovima svog veselja i slavlja.

Imamo zato potpuno pravo kad tvrdimo, da je Isus najprije svojoj Majci pokazao veselje svog uskrsnuća. Marija je morala najveće veselje osjećati, jer je ona i najveće bolove pretrpjela.

Evanđelje nam naglasuje veliko veselje učenika kad su ugledali uskrslog Gospodina. Ali veselje Marije moralo je biti mnogo veće. Ona je osjećala radost najprije zato što je pobjednik nad smrću njezin vlastiti sin. Još veću radost je osjećala pri pomisli, da je ta pobjeda divno okrunila Kristovo djelo oko našeg otkupljenja. Ona je bila poučena više od apostola u tajni otkupljenja pa je bolje shvaćala važnost Kristovog uskrsnuća. Znala je, da je tako pobjeda nad paklom potpuno izvojštena i shvaćala je, da je čovječanstvo divno otkupljeno iz mreža đavla, a zadovoljština Bogu da je potpuna. Osjećala je kako već nema smrti nad sinovima Božjim, jer ono što živi, Bogu živi. To otkupljenje čovjeka, kojemu otkupljenju je i ona svoj dio dala, pribavilo je Mariji neopisivo veselje. Ona je shvaćala svu dubinu otajstva Kristovog Uskrsnuća. Dobro je vidjela, da je to konačna pobjeda Boga nad paklom, kojom se uništava grdoba grijeha i postavlja temelj novog Kristovog kraljevstva. A sve to po njezinom vlastitom sinu, onom, koga je ona porodila, othranila i odgojila. Taj njezin obljubljeni sin, koji je morao kroz toliko bolova i muka proći, eto napokon izlazi kao pobjednik nad svim svojim neprijateljima i, veseo u svojoj slavi, javlja se dragoj svojoj majci. Kako je neopisivo veselje moralo obuzeti žarka ta dva srca! Nije li to bio čas kad se razigrala od veselja božanska Majka? Nama nije dano da shvatimo ljepotu tog susreta Isusa i Marije. Mi ne možemo dokučiti svu nježnost uzajamnog veselja što ga je osjetila Najsvetija u blizini Najsvetijeg. To veselje, što se nalazi samo u dušama posvema predanim Bogu, mi samo iz daleka naslućujemo, a njegov sadržaj shvatit ćemo tek tada kad se budemo posvema združili u Ljubavi i kad budemo svestrano dokučili svu dubinu Marijine slave u Kristu.

O. H. Bošković.

»Kada mi pobožno prebiremo trostruki lanac otajstava Krunice, iskazujemo Mariji sjajni dokaz naših zahvalnih osjećaja, jer time pokazujemo da nikada ne gubimo iz očiju onih dobročinstava, kojima je ona s jednom beskrajnom nježnošću sudjelovala pri našem spasenju.

Ta velika sjećanja, tako često pred nju iznesena i velikim žarom veličana, skoro je nemoguće zamisliti, koliko velikim veseljem, svaki čas novim, napunjaju njezinu blaženu dušu, i kakve osjećaje brige i majčinske dobrohotnosti u njoj uzbuđuju. Lav XIII.«

Bl. HOZANA KOTORKINJA.

Sure vrleti Crne Gore, što su kroz vijekove ragjale junake, kakovim ne može da se diči nijedan narod svijeta; krš, što je sjetnom pjesmom ljubavi i pregaranja njihao zatočnike, koji s posmjekom umirahu »za Krst časni i slobodu zlatnu« — taj isti krš dao nam je i ovaj prekrasni cvijet svetosti, prvu sveticu slavenskog juga, koju je Crkva podigla na čast oltara. O njoj ćemo progovoriti malo opširnije, nego li smo običavali u dosadanjim prikazima svetaca, jer nas njezin život zanima ne samo s vanrednih kreposti, koje su je krasile, ne samo s toplote i ljupkosti, što ih je ovo dijete krša prosipalo oko sebe, već napose s toga, što je Hozana prva svetica naše krvi, simbol našeg jedinstva u jedno Kristovo stado.

*

Kao što su kroz duga stoljeća bezbrojne čete mučenika dale svoj život da obrane one svete hridi, a s njima vjeru, slobodu i prosvjetu cijele Evrope ne ostavivši o sebi druge uspomene osim krvavih lovora, kojima svoj narod ovjenčaše neumrlom slavom i oduševiše ga za daljnje borbe i pregaranja, i roditelji ove najveće junakinje duha ne ostaviše nam o sebi osobita spomena a ni za ime im nijesmo sigurni; njihova slava je njihovo angjeosko dijete, koje im je namrlo najčasnije ime: roditelja prve jugoslavenske svetice.

Kao što je nesigurno ime Katarininih roditelja — tako se zvala Hozana prije nego je postala dominikankom — tako nije s potpunom točnošću utvrđeno ni mjesto, u komu je 1493 ugledala svijetlo Božje. No sasvim je vjerojatno, da je to Releza, mjestance od koju 100 duša, u blizini Komanskog brda. Djetinstvo — o komu nam priča vjerodostojni pisac, odlični kotoranin Dr. Ivan Bolica, savremenik svetice, i učeni dominikanac O. Serafin Razzi — provela je onako, kako ga provode sve siromašne djevojčice onoga kraja: čuvajući po nedalekim obroncima stado svojih roditelja, krateći vrijeme vezom i pletenjem, sabiranjem ljekovitih trava i prikupljanjem suvari, što će je na večer ponijeti kući za ogrijev i kuhanje. Jednoličnost rada sladile su pjesmom, što je iz zvonkih mladenačkih grla odjekivala brdom i dolinom, kad je nije ušutkavao strah od Turaka, koji su često tamo provaljivali da robe i pale.

Katarina ipak nije bila obično dijete! Dok su se njezine vršnjakinje opijale ljepotom Božje naravi i nestašno se kitile cvijećem, nju su te draži zanosile u visine neizmjernosti. Svaki cvijet šaptao joj o nježnosti nekog nevidljivog Bića, svaki tračak sunca pričao joj o Njegovoj ljepoti, a gorde hridi propovijedale joj Njegovu veličinu. Tko je To Biće, ona je slabo znala! No osjećala je, da ga njezino srce vrlo žarko ljubi. Molila je drugarice, da joj govore o Njemu, zaklinjala je majku, da joj o Njemu priča. Ali sve, što su dobra majka i starije drugarice znale da joj kažu, bilo je tako sićušno, da su njihovi odgovori više budili njezinu radoznalost nego li je zado-

voljavali. A što bi sirote i znale, kad za života ne čuše glas svećenika, kad kod njih nema druge crkve osim Božjeg podnebesja, kad za pisane stvari nigda i ne čuše! Znale su, da su kršćanke, da je kršćanski Bog dobar, da je postao čovjek i za grešnike umro na križu, da On kazni zločeste, a nagrađuje dobre; a majka joj je znala dodati, da su u nedalekom Kotoru, gdje je bila kao dijete, dvije Njegove slike: jedna kao prekrasnog djetića, a druga kao raspeta na križu. Te su riječi probudile u srcu Katarine žarku želju, da vidi nebesko Dijete i napunile je neodoljivim čeznućem da upoznade Onoga, za kojim je kucalo njezino srce. Kad bi došla na pašu, ostavila bi drugarice, kleknula na koljena i zaplakane oči uprla u nebesko plavetnilo i molila žarko: »Gospode, Bože kršćana, Ti si ljepši, Ti si moćniji i divniji od svake stvari, Ti si slađi od svega... daj, molim Te, da Te vidim samo jedan put, jer ću u Tebi vidjeti sve moje dobro!«... No Ljubljeni se nije pokazivao! Ispunjao joj dušu neopisivom slašću, ali se još uvijek skrivao njezinu oku. Postupao je s njom kao nježna majka, kad od ljubljena djeteta skriva sjajni predmet, da pojača njegovu želju te mu kasnije radost bude veća. Suze su sve češće ronule niz njezino lice, sve su jači uzdasi probijali iz djevičanskih grudi; drugarice su je kao zapanjene gledale u neshvaćenom ushitu, a nebo kao da se čudilo svetoj preuzetnosti priprostog djeteta, koje je neumorno opetovalo: »i najtežu žrtvu rado ću primiti, samo me učini dostojnom da Te vidim, da te upoznadem, da Te ljubim i da Ti svegj vjerno služim«... I rajsko se je Dijete smilovalo! Onaj, koga je odavno nosila u svojoj nevinoj duši, koji je njezino srce odavna učinio svojim svetištem: jednog predvečerja, kad se po običaju vraćala kući, na livadi, uz bistri potok ukaza joj se dijete neopisive ljepote, okruženo nadnaravnim sjajem. Gledaše je rajskom dobrotom, a usnama mu lebdio blagi posmjeh. Srce Katarine da probije prsa! Ciknu od radosti i kao van sebe preskoči ogradu i poleti k Njemu, da ga zagrli i ospe poljupcima. No On se s posmjehom kao svijetli oblačić, vinu u zrak i izgubi u zlaćanim nebeskim visinama. — Nebeska pojava sakri se njezinim očima, no njezin se lik tako usjekao u njezinu pamet, da je odsele samo o njoj mislila, o njoj govorila i sanjala, za njom uzdisala po danu i po noći.

Ipak ovo prvo viđenje nije bilo odlučno za daljnji život male Katarine, koja je već bila navršila dvanaest godina. Njim je nebeski Zaručnik htio da sasvim osvoji njezino srce i pokaže joj svu slatkost svoje ljubavi. Jednim drugim prikazanjem On će joj pokazati put, kojim joj je poći, da se pročisti kao suho zlato, da se prekali u ljubavi k Njemu i postane pravom njegovom zaručnicom. To prikazanje nije kasnilo! Jednoga dana, dok je Katarina na osamljenu brežuljku čuvala stado i razdragana mislila na nedavno viđenje, sunce što je pozlačivalo litice gola krša odjednom ljesnu stostrukim sjajem. Katarina dignu glavu i nad sobom opazi nebesku pojavu.

No nije to više bilo nasmijano rajsko Dijete, već Krist, prikovan na križu, okrunjen trnjem, izbičevan, sav u modricama... Vrisnu na prvi pogled, ali joj srce pod onim strahotnim likom naskoro prepozna slatkog Zaručnika svoje duše, a koga je čula, da je umro na križu za spas ljudskoga roda — i njezina je odluka bila gotova: slijedit će ga krvava u boli, prigrlit će Njegov križ, ljubit će ga izranjena i popljuvana, kako Ga je ljubila nasmijana sred cvijeća i zelenila. Nije znala, kako da to izvede, no pod utjecajem vrhunaravnog svijetla osjeti nuždu da u svome tijelu proživi Njegove boli, da svoje srce pribije uz križ, da i ona postane žrtvom pomirnicom za grijehe svijeta.

Od onoga dana zavičaj joj izgubi sav draž i privlačivost, jer joj je tako malo znao kazivati o ljubljenom Zaručniku. Osjećala je neodoljivu potrebu da se preseli u kraj, gdje ima crkava, gdje će čuti glas Božjih svećenika, koji će je poučiti i protumačiti joj tajne, što joj ispunjaju dušu, a u Relezi nema nikoga da joj ih protumači. Sa suzama je dakle danomice molila majku, da joj dopusti poći onamo, kamo ju je srce vuklo, gdje se nadala naći svoju Ljubav. Nježnoj majci bilo je teško lišiti se anđeoske kćerke, pa ju je dugo odvraćala od naumljena odlaska. Ali suze i uzdasi ove odabranice napokon sklonuše majčino srce i ona pristane te je jednoga jutra sa zaplakanim poljupcima i tisuću blagoslova opremi u Kotor, grad nasmijanog Djetića i raspetog Zaručnika.

O. A. Rabadan.

IZ BRATOVŠTINA.

Plešivica. Prije same berbe u septembru prošle godine održaše u našoj župi misije vlč. Oci Dominikanci Bodlović i Budrović. Kao i drugovdje, tako su i u ovom prigorskom kraju, gdje je narod jako pobožan Bl. Djevici, osnovali bratovštinu sv. Krunice, koju narod svesrdice prihvati. U nju se je upisalo preko dvjesta osoba. Vlč. Oci su nastojali hvalevrijedno, da nam pobožnost prema nebeskoj Majci što dublje usade u srce, pak su svakom prigodom isticali ljepotu i uzvišenost Prečiste Djevice i našu dužnost, da ju hvalimo, molimo i zazivljemo, osobito njoj dragom a nama velekorisnom molitvom Krunice. I uspjeh misija, i odaziv naroda u bratovštinu pokazao je, da je uza sve unutarnje i vanjske poteškoće njihova riječ pala na plodno tlo. A Majka Božja neka štiti sjeme od njih posijano, i sačuva u ovom narodu pobožnost prema njoj, znak preodređenja na vječni život. Jer sigurno ne će biti rastavljen od Majke u vječnosti, tko je pobožno i sinovski štuje i ljubi na zemlji. I glasnik se je ovdje u lijepom broju raširio.

Sv. Šimun (Markuševac) kod Zagreba. Na blagdan Bezgrješnog Začeća, pod okriljem dakle nebeske Majke, započeše u našoj župi pučke misije već isprobani misijonari, od nas ne daleki dominikanci iz Zagreba vlč. Vinko Bodlović i Sibe Budrović. Stavljene pod okrilje Bl. Djevice, čiju slavu i onako oci Dominikanci po svojem zvanju svugdje šire, nisu

mogle, a da ne ispanu što bolje na slavu Božju i na dobro duša ovog našeg dobrog naroda. I bila je divota kako je narod hitio, da sluša živu riječ misijonara, koji su im govorili o velikim vjerskim istinama, a i apostolskim žarom korili ružne mane, koje se počinju i na selu širiti, a koje prijete i vremenitom i vječnom propasti našem narodu. A u svemu tome vazda je lebdjela nad svima Bl. Djevica. Nju su vl. Oci stavljali svima za uzor, i sve poticali, da se stave pod njezino okrilje. I za to su osnovali i u našoj župi Bratovštinu sv. Krunice, te najljepše kršćanske molitve, koju naš narod u svojoj duši nosi. Tako se je u nju upisao vrlo lijepi broj braće i sestara. Preko 300. I članovi su vjerni u vršenju svojih dužnosti, pak ćeš u nedjelju naći često gdje njih više na okupu na oltaru Bratovštine pred slikom Kraljice Presv. Krunice, pobožno krunicu mole. Nastojimo sada da bi skupili i za svoj barjak, pak da provedemo i organizaciju bratovštine, tako da bi bratovština bila središte pravog katoličkog života i rada u župi. Oci su misijonari imali i jednu posebnu službu za školsku djecu. O. Budrović je govorio djeci, kako treba da budu dobri, pa i apostoli kod svojih ukućana, a Bl. Djevicu im je stavio za uzor. Zatim je djecu blagoslovio. I ta dirljiva funkcija nije ostala bez uspjeha, pak između ostalih poznat je dirljiv događaj jednoga drugoškolca, koji nije pustio na miru svoga djeda, dok ga nije nagovorio, da pristupi na sv. Sakramente. Neka Majka Božja bdije nad svima nama, neka njezina vojska sazivlje njezin blagoslov i zaštitu nad svu našu župu, a osobito na našu djecu, da ostanu vazda dobra Marijina djeca, koja će i kasnije kao i sada anđeoskim ustima izgovarati njezin anđeoski pozdrav. Neka naša djeca budu Marijina djeca, neka oni predvode u kućama zajedničku molitvu Krunice i naše će se kuće, sela i domovina obnoviti u pravom duhu.

B. K.

Oprosti za članove bratovštine sv. Krunice, kroz mjesec travanj.

I. nedjelja travnja (6. IV.). a) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape. b) Potpuni oprost, ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu, te pohode oltar Bratovštine.

II. Dan Majke Božje Žalosne (11. IV.), potpuni oprost ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape. Isti oprost dobiju i članovi **Žive Krunice,** ako pohode bilo koju crkvu i tu se pomole na nakanu sv. Oca.

III. Veliki četvrtak (17. IV.), dobiju potpuni oprost svi vjernici uz obične uvjete, ako pohođe Božji grob ili čine uru klanjanja.

IV. Na Uskrs (20. IV.), potpuni oprost uz obične uvjete, ako pohode crkvu bratovštine ili bilo koju drugu. Isti oprost dobiju članovi **Žive Krunice,** uz obične uvjete, ako pohode bilo koju crkvu.

V. Zadnja nedjelja mjeseca (27. IV.). Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u društvu s drugim mole, barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

VI. Svaki put potpuni oprost kada izmole treći dio Krunice pred svetotajstvom. Ovaj oprost mogu da dobiju svi vjernici.

Proslava poblaženja bl. Ozane Kotorke. U ovom broju počeli smo donositi malo opširniji život naše bl. Ozane Kotorke želeći, da sa svoje strane pridonesemo što više raširenju njezinog štovanja u narodu. Pogotovo time hoćemo, da pripravimo što svečaniju proslavu njezinog poblaženja, koja će se obaviti u Kotoru početkom srpnja. Na tu proslavu upozoravamo već sada sve naše pretplatnike, a u slijedećim brojevima donijet ćemo program proslave. Sada tek spominjemo, da je u nacrtu članova odbora za proslavu jedno skupno hodočašće sa svih naših krajeva u Kotor na njezin grob. Nek se štovatelji Blaženice na to pripravljaju. Ovom prigodom treba da se crkvica, gdje tijelo Blaženice neraspadnuto počiva, obnovi, uredi, dobave zvona, nova raka učini i još drugim potrebama crkvi ususret dođe. Divna nova raka, u koju će se prenijeti tijelo Blaženice, već je gotova, i ona je sigurno jedno od najvećih djela religiozne umjetnosti kod nas, o kojem ćemo mi već pisati, ali koja i puno zapada. A odbor i Boka su siromašni. Zato trebaju pomoći. Stoga tko je u stanju treba da pridonese svoj dar, da crkva svetice bude Nje dostojna i ujedno postane našim narodnim svetištem, simbolom našeg jedinstva u Isusu. Darovi se mogu slati ili izravno na odbor za proslavu bl. Ozane u Kotoru ili na našu upravu, pak ćemo ih mi odboru dostaviti. Upozoravamo, da je vlč. N. Luković izdao vrlo lijepo napisan i ilustriran **Život bl. Ozane,** od kojega sav utržak ide za potrebe odbora u Kotoru. Za to i za raširenje štovanja Blaženice i za pripomoć odbora najbolje je, da se što više raširi ovaj život. Zapada 20 D, a naručuje se ili kod naše Uprave ili kod g. dra. Josipa Jedlowskoga, Zagreb, Zrinjevac 16.

ZAHVALA.

Zagreb. Teško sam bolovao još od jeseni na srcu, uz vrlo jaki tlak krvi, čemu se poslije pridruži bolest na bubrezima, upala porebrice, i napokon veliki grčevi u desnoj nozi. Upotrebio sam i oprobao dosta liječnika, ali opet najviše sam se pouzdao u moje nebeske zaštitnike. Pa dok sam po zemaljskim liječnicima bio već i pregoren, dapače i primio zadnje sakramente, to sam se više pouzdao u nebeske liječnike, pak sam učinio devetnicu na čast sv. Josipa, bl. Imelde i tri na čast Majke Božje sv. Krunice sa sv. misom u njezinoj Maksimirskoj kapeli. I uistinu poslije toga sam se osjetio mnogo bolje, pak sam se počeo oporavljati, te se sada već nalazim prilično dobro. Zahvaljujući od srca Nebeskoj Majci i dalje se preporučam njezinoj moćnoj zaštiti, a u zahvalu darivam za raširenje njezina glasnika 200 Din. **Ante Legčević.**

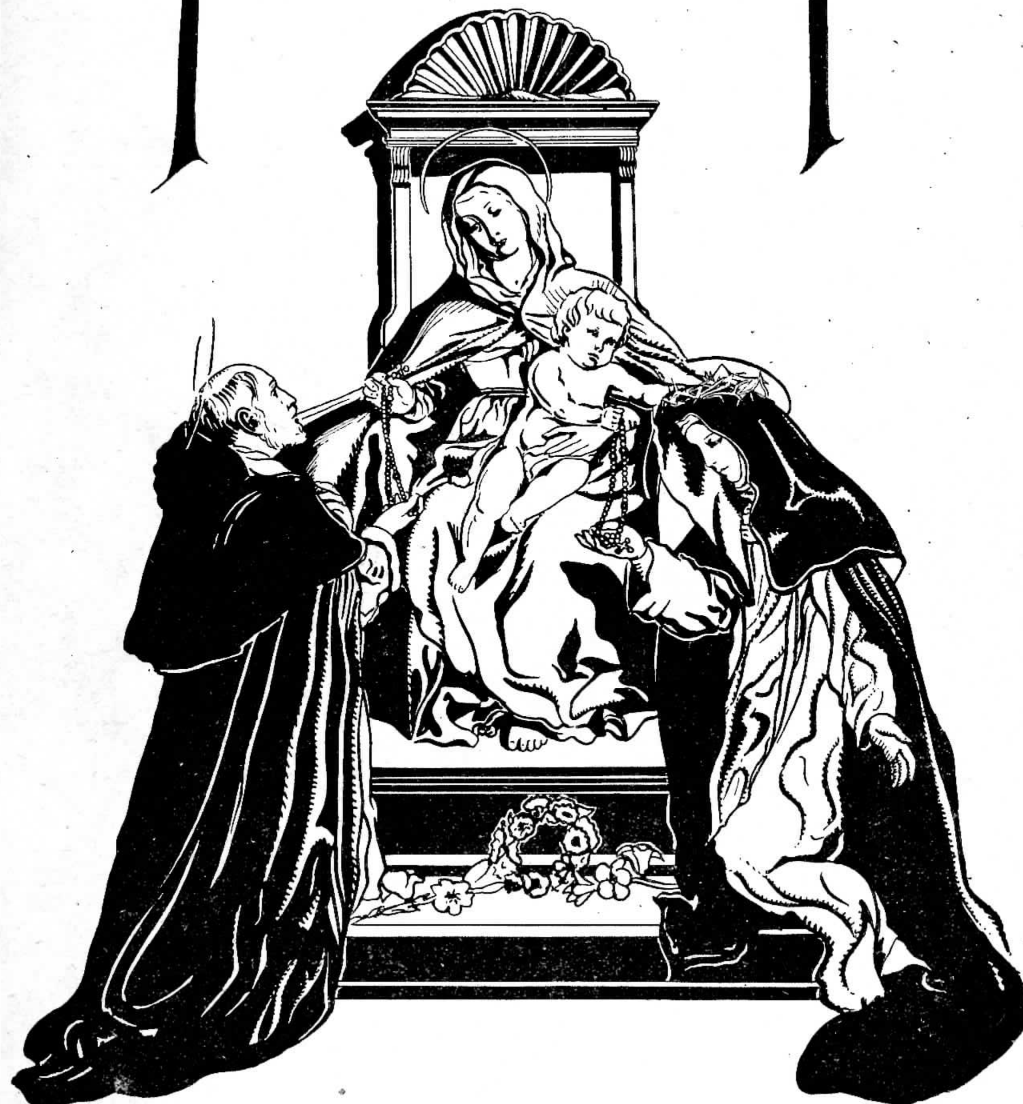
DAROVI ZA RAŠIRENJE GLASNIKA.

Osim potporne pretplate darovaše za raširenje Glasnika po 5 Din: Jadrić Marija, Grabašić Klotilda, Bižaca Stjepan, Čubretović Marica, Mužar Antica, po 10 Din: Odžić Marija, Lončar Nikolaja; po 15 Din: Franović Josip, Č. S. Uršulinke, Varaždin; po 85 Din: Šušković Katinka, Cvitković Virginija; po 100 Din: Z. H. R.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

Gospina Krunica

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 5

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Naš ček br. 36.817.

Zahvala. Zagreb. Moja mala bila je jako i opasno bolesna, pa je zagovorih Bl. Djevici Sv. Krunice, obećajući da ću za njezinu kapelu u Maksimiru darovati oltarni jastuk, ako ozdravi. I doista nakon toga dijete se oporavi i ozdravi. A ja vršeći svoje obećanje od srca zahvaljujem Preč. Djevici na udijeljenoj milosti. — Marija Domaćin.

Osim potporne pretplate darovaše za raširenje Glasnika: po 5 Din: Radić Marija, Senečić Blanka, Vrdoljak Petar, Madirazza Anka, Mohač Alojzija, Jurić Antica, Portolan Bartul, Bubanj Jovica, Sestre Milosrdnice Beograd i Skoplje, Petković Kovač Marija, Kraljević Jelka, Franjev. sakristija Vukovar, Muškan Agata, Sestre sv. Križa Mitrovica i Sušak, Knezocy Draga, Pintarić Ana, Gjurski Katica, Legčević Juraj, Krstulović Milka, Bradovski Ivan, Peštaj Bara, Horvat Stjepan, Jambres Elizabeta, Klaužer Ivka, Kramer Marija, Vranicani Ita. — Po 10 Din: Sekora Greta, Kmetovich Mato, Franulić Paul, Kuzmić Ljubica, Kutnjak Josip. — Po 15 Din: Petkić Pavlina, Gvozdanović M., Šimić Anica. — Po 25 Din: Jedlowski Antica. — Po 50 Din: Kovačić Olga. — Po 85 Din: Krešić Paulina.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, svibanj 1930. Br. 5.

SV. KRUNICA I BOGOSLOVNE KREPOSTI.

C. Ljubav.

Kad je neki zakonoznanac upitao božanskog Učitelja, koja je najveća zapovijed u zakonu, on mu je odgovorio: »Ljubit ćeš Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameću svojom. Ovo je prva i glavna zapovijed, a druga je slična ovoj: Ljubit ćeš bližnjega svoga, kako samoga sebe. U ovoj je zapovijedi uključeno sve što je u zakonu i prorocima.« — »Vatru sam donio na svijet, a drugo ne tražim, nego da se rasplamti«, kazao je isti božanski Učitelj. Ipak, čovjek bi rekao, na svijetu se ugasila vatra vrhunaravne ljubavi. Bog, uzvišeni predmet kršćanske ljubavi, nije kako bi morao biti vrhovno pravilo ljudskih misli, želja i djela. Ljudi, koji se grade prosvijetljenim, ljube nove izume, novi napredak, tečevine svog razuma, ali Boga, od koga nam taj lijepi dar, Boga, koji prosvjetljuje svakog čovjeka, koji dolazi na ovaj svijet ne ljube. Krista, u kome je sakriveno sve blago mudrosti i znanja, ne ljube. Lakomac ljubi sve ono, što mu donosi materijalne koristi, ljubi zlato i srebro, ljubi novac, ali Boga, koji je djelitelj sviju dobara, ne ljubi, na Njega i ne misli. Ljudi uopće ljube naslade, zabave i uživanja, ljube katkada i ono, što nije vrijedno njihove ljubavi, ali Boga, koji sam može da zadovolji ljudsko srce, njega ne ljube. A budući je Bog prvi izvor ljubavi spram bližnjega, naravna je posljedica, da na svijetu slabi i kršćanska ljubav spram bližnjega.

Krunica je i opet lijek protiv ove duboke i teške rane današnjeg društva. Ona nam u razmatranju otajstva pripovijeda autentičnu povijest Božje ljubavi spram čovjeka. Bog hoće da ga ljudi ljube, pak i ako im je dao očitih dokaza svoje ljubavi, čini mu se da još nije dosta. On je prečisti duh, i ljudi Ga ne vide tjelesnim očima, rekao bi, ne mogu da Ga ljube kako bi on htio. Pa što čini? Naći će način kako da Ga vide, uzet će tijelo, kakovo i oni imaju i postat će čovjekom, u svemu njima sličnim, osim u grijehu, živjet će medu ljudima. Kad ga vide, kad budu iz bližega upoznali i okušali njegovu ljubav, sebi će lakše pritegnuti njihova srca, za se će ih sve predobiti. Evo nam velikog otajstva Kristova Utjelovljenja, njegovog umrlog života, njegove pregorke muke i smrti. Ljudi vidješe na

zemlji Boga-čovjeka, koji traži sve moguće načine, da im srce osvoji. Jedan od najsavršenijih nebeskih duhova navješta veliki događaj čednoj Nazaretskoj Djevici. Pri njegovom porodu anđeli u četama na zemlju silaze, da ga svečano proslave; on na svijet dolazi u prilici nježnog, dražesnog djeteta u pustinjskoj štalici; kao mladić prolazi svoje dane u siromašnoj nazaretskoj kućici, gdje ne misli, ne snuje drugo nego kako će ljubiti ljude, kako će se za njih žrtvovati. Poslije trideset godina skrivenog života, predstavlja se ljudima, da im pokaže ovu dobrotu svoga srca, i ljudi su zaneseni njegovom riječi, čudesima što ih čini na utjehu bijednih, bolesnih i žalosnih. Zatim ide da se za njih žrtvuje; šiban je do krvi, trnjem okrunjen, izrugan, popljuvan i ne tuži se; u gorkim mukama umire, a zadnja mu je riječ oprost svojim krvnicima. Evo kako je Krist ljubio! Na njegovim modricama, na njegovom križu, svojom vlastitom krvi piše samo jednu riječ . . . ljubav! Krist je umro na križu za ljude, a ljudi će odsada znati da umiru za Krista, ljubeći njegove rane.

Podno Kristova križa, odmah poslije njegove smrti, niču dva lijepa cvijeta: ljubav spram Boga i ljubav spram bližnjega.

Kristova ljubav pobijedivši pakao, otvara ljudima vrata nebeskog Jeruzolima, odakle im šalje Sv. Duha, božanstvenu ljubav, koji svojim darovima, svojom milošću obogaćuje Crkvu, čini je živom slikom onog vječnog grada, gdje ljubav slavi svoju najveću pobjedu.

U vjerniku, koji sve ovo pomnjivo i pobožno razmatra, dok prstima prebraja zrnca Marijine Krunice, bude se plemenita i žarka čuvstva vrhunaravne ljubavi. Ljubavi zahvalnosti spram nebeskog Oca, koji je toliko ljubio svijet, da nije poštedio ni Jedinorođenog svog Sina, već ga je za nas sve na smrt predao. Ljubav sažaljenja spram božanskog Sina, koji je za nas izranjen u tijelu, ogorčen u duši; koji za nas postaje Kralj mučenika, čovjek bolova. Ljubav slatke utjehe na pogled sretnog, vječnog blaženstva, što nas gore čeka poslije kratkih kušnja, muka i boli ove suzne doline. Ovo pobožno razmatranje dovodi vjernika i do toga, da u svom bližnjem prepozna svog brata, koji je otkupljen istom neprocijenjenom krvi, posvećen istim Sakramentima, pozvan da bude dionikom iste slave u nebu, pak mora da ga ljubi, kako samoga sebe. Ako ne želimo, da se ova naša zemlja pretvori u neplodnu pustaru, gdje vladaju guste tmine, gdje ne svijetli luč vrhunaravne vjere, gdje ne pada blaga rosa nebeskog ufanja, gdje nikada ne niče otajstveni cvijet kršćanske ljubavi, molimo i svagdano molimo Marijinu Krunicu, pomnjivo razmatrajmo pojedina otajstva, jer je Krunica, kako vidimo, moćno sredstvo, da si očuvamo bogoslovne kreposti, vjeru, ufanje i ljubav.

M.

RUŽE MAJKE BOŽJE.

Bilo je milo svibanjsko poslije podne, kada se ljudi i djeca spremaju u crkvu do Majke Božje, da je u blagdanskom raspoloženju mole, e bi u dušama njihovim uvijek cvao maj pun sunca, mirisa i cvijeća.

Nije to prvi put, što mala Jelka vodi svoga maloga brata Milivoja do oltara, da ih oboje dobra Majka Marija pogleda svojim svijetlim i ljupkim očima. Oni su u tim pogledima osjećali neizrecivu dobrotu i neopisivu ljubav, jer djeca uopće dušu kroz oči gledaju. I oni su bili zahvalni Majci presvete Krunice, što je ona toliko puta njihovim roditeljima u nevoljama pomogla. To im je mati njihova svakoga dana spominjala, kad ih je križala i učila izgovarati divnu molitvu Zdravo Marijo. Mala bi Jelka uvijek pitala svoju mamicu, ko je pomogao, da tata ozdravi, a mati je uvijek odgovarala: Zdrava Marija. Onda bi se mala nasmiješila blaženim djetinjim smiješkom i rekla: »Pa i ja ću uvijek tako moliti!«

Kraljici Svibnja . . .

Ovoga poslije podneva, dok je majka oblačila svoju dječicu, sjeti se mala Jelka nečega, pljesne ručicama i reče: »Mama, ja sam vidjela, da ti doktoru uvijek davaš novaca, kad dođe. A zašto ništa ne daš Majci Božjoj, što je ozdravila našega tatu?« Majka se nasmiješi, poljubi svoje dijete i reče: »Srce, Majka Božja ne treba novaca.«

— A što ona hoće?

— Ona hoće lijepu dušu i dobro srce.

— A kako se to može dati?

— Da uvijek budete dobri i poslušni.

— Mi ćemo biti. A ne bi li mi njoj ponijeli one lijepe crvene ruže, što cvatu u vrtu?

— Odmah ću ih ubrati, pa ćete ih ponijeti.

Djeca su se iskreno veselila, i kad im je mati sastavila kitu i dala je Jelki, da je ostavi na oltaru, djeca su se radosno uputila.

Putem susrete ih jedna starija djevojka te im se pridruži. Njoj su se uvelike svidjele ruže i neprestano se divila njihovoj ljepoti i mirisu, koji su one rasprostirale. Napokon zamoli malu Jelku, da joj dopusti pomirisati ruže. Jelka primi brata za ruku i kao ošinuta potrči naprijed i plačući vikaše: »Ovo su ruže Majke Božje, ne dam i ne dam!« Uzalud ju je djevojka dozivala. Djeca su gotovo bez daha dotrčala u crkvu. Jelka je položila cvijeće na oltar, kleknla sa svojim bratom na podnožje i gledala, kako im se Majka Božja milo smiješi. Bili su nekako sretniji negoli ostalih dana, a kad je svršio Ružarij, djeca su se vratila svojoj majci vesela i razdragana, što su na oltar položila cvjetni dar.

Kad je majka navečer djecu spremala u krevet, ispripovjedi joj Jelka događaj s djevojkom. Majka je zapita: »Dušo, ko ti je rekao, da se cvijeće namijenjeno Majci Božjoj ne smije mirisati?« Dijete ponikne i stidljivo reče: »Ja sam tako mislila, da ono samo Njoj pripada.« Majka je poljubi, zamisli se i suznih očiju progovori: »Dijete, tvoja duša i srce tvoje neka budu uvijek rascvjetale ruže, što mirišu j e d i n o pred oltarom prečiste Majke naše, Kraljice presvete Krunice!«

M. S.

MARIJA — POMOĆNICA U SMRTNOJ POGIBLI.

Istinita uspješnost Marijine pomoći i obrane u najtežim časovima života dokazana je već bezbrojnim primjerima. Nju su iskusili i veliki grešnici, samo ako su se ponizno i pobožno utekli Majci Božjoj. Za potvrdu iznijeli smo u zadnjem broju naše »Gospine Krunice« jedan događaj pod napisom »Ave Maria i samoubojica«, prema kojemu je samo pobožan vapanj i zaziv, upravljen nebeskoj Kraljici, bio dovoljan, da se jedan mladi očajni grešnik spasi od nesretne smrti, koju si je samoubistvom htio prouzrokovati. No ako se Marija, Kraljica presv. Krunice, pokazuje pomoćnicom grešnicima, radi čega je i nazvana »utočište grešnika«, koliko više bit će ona od pomoći i spasenja u smrtnoj pogibli pravednim dušama, onima, što za života ljube njena božanskog Sina i nju revno časte najmilijom joj molitvom svetoga čisla, svete krunice. To dokazuje i slijedeći događaj, koji je nama misionarima pripovjedio seljak I. A., rodom iz Garešnice u Hrvatskoj,[1] čovjek gorljive vjere u Boga i revan štovatelj Majke Božje.

Za vrijeme zadnjeg svjetskog rata, u jeseni g. 1917. nalazio se on na rumunjskoj fronti, na granici između Rumunjske i Rusije, na

[1] Prigodom svetih Misija, održanih u istoj župi od 16.—23. ožujka t. g.

planini visokoj oko 1500 metara. Koja su bila mjesta u blizini, više se ne sjeća. Rusko topništvo sipalo je paklenu vatru, a tuča granata i kiša taneta zujila je smrtonosno nad glavama nesretnih austro-ugarskih vojnika, od kojih su mnogi nezaštićeni dovoljno svaki čas bili izvrgnuti opasnosti gotove smrti. U njihovim redovima bio je i naš seljak-vojnik, koji je čak za nekoliko desetaka metara bio udaljen u pravcu prema neprijatelju u vrijeme, kad je ruska artiljerija s nenadnom i besprijekorno točnom paljbom gađala austro-ugarske položaje. Pamet si može predstaviti, koliko je ljudskih života pri tome nastradalo. I našem seljaku-vojniku, po ljudsku sudeći, prijetila je neizbježiva propast, ali on se, premda uz opasnost života, začudo neozlijeđen dovuče natrag i zakloni u sigurniji položaj. Njegovi drugovi vojnici priskoče k njemu, misleći da je teško ozlijeđen, jer su ga vidjeli podrapana i neobična izgleda. Raskopčaše mu odijelo sve do košulje, ali sve je bilo rastrgano, samo nikakve rane nije bilo na njegovu tijelu. Kad se on malko sabrao, zamjeti, da mu je komad raskomadanog željeza granate raznio džep, koji je bio na lijevoj strani uprav kod srca. U džepu nalazio se jedan mali molitvenik sa sličicom Majke Božje, a do njega i čislo. Pobožni vojnik običavao je u slobodnim časovima i na fronti obavljati svoje obične molitve, koje je kod kuće vršio, proseći od Boga, a po zagovoru njegove presvete Majke Marije, da bude spasen i da se živ i zdrav svojoj kući povrati. To je i postigao, ostavši neozlijeđen od smrtonosnog udarca neprijateljske granate.

Opisavši događaj zaključi ga ovim riječima: »Nema na svijetu boljega zaklona, gdje bi se čovjek zaklonio, kao što je naša mila Majka, koja je bez ljage grijeha začeta.«

O. Jordan Viculin, misionar.

NAPOLEON I POBOŽNI PAŽ.

Napoleon I. gojio je osobitu naklonost prema nekom mladiću, kojega bijaše učinio svojim pažem, te je htio da dječak češće dolazi s njime u pratnju.

Jedne večeri paž se nalazio u kazalištu u kraljevskoj loži s ostalim velikim ličnostima. Dok su svi živo pratili komediju, koja se predstavljala, car je promatrao svoga paža kako miče rukama, koje je naslonio na prsa ispod plašta i vlada se kao da je mišlju daleko odsutan. Niti se ne stavi, da ga car gleda.

Jednim iznenadnim kretom Napoleon, koji nije bio čovjek oklijevanja, podigne dječakov plašt i opazi da među prstima drži krunicu Ružarija. Mladić, premda je bio neustrašljiv, smete se i zacrveni očekujući ukor.

Ah! sada vidim! reče Napoleon. Vrlo mi se svida, da ti upotrebljavaš tako lijepo svoje vrijeme. To je mnogo bolje nego da pratiš ove ludorije na pozornici. T i s i č o v j e k. Nastavi moliti svoju Krunicu, to ti nigda neću priječiti.

Riječ Napoleonova vrijedi sigurno mnogo više, nego ona nekakvih usijanih glava, koji se rugaju videći da je netko pobožan.

M. L.

Bl. Anđelik: **Narođenje Kristovo.**

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

Treće otajstvo radosno.

Ja nijesam, Hriste, dostojan
da štale Tvoje prijeđem prag,
jer zloće pun, i postojan
u grijehu, tražim život drag.

Čistoće Majke Marije
ja nemam, bijedan Zemlje sin
sirena divljih arije
sveđ srkah, proklet Rasputin.

Poniznost sveca Josipa,
pastira dobrih nježnu ćud
zaboravih, i prosipa'
svu čarnost duše gord i lud.

Ni vjere nemam Kraljeva
ljubazne, čvrste kao dren,
pa svijet mi otrov nalijeva
u čašu mira svaki tren.

Al' imam srce ubavo,
da ljubim Tebe vijek svoj sav:
U nadi živim — gubavo
da pseto bit će krepki lav.

Dopusti stoga, Isuse,
da kleknem pokraj vola Tvog!
Pomakle želje tri su se
na dnu mi srca ubogog:

Da tvoju ljubav udahnem,
siromaštvo Ti proslavim
i silno u svijet uzdahnem:
ljubim Te, Hriste, žarom svim!

M. S.

MAJKA BOŽJA SV. RUŽARIJA U FATIMI.

II.

Napokon dođe i 13. listopada. Velika kiša s velikim i jakim vjetrom zapljuskivala je u lice hodočasnika, koji su sa svih strana Portugala nahrlili. U podne još kiši, a tmurni oblaci govore, da će i dalje trajati. Uza sve to do 70.000 osoba stiska se oko Irijske Kove.

I mali su pastiri tu. Viđenje, vjerno svojem obećanju, napokon se ukaza i upravi svojoj dragoj Luciji.

U taj čas naglo kiša presta, oblaci se raspršiše i svi prisutni vide, kako se sunce vrtoglavom brzinom okrene oko sebe bacajući svoje zrake i stvarajući divne prirodne slike. Malo po malo odjene sve boje dûge na nebu. Ta pojava, koju se nije nikad vidjelo, a koju ni aparati opservatorija ne zabilježiše, ponovi se jasno tri puta a ukupno je trajala 10 minuta.

U određeni čas pričini se kao da se sunce otkinu od neba i da pada na zemlju. Na taj pogled masa pada na koljena, vapi, plače, tuče se u prsa, prosi oproštenje, moli V j e r o v a n j e i Z d r a v o M a r i j u... a Kraljica Presv. Ružarija iščeznu.

Isti dan u 7 sati navečer gosp. Montelo opet ispituje Luciju.

— Je li ti se ukazala i danas Naša Gospa u Irijskoj Kovi?

— Da, ukazala mi se, odgovori djevojče.

— Je li bila odjevena kao obično?

— Jest, potpuno jednako.

— Jesu li s njom bili sv. Josip i Djetešce Isus?

— Jesu.

— A je li još tko bio?

— Ukazao se je i naš Gospodin blagoslivljajući narod i s njime naša Gospa pod dvostrukim oblikom.

— Što to znači naša Gospa pod dvostrukim oblikom?

— Naša se Gospa ukazala odjevena kao Majka Božja Sedam Žalosti, ali nije imala prsa mačem probodena, i odjevena na drugi način, koji ja ne znam dobro, ali čini mi se sličan našoj Gospi Karmelskoj.

— Jesu li svi zajedno došli?

— Ne, najprije sam vidjela Majku Božju Ružarsku, sv. Josipa s djetetom Isusom; zatim našeg Gospodina, potom Gospu Sedam Žalosti, i na koncu, Gospu, koja mi se čini slična Gospi Karmelskoj.

— Mali Isus je li stao na nogama ili je valjda bio u naručaju sv. Josipa?

— On je bio u naručaju sv. Josipa.

— Je li bio velik?

— Ne, bio je mali, mali.

— Koje je godine imao?

— Po prilici, jednu godinu.

— Zašto govoriš, da je Gospa izgledala odjevena kao Gospa Karmelska?

— Jer joj je nešta visjelo u ruci.

— A jesu li se svi ukazali nad hrastom?

— Ne; kad je iščezla Gospa nad hrastom, onda su se oni ukazali blizu sunca.

— Je li naš Gospodin stajao?

— Ne znam; nijesam vidjela nego gornji dio tijela.

— Koliko je trajalo ukazanje nad hrastom? Valjda koliko treba da se krunica izmoli?

Sretnici iz Fatime: Lucija, Franjo i Hijacinta.

— Mislim, ne toliko.

— A jesu li dugo ostale slike koje si vidjela na nebu?

— Vrlo malo vremena.

— A je li ti naša Gospa rekla svoje ime?

— Ona mi je rekla, da je ona **naša Gospa presv. Ružarija.**

— A jesi li je pitala, šta hoće?

— Jest, pitala sam je.

— Pa šta ti je rekla?

— Ona mi je rekla, **da se imamo popraviti, da ne vrijeđamo**

našega Gospodina, koji je već toliko vrijeđan, da molimo krunicu, i da molimo oproštenje svojih grijeha.

— Je li ti još što rekla?

— Izrazila je želju, da se sagradi kapela u Irijskoj Kovi.

— A gdje je novac za troškove gradnje?

— Držim, da će biti dosta onaj što se skupi u samoj Kovi.

— Je li ti što rekla o našim vojnicima poginulima u ratu?

— O tome nije ništa rekla.

— Je li ti rekla, da upozoriš svijet, da pogleda sunce?

— Ne.

— Što ti je rekla, da hoće da narod čini pokoru?

— Jest, to je rekla. I još je dodala, da treba moliti Krunicu, popraviti se od grijeha i pitati proštenje u našeg Gospodina.

— Znak na suncu kada je počeo? Poslije nego je otišla naša Gospa?

— Jest.

— A jesi li vidjela gdje Gospa dolazi?

— Jest, vidjela sam.

— Odakle je došla?

— S istoka.

— A prošlih puta?

— Nijesam vidjela.

— A jesi li je vidjela gdje odlazi?

— Jesam.

— Pa kuda je otišla?

— Prema istoku.

(Nastavit će se.)

BL. HOZANA KOTORKINJA.

II.

Oštrim liticama usijana krša hrlila je Katarina kao po mekanom sagu od mirisnih ruža, vođena srcem, koje je tražilo svoga Zaručnika. No s brežuljka, koji je imao da joj zavazda skrije rodnu grudu i sveta mjesta slatkih viđenja, okrenu se još jednom. Usne joj zadrhtaše, oči se orosiše suzama, a srce jedva promuca nježni i topli s Bogom. — Ali se brzo snađe i kao da je sebe prekoravala s te nedužne »slabosti« pospješi korake, da što prije dođe k Njemu, da mu što prije šapne, koliko ga ljubi i kako je rad Njega rado ostavila i svoje mile i dragi zavičaj! Uza nju je sjetno koracala dobra joj majka, koja nije mogla da svoju miljenicu prepusti drugom pratiocu.

I eno ih već na obroncima Lovćena. Već vide Kotor, okružen krasotama, kakve je ruka Stvoritelja rijetko gdje prosula u tolikoj

mjeri. No duša Katarine, koju je dosle zanosila svaka travka, koju je k nebu dizala svaka latica i najsićušnijeg cvijeta, kao da se nije obazirala na sve te draži. Ona je tražila samo Njega; samo On mogao je da ispuni svu njezinu dušu! — I našla Ga je! Kao što jelen pohrli k izvoru svježe vode, što ga je dugo tražio šumom i šikarjem:

Pogled s Lovćena na Boku Kotorsku.

i Katarina pohrli k prvoj crkvi. Sva uzdrhta pavši prvi put pred Njegove noge, utisnuvši prvi poljubac na podnožje oltara, gdje joj rekoše da se On skriva, dok joj je srce zanosno opetovalo: nađoh, koga ljubi moja duša. O Gospode, kako mi je dobro ovdje, klicalo joj razdragano srce, pa je i ona, kao nekoć Petar, htjela da se zavazda od Isusa nastani. No vrijeme je odmicalo, noć se približavala, pa je brižna majka sklonu, da traži zaklon, a, bude li moguće, i čestita gospodara.

✶

Naše brđanke nijesu dugo lutale gradom: Providnost ih namjerila na dvore odlična i dobra gospodina, plemića Aleksandra Bucchia. Vanredna Katarinina ljepota, priprosto, ali vrlo uljudno držanje, a nadasve anđeoska dobrota, što se zrcalila iz njezinih očiju i iz svakog poteza njezina lica, potpuno osvojiše gospođu Bucchia te je uze u službu. — Koji joj je posao namijenila, nije nam poznato. Svakako ju je trebalo uputiti i u najobičnije poslove, jer je u svojoj siromašnoj Relezi vrlo malo stvari mogla naučiti. Ali njezin bistri um, želja da svakome ugodi, skromnost, kojom je primala sve upute, opomene i savjete učiniše, da je naskoro postala vješta svakom poslu i vršila ga na zadovoljstvo svojih gospodara. Svim je služavkama prednjačila savjesnošću i točnošću, a napose svojom djetinjom nevinošću i bogoljubnošću te ju je gospodarica često stavljala za uzor svim ostalim služavkama. Time je kojiput pobudila i zavist kod površnih duša, no Katarina bi ih brzo razoružala svojom dobrotom, skromnošću i susretljivošću, pa su je naskoro zavoljele kao svoju sestru.

Pronicavo oko gospođe Bucchia naskoro je otkrilo, koliko blago ima u svome dvoru, pa je mladoj služavki posvetila osobitu brigu. Ona ju je sama poučavala u istinama svete vjere, pače ju i pripravila na prvu svetu ispovijed i prvu svetu pričest, za kojima je Katarina tako živo željkovala.

Što je proživljavala na pomisao da će se naskoro združiti s Onim, koga je toliko ljubila, za kim je čeznula od malenih nogu, može da shvati samo duša slična njezinoj duši. Za njim je uzdisala od rana djetinstva. On ju je svu zanio svojim prikazanjem: što ne će biti učinila pomisao, da će Ga naskoro u duši posjedovati — svo Njegovo božanstvo i čovječanstvo?! — I željena zora već je ogranula!... Puna svetog strahopočitanja stupila je k ispovijedaonici i ne sluteći, kakvo joj iznenađenje Zaručnik pripravlja! — Kleknu... kad li uz ispovjednika opazi prikazu, koja joj duboko potrese dušom. Bio je opet On — Krist: probitih ruku i nogu, sav krvav od glave do pete! — Uzdrhta od uzbuđenja; riječ joj zastane u grlu, pa se vrati kući ranjene duše moleći Zaručnika, da joj protumači tajnu svoga prikazivanja. I On joj je protumačio! — Katarina se vrati na svetu ispovijed; uz potok suza primi prvu svetu pričest; duša joj zaroni u najslađe milje, a srce joj okuša sreću nebesnika!... No od ovog dana u kući Bucchia bilo joj je hladno! — Ona je bila predaleko od svoje Ljubavi, dok od časa, kad oćutje slatkoću Njegova zagrljaja, osjećaše, da joj nema života no u Njegovoj neposrednoj blizini. — Srce joj je govorilo, da mora s Njim živjeti, da mora s Njim trpjeti, da mora u svom tijelu nastaviti Njegovu muku i žrtvovati samu sebe za Njegovu ljubav.

✶

Ipak čas žrtve još nije bio blizu! — Dani i sedmice, mjeseci i duge godine prolažahu jedni za drugim, a Katarina još nije znala, kako da ostvari svoju želju. U postu i molitvi, u podvostručenom žaru provodila je duge dane, čekajući čas, kad će se Ljubljeni udostojati, da je rasvijetli i uputi. I taj je čas došao! Na veliki Petak 1513. za propovijedi o Muci Isukrstovoj, čuvši, kako je On za našu ljubav bio uhvaćen i utamničen, ču nutarnji glas, koji ju je pozivao, da se i ona zatvori u mračnu tamnicu, da se sva žrtvuje iz ljubavi k Njemu! — Ali kamo da krene? — Od koga da pita pomoć? Koga da moli za savjet?! — Pa to je prirodno, svatko će pomisliti! U gradu, koji je imao trideset crkava, koji su resili toliki cvatući samostani, u kom je živio veliki broj gorljivih i učenih svećenika mogla je lako naći svog vođu i savjetnika. Tako je i bilo, no Providnost, koja sve »slatko uređuje« posluži se zaobilaznim putem. Prirodna stidljivost i poštovanje, što ga je gojila prema svakom svećeniku; srce nježne djevojke, koje je tražilo meko majčino srce, što će shvatiti njezinu dušu i vinuti je na svoje grudi, tražilo je posrednika. I Providnost joj ga dade u osobi neke svete i odlične go-

spođe Slavke, koju je zacijelo više puta vidjela na podnožju oltara, pak se brzo snađe, kad je Božji glas k njoj posla. — Dobra gospođa, koja se vjerojatno već bila susrela s Katarinom i divila se njezinoj pobožnosti, primi je sa svom ljubavlju, sasluša njezinu želju i čvrstu odluku i prozre u njoj poziv s neba. Ipak se ne usudi da u tako važnoj stvari ostane pri svome sudu, pak je povede svom ispovjedniku i prijatelju, kreposnom sinu sv. Frana, O. fra Tomi Grubonji. Ovaj ih ljubezno primi; ispita sav život djevojke; naredi joj da se opet povrati; kušaše je na razne načine, pa i on konačno zaključi, da je djevojka puna Božjeg duha i pozvana na velika djela. — Ma koliko dobri fra Toma bio uvjeren o vrhunaravnom pozivu djevojke, kao razborit i skroman redovnik, pitao je za mišljenje i svoju braću, a po tom se obrati na O. Vinka Bucchia, učena i uvažena Dominikanca, kotoranina, koji je u to doba bio poznat kao prvi teolog i »proročište cijele Dalmacije«. Njemu iznese svu stvar; otkrije mu djevojčine želje i zamoli ga za savjet. — O. Vinko, koji je već bio čuo za kreposno življenje mlade Crnogorke, jer je službovala baš u kući njegova brata, uze stvar na srce i obeća fra Tomi, da će stvar ozbiljno proučiti, a kasnije skupa s njime o svemu izvijestiti biskupa i poraditi, da se ostvari Katarinina želja. — Sta dakle iz bližega promatrati život mlade služavke i pratiti pomno njezine korake, i naskoro se uvjeri, da je sud fra Tome sasvim ispravan. Ipak kao razborit i pronicav čovjek nije htio da se žuri. Katarina je bila još premlada, nježna kao tek procvali pupoljak, pak se bojao, da strogi pokornički život, za kojim je čeznula ne naruši njezina zdravlja. No da ne rastuži srce, što je uzdisalo za svojim idealom, sta joj govoriti o kćerima svetog Dominika, što u pokori i molitvi provode dane kao prave Isusove zaručnice, makar i da nijesu zatvorene u mračne tamnice. Osobito joj je govorio o Bl. Hozani Mantovanki, dičnoj kćeri III. Reda sv. Dominika, koja je baš nedavno blaženo preminula, ostavši do smrti u kući roditelja, otkud je prosipala miris najljepših kreposti. Katarina je sa zanosom slušala riječ O. Vinka, pa ga jednog dana sa suzama zamoli, da i nju učini zaručnicom Kristovom, da je usreći imenom pokornice, kćeri Reda sv. Dominika. — I O. Vinko usliša njezinu želju! Iza kako ju je uputio u duh i dužnosti sestre dominikanke, jednog dana zaogrnu je bijelom haljinom kćeri svetog Dominika, divnim simbolom nevinosti i čistoće, a preko nje prebaci crn plašt, simbol trapnje i pokore, u kojoj će odsad još gorljivije služiti svome Zaručniku. Prama običaju Reda dade joj i novo ime, kako bi i vanjskim načinom pokazala svijetu, da mu već ne pripada, da je sva Kristova. Nazva je Hozanom, u čast Mantovanske Djevice, koja je, kao i Katarina, sva izgarala ljubavlju prema propetom Spasitelju.

U perivoju III. Reda sv. Dominika, pod umnim vodstvom O. Vinka, duša je Hozane kročila putem najljepših kreposti. On ju je

naučio ljubiti Mariju, Majku i zaštitnicu njezina Reda; naučio ju je razmatrati svetu Krunicu, tu duboku školu kršćanskog života; govorio joj je o Sienskoj Djevici, okrunjenoj i propetoj zaručnici Krista; pričao joj je o Hozani, najnovijoj učenici te božanske škole.

A kad je O. Vinko bio daleko, kad nije mogla da čuje njegova glasa, propovijedalo joj je njezino odijelo o pokori i čistoći, a krunica o pasu, sjećala je otajstva radosti, bola i slave. U toj školi Hozana je divno napredovala njezina duša sve je više dozrijevala za najveću žrtvu; usposobila se za najteža pregaranja i zavrijedila da postane odabranom Njegovom, mučenicom ljubavi i zaručnicom bola.

O. A. Rabadan.

IZ BRATOVŠTINA.

Vinkovci. Vinkovci su radosno pozdravili glasnik »Gospine Krunice«, jer Bratovština postoji u našoj župi već trideset godina. Osnovao ju pokojni župnik prečasni g. Jakob Stojanović sa O. Dominikancima Fr. Anđelom Marija

Bratimski oltar u Vinkovcima.

Miškov-om i fr. Jeronimom Vlahovićem 7. oktobra 1900. godine. Podignut je lijep oltar sa Gospom Presvete Krunice. Oduševljenje je bilo veliko, što se vidi i po broju članova, koji su onda upisani, naime 240 članova, u Vječnu krunicu 110 članova, a god. 1917.—1921. još 95 članova, tako da je u albumu svega 335 članova provedeno.

Ove godine glasnik je dao povoda da smo u mjesecu veljači (ove godine) opet održali sastanak da prebrojimo Gospine prijatelje. U ožujku smo održali dva sastanka. Ustanovljeno je, da nas ima svega 240 članova. Odlučeno je da ćemo sastanke držati svake prve nedjelje. Glasnike smo po mogućnosti raširili. Krunicu molimo javno nedjeljom poslije blagoslova, a svaki mjesec odredimo posebnu nakanu, u koju ćemo moliti. Kod nas je raširena najviše »Živa krunica«, a članice se zovu »Kruničarke«. Listopadske pobožnosti su uvijek jako posjećene, što je dokaz da je naš narod odan Gospinoj najmilijoj molitvi — sv. krunici.

Nadamo se, da će nam Bratovština procvasti na Slavu Božju i Prečiste Djevice.

M.

Gjurgjevac. U dušama vjernika ove prostrane župe ostat će zacijelo neizbrisivi utisci od sv. Misija, koje su na poziv župnika vlč. g. Jakova Novosela ovdje održali velečasni oci Dominikanci iz Zagreba Vinko Bodlović i Jordan Viculin, od 23. II. do 2. III. o. g. Nije to

bio jedan običan uspjeh, u smislu duhovnog preporoda ovoga naroda; to je bio jedan opći i ogromni aleluja Bogu i radostan kliktaj pokajničkih i obraćeničkih duša. Uistinu Božja milost okrunila je napor vlč. otaca misionara pravim triumfom vjere. Ovi nezaboravni dani su prošli, ali sjeme posijano dalje divno se razvija do roda i ploda, a rast mu promiče blaga rosa nebeskog prolijeća milosti, što je pruža premila zaštitnica naša, Majka Marija. Zacijelo nije bez oslona mišljenje i uvjerenje ovoga naroda, da se opća duhovna obnova ove župe ima pripisati posredovanju i pomoći Marije, Kraljice presv. Krunice, pod čije okrilje postaviše oci misionari sretan ispad ovih sv. Misija u Gjurgjevcu. U tu svrhu oni ustanoviše ovdje bratovštinu presv. Krunice, koja je okupila u svoje redove oko 1200 članova već za vrijeme, dok su trajale svete Misije. Ova duhovna vojska Marijinih štovatelja — kruničara — hoće da vojuje pod njenim barjakom, štujući je osobito molitvom svetoga čisla. Pred njenim oltarom u novosagradenoj župnoj crkvi, gdje se nalazi krasna nova slika Majke Božje presv. Krunice, a koji je ujedno proglašen društvenim oltarom članova Bratovštine, tiskaju se guste skupine pobožnih vjernika, ljubitelja nebeske naše Majke, časteći je molitvom i pjevanjem, zazivajući je u svima svojim potrebama, pozdravljajući nju — »Kraljicu Hrvata«. n.

Euharistični kongres u Zagrebu. Po odluci Preč. Jugoslavenskog episkopata ima se održati u Zagrebu od 14.—17. augusta ove godine veličanstveni euharistični kongres. Mi još nažalost zapravo ne znamo, što to znači u životu jednog naroda, euharistični kongres, jer smo tek u začetku tih velikih manifestacija katoličke misli, i tih jakih uzroka obnove pojedinca i naroda u duhu Kristovom, kao što su to već iskusili drugi kat. narodi. Bez poteškoće možemo ustvrditi, da najjači odraz života kat. Crkve u najnovije vrijeme, a ujedno najljepši i najutješniji dokaz njezine još ljepše budućnosti, jesu baš euharistični kongresi. Mi svi već znamo za veličanstvene medunarodne euharistične kongrese, koji se skoro svake godine diže, a znamo, kako i pojedini narodi prireduju divne narodne a i pojedine pokrajine i biskupije svoje pokrajinske i biskupijske euharistične kongrese. Zar to nije znak života, zar to ne govori i ne obećaje puno? Jer euharistija za nas nije samo središte katoličkog bogoštovlja, već i kršćanskog vjerovanja i djelovanja. Zato širenje euharističnog kulta, znači i širenje i učvršćenje kat. vjere i života. Zato se svaki katolik veseli, što će se eto doskora u našem bijelom Zagrebu očitovati živa vjera hrvatskog naroda, i tu crpsti nove pobude za sve bolji i produbljeniji kršćanski život. Napose se veseli svaki kruničar, što će se još više proslaviti Sin Marijin, i što će još dublje vidjeti uzvišenost svoje Krunice. Jer se Euharistija i Krunica pokrivaju, uključuju, kako ćemo mi ovom prilikom posebno u našem glasniku pokazati. Za to se velika vojska Krunice, koja hoće da prodre svojom molitvom do Srca Isusova i Marijina, već unaprijed veseli velikom dogodaju, i sprema se, da mu u što većem broju prisustvuje i uveliča ga. Stoga i ne treba da pozivamo našu braću i sestre, da u što većem broju pohrle na euharistični kongres, kad oni i onako znadu, da je to njihova posebna dužnost.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

Gospina Krunica

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 6

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

Proslava Poblaženja Bl. Ozane Kotorke.

Što se više približuje, to se sve više pred našom javnošću ocrtava veličanstveni lik Blaženice. Zato vidimo, kako se svugdje nastoji člancima i predavanjima raširiti njezino štovanje i značenje, koje još nažalost u naš narod nije dosta prodrlo. U dodiru s odborom za proslavu Blaženice u Kotoru doznajemo, da će proslava biti nešto izvanredno lijepa. Za sada još ne možemo javiti točan program, ali nam je ipak poznato, da će svečanostima uz druge prisustvovati i sam nuncij sv. Oca Preuzv. g. Hermenegildo Pellegrinetti i Preuzv. nadbiskup Bauer. Red će se svečanosti razviti u svom sjaju, što ga Kotor, Boka Kotorska i Crna Gora sa svojom čarnom prirodom mogu da dadu. Tijelo Blaženice bit će preneseno u nov umjetnički sarkofag, zatim u katedralu sv. Tripuna, gdje će se razviti svečanosti, a zaključiti veličanstvenom procesijom s tijelom Blaženice preko grada u njezinu crkvu. — Primamo od jednog gorljivog apostola Blaženice obrazloženi prijedlog, koji nažalost ne možemo u cijelosti prenesti, a koji svom dušom hvalimo i želimo, da se ostvari. Sastoji se u tome, da u nedjelju 6. jula, kad se poslije Evanđelja u katedrali sv. Tripuna u Kotoru bude čitala »Bula« poblaženja Ozane, i tada novo zvono crkve Blaženice zazvoni, uz trokratnu paljbu slavne »Bokeljske Mornarice« i gruvanje mužara na trgu sv. Tripuna, zvonjavu svih bokeljskih i dominikanskih zvona, i sva svetišta diljem naše domovine prihvate to zvonjenje, da se u istome času digne složna zahvala Nebu:

Slava Ocu i Sinu i Svetomu Duhu:
Divotan si Gospode u svetim svojim!
I cvijet i svijet slavu Ti harnu poje:
Slava Ti Bože!

Iste nedjelje da svećenstvo progovori narodu u crkvi o Blaženoj Ozani i o idealima vjere i crkvenog jedinstva, koji su u njoj utjelovljeni. Sigurni smo, da će naši ordinariji prihvatiti taj plemeniti prijedlog, a naše vrijedno svećenstvo glasu se pastira svojih odazvati.

Mi u ovom broju nastavljamo životom Blaženice a 7. ćemo broj Glasnika njoj posvetiti, pak će se taj broj moći i posebno dobiti. Radi same proslave, koja će se obaviti 4.—5.—6. jula, broj 7. će izaći ranije, oko 20. VI. Bit će posebnom brigom uređen i ilustriran, i u njemu će biti objavljen program proslave.

Hodočašća neće biti posebno organiziranog iz kojega centra, već pojedinci, a pogotovo grupe, koje žele hodočastiti za ovih blagdana u Kotor neka se jave odboru u Kotor glede prenočišta. Radi se, da se dobije posebni parobrod ili barem da se dobije popust na istima.

GOSPINA KRUNICA
GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE
God. XIV. Zagreb, lipanj 1930. Br. 6.

DAR MATERINSKOG SRCA.

Proučimo li izvore i početak pobožnosti sv. Krunice uvjerit ćemo se, da je ona djelo Marijine ljubavi i milosrđa spram svoje djece.

Milosrđe je plod ljubavi, pak stoga srce, koje ljubi, osjeća neodoljivu silu, da iskaže milosrđe, da naime priskoči u pomoć bijednicima i patnicima.

Marija, postavši Majkom Boga ljubavi, uz srce ljubavlju raspaljeno, primi od njega i neiscrpivo blago milosrđa, da ga dijeli nama nevoljnim smrtnicima.

Bijede i nevolje sinova nalaze odjek, sućut u srcu majke, i koliko su teže njihove bijede i nevolje, toliko se ona više brine i nastoji da im pomogne. I baš naše teške bijede pokazaše nam, očitovaše nam u svom sjaju, ljubav i milosrđe, koje ražiže prečisto Srce naše slatke, nebeske majke. Ona je ljubezna majka svakoga i pojedinog vjernika, za svakoga se brine i u nevolji pomaže, ako je zazivlje, ali u prvom redu iskazuje svoje materinsko srce kad trpi, kad je zazivlje čitava zajednica vjernika, čitava Kristova crkva.

Tužne dane proživljavala je Kristova Crkva u XIII. vijeku, kada u južnoj Francuskoj pomoli glavu grdna i odurna aždaja albigeškog krivovjerja. Dok su drugi krivovjerci napadali i nijekali pojedine vjerske istine, ovi drzovito odbaciše i zanijekaše čitavu Kristovu objavu. Paklenim psovkama napadoše samu Kristovu osobu zanijekavši mu Božanstvo, a Presvetoj Djevici dostojanstvo Božjeg materinstva i ljiljan djevičanstva. Kristovu Crkvu nazivahu najsramotnijim imenima. Odbaciše sakramente, nauk o paklu i čistilištu te uskrsnuće mrtvih. Izvrgavahu ruglu najuzvišenije crkvene obrede, ženidbeni sakramenat proglasiše zločinom, pa dosljedno, pustivši uzde svim niskim pohotam, dopuštahu sve moguće živinske naslade. Budući da sve ove i ostale bludnje nijesu mogli znanstveno dokazati, latiše se grube sile, da ih u praksu provedu. Tjeraju i ubijaju biskupe, svećenike, redovnike i redovnice, pljačkaju crkve i samostane, svete slike, kipove i križeve na lomači pale. Ne praštaju ni sirotama, ni udovicama, već mačem u ruci traže od vjernika, da se odreku svoje sv. vjere. Potpomoženi od nekih nevjernih vladara, a osokoljeni svagdašnjim pobjedama, zagroziše se cijelome kršćan-

stvu. Kristova Crkva, vična najljućim stoljetnim borbama, tješila se vjerom u svog bož. zaručnika, koji joj u samome začetku obeća, da je vrata paklena ne će nikada nadvladati. Nu ipak, kao brižljiva majka nije mogla, a da ne proplače nad vječnom propasti tolikih sinova, koje joj danomice krivovjerje otimaše iz materinskog krila.

Napokon Isus, kako kaže o. Lacordaire, blagó pogleda na svoje rane, a Majka milosrđa, koja nije mogla da dulje gleda propast tolikih duša, predstavi svom rasrđenom Sinu čovjeka, po srcu Njegovu, koji bi priskočio u pomoć svijetu, koji se gubio. Ovaj Božji odabranik, koji će utješiti Kristovu zaručnicu bio je Dominik Guzmanski. To je novi David, koji će oboriti ohološ, drzovitog Golijata. Znade ovaj žarki Marijin štovatelj, da se kršćanstvo u najkritičnijim časovima i pogibeljima Njoj utjecalo, Nju zazivalo i sve svoje nade postavljalo u Njezino materinsko srce. Ona je ona snažna žena, koja je satrla glavu paklenoj zmiji, koja je uništila sva krivovjerstva, strašna Kristovim neprijateljima, poput za boj uređene vojske. Ona je majka milosrđa, u koje se nikada nije uzalud pouzdao kršćanski narod. I Dominik je vrućim suzama i uzdasima moli, da mu priteče u pomoć, te s njezinom pomoći obori albigeško krivovjerje. A Marija se ne ogluši molbama i uzdasima svog vjernog sluge, pruži mu oružje, s kojim će oboriti paklenu zmiju... Ne boj se, moj mili sinko, kaže mu ona u viđenju, primi moju Krunicu i ova će biti lijek svim današnjim ranama, snažna i osobita obrana Kristovoj Crkvi, jer mi je ova molitva preugodna; po njoj će opet procvasti kreposti, a dušama će isprositi obilno Božje milosrđe; ja obećajem osobitu pomoć i obilne milosti onima, koji ju budu svagdano pobožno molili.

Osokoljen ovim utješljivim obećanjem, Dominik kao novi Gedeon, trgne svoj mistični mač, da obori krivovjerje. Ali to nije mač koji ubija, niti prolijeva krv; to je oružje molitve, oružje slatko, nježno i blago, koje osvaja srce, oružje što mu povjeri najnježnija i najslađa majka, majka božanskog milosrđa. i krož kratko vrijeme krivovjerstvo popušta, Crkva grli mnoge pokajane, razviđene i obraćene sinove. Vjera pobjeđuje, kršćanska se ljubav raspaljuje i na sve strane niču i rastu najizabranije kršćanske kreposti.

I mi danas proživljujemo nešto slična. U samom krilu crkve vidimo na žalost nove Albigeze koji psuju Božju Providnost, koji preziru sakramente, koji niječu najuzvišenija otajstva vjere, ruglu izvrgavaju najuzvišenije crkvene obrede, neće da znaju ni za raj, ni za pakao ni za vječnost. Pa kako je u XIII. vijeku Krunica bila moguće sredstvo, odabrano od majke milosrđa, da se uništi krivovjerstvo i moralna raspuštenost, tako i danas moramo Mariju zazivati u pomoć molitvom, koja je njoj toliko mila i ugodna.

Stoga sv. Otac Lav XIII., u svojoj divnoj Encklici Sup. Apost. 1. Sept. 1883., pozivlje sve kršćanske narode, da se Mariji utječu s

molitvom Krunice, da se tako uklone tolike moralne nevolje, koje žaloste i Crkvu i ljudsko društvo.

»Potreba nebeske pomoći nije danas manja nego je bila »onda, kada slavni sv. Dominik, da izliječi društvene rane, »uvede molitvu Krunice. On, prosvijetljen nebeskom svjetlošću, »uvidi da nevoljam njegovog vremena nema uspješnijeg lijeka, »nego ljude privesti Kristu, koji je put, istina i život, a to će se »postići čestim promatranjem otajstva našeg otkupljenja po- »stavivši kao posrednicu između Boga i ljudi onu Djevicu, kojoj »je dana vlast da uništi sva krivovjerstva. Stoga on sastavi »molitvu sv. Krunice, da bi se redom promatrala otajstva našeg »spasenja, isprepletena kao mističnim vijencem anđeoskim po- »zdravom i molitvom Bogu Ocu, koju je sam Isus Krist sastavio.

»Stoga mi, nadodaje isti Papa, tražeći sličnim nevoljam »isti lijek, ne dvojimo, da će ova ista molitva koju je sv. Patri- »jarha uveo s tolikim uspjehom za katolički svijet, ublažiti i ne- »volje našeg vremena. Zato iz svega srca pozivljemo sve vjer- »nike, da i javno i privatno, svak u svojoj kući i obitelji moli »Marijinu Krunicu, a da je nikada ne propusti.«

Riječ je Kristova Namjesnika upravljena svim katolicima, jer svima leže na srcu interesi Crkve i društva. Želimo li dakle ublažiti rane Naše Majke sv. Crkve, molimo svagdano sv. Krunicu, da ganemo i mi ljubljeno Marijino Srce, i naša će molitva biti uslišana.

PO MARIJI K ISUSU.

Marija je posrednica svih milosti. Gospodin Bog je odlučio, da po Marijinim rukama udijeli ljudima sva vremenita i vjekovita dobra. »Ne ću da prešutim, jednu veliku odliku Marijinu«, kazao je slavni propovjednik Bossuet svojem slušateljstvu, »o kojoj do sada nijeste dosta mislili: Jer nam se Gospodin Bog htio da daruje po Mariji, jest i ostaje geslo: Po Mariji k Isusu!« Slično govori i sv. Petar Damijanski: »Marija su stube nebeske, jer je po Njoj Bog sišao s neba na zemlju, da po Njoj ljudi zasluže uzići sa zemlje na nebo.« Sv. Bernardo sa sv. Atanazijem Mariju nazivlje putem spasenja, kolima, kojima se ide u raj. »Zdravo Marijo, milosti puna, jer si Ti postala put spasenja, uzlazak na nebo, kola za u vječni život!«

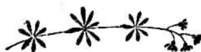
A tko će po Mariji k Isusu? »Onaj«, tvrdi sv. Toma Akvinski sa sv. Bernardom, »koji je pravo pobožan Mariji«. A kako ćemo pokazati, da smo pravo pobožni prama Mariji? Uči nas sv. Ružarij. Bog šalje svoga anđela k Mariji. Ušavši u kuću pozdravi je: »Zdravo Marijo, milosti puna!...« U sv. Ružariju se ponavlja onaj isti pozdrav, kojim je Mariju isti Bog po anđelu pozdravio. Dakle, ovaj pozdrav, bit će najveći i najuzvišeniji čin i naše pobožnosti prama

Mariji. I baš ovaj uzvišeni pozdrav najviše ponavljamo u Ružariju. »I tko«, tvrdi bl. Alan, reda sv. Dominika, »i tko ustrajno Mariju časti sv. Ružarijem, taj ima vrlo veliki znak svojega spasenja«. (Govor o sv. Ruž. g. 44.)

Kristof Kolombo uputio se sa svojim drugovima na 3. augusta 1492. godine da traži nove zemlje, možda pune bogatstva i blaga. Lađu, koja je jedrila po Atlanskom oceanu put zapada, prozva — Sveta Marija. Tim je pod Marijinu obranu stavio sebe, svoje mornare i svoju sreću. Ah, šta nije morao da pretrpi na tako dugom putovanju! Kakove nesreće, kakove tegobe, kakove pogibli na uzburkanom moru! Dva mjeseca plovio je prama zapadu, prama zapadu... Njegovi izgubiše ufanje, zahtijevahu da se povrate, grožahu se... A Kolombo nije izgubio ufanja u Mariju. »Još malo, još malo, strpite se!«, sokolio ih. I zaista. 11. oktobra oko devete ure prije ponoći ugledaju u daljini svijetlo, a ujutro kopno. Nasta radostan poklik i neopisivo veselje... Kolombo zapjeva Bogu pjesmu zahvalnicu: Tebe Boga hvalimo. Kad stupi na kopno, zasadi u nj križ i to mjesto prozva : San Salvador — Sveti Spasitelj.

I mi svi jedrimo po uzburkanom moru ovoga svijeta, prama zapadu... — Zar mnogi od nas ne opaža, kako se već nagnulo sunce njegova života s podneva nizdol, a mnogima je pak već na zapadu? ... — O, da! A imamo li na svojoj lađi zapisano: Sveta Marijo? Ako želimo sretno dovršiti tijek svoga života, ako hoćemo doprijeti do nove zemlje bogatstva, blaga i slave — do nebeskoga Svetog Spasitelja, kod kojega ćemo biti vječno blaženi, tada budimo pobožni Bl. Djevici Mariji. Nju častimo, njoj vijence pletimo sv. Ružarijem. Ružarij će nam biti ona spasonosna lađa na uzburkanom moru našega života, moćna obrana na smrti, i mi ćemo onda uistinu doći: Po Mariji k Isusu.

O. Lujo Matijaca.

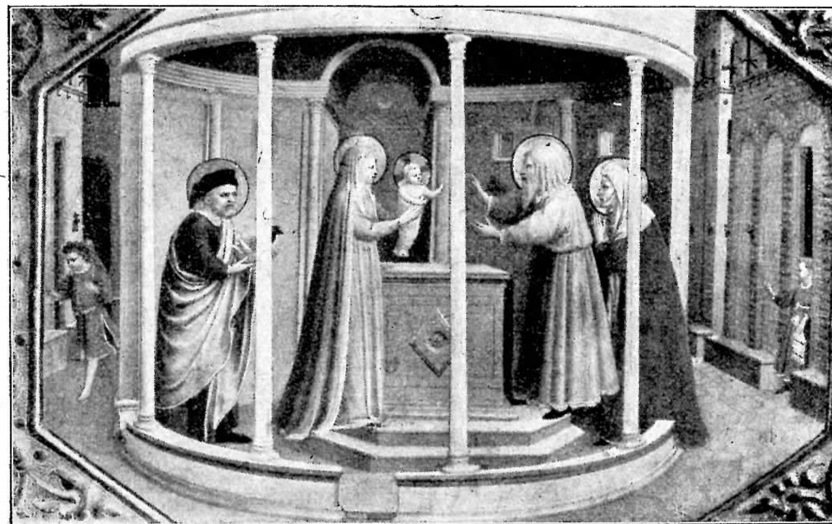
KRALJICI NEBA.

Snivo sam, majko, predivan san:
Pun vrt cvijeća i ruža,
A iz njeg sanjâ Kraljica mojih
Procvao cvijetak mi pruža.

A ja sam preko zvijezdanog mora
K Tebi do cvijetnjaka htio,
I cvijetak ovaj iz ruke Tvoje
U vijenac Tebi sam svio.

Snivo sam majko predivan san
I sniću život svoj cijeli
O Tebi vazda, majčice moja:
O, Ave Regina Coeli!
(Zdravo, Kraljice neba.)

Fran M. Adoni.

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

Četvrto otajstvo radosno.

O, širi, starče Simeone, ruke
i primi dušu, što je na drum stala:
mnoga je patnja dosad na nju pala
i mnoge su je ubijale muke!

Pa idem u hram da se ondje molim
i nađem pića svoje žeđi velje:
da bukti mojih pjesama veselje
i da se Tebi utjecati volim.

Prikaži Bogu moju radost punu,
što žarka, možda, nikad prestat ne će;
obujmi milje moje tihe sreće
i slatkost srca, žića moga krunu!

Prikaži duh moj sa mislima smjelim
i volje moje snagu i ljepotu,
ljubavi žar, sunce i dobrotu
svih dana mojih sa noćima bijelim!

Moli se Bogu od svih bića slađem,
da primi moje želje uzdisane,
jer hoću ubog u posljednje dane
sve biće svoje da u njemu nađem!

M. S.

GOSPINA MILOST.

Bilo je za divnih pramaljetnih dana. Jutarnji traci sunca probijali su kroz granje borova titrajući se o jutarnje rosne kapljice. Ptice se budile i svojim miloglasjem napunjale zemlju. Jutarnji povjetarac je tihano pirio i pomlađivao zemlju na ponovni teški rad. Sve je niklo u život, život majskih dana.

Dva brata, Jure i Drago, znali su takva majska jutra sprovesti po livadama skačući i berući cvijeće. Drago bi često pitao brata, čemu to cvijeće. Jure bi odgovorio: »Za našu Gospu, koju imamo kod kuće u kapelici, za koju nam dobra tetka tako često govori, da je štujemo, a Ona da će nam naplatiti«. Drago bi tada uzeo cvijeće i ponio ga, da prvi okiti Gospu. Okitivši je cvijećem još bi zapalili dvije svijećice, pak bi uz nju provodili dosta vremena moleći, razgovarajući se o Njoj, ili uzimajući Je u ruku i ljubeći.

Uvečer su sa stricem i tetkom molili ružarij, a njima bi se pridružila cijela obitelj. Jure i Drago predvođahu molitvu i pjevanje. Poslije toga otišli bi do svoje kapelice i pjevali. Jure bi se obukao u misno odijelo, a Drago bi mu, zaviđajući, odgovarao.

Dok su jednom tako Jure i Drago redili kapelicu zapita Jure Draga: — »Što bi ti želio biti Drago?« Drago se zamisli i ne odgovori ništa. Napokon reče: »Ja ću biti kralj, pak ću živjeti bogato.« Jure se na te riječi malo kao rastuži i htjede otići. Ali ga Drago brzo zapita: »Ti bi sigurno htio postati trgovac, sudac, kapetan?« — Jure pogleda Draga sažalnim pogledom i reče: »Ne, Drago, ja ću biti svećenik i stupit ću ondje, gdje se Gospa najbolje pokazala majkom.«

Jure je postao redovnikom sv. Dominika. Zaodjenuo se bijelim odijelom, koje je dala sama Nebeska majka. I Drago je slijedio primjer svoga brata. I tako obojica braće, u svetom okrilju Njenom, zahvaljuju Gospi, što im je udijelila milost da postanu Njezina djeca u Njezinom Redu.

Nek Marija i drugim mladićima udijeli isto! **Drago P.**

BLAGOSLOVLJENE RUŽE.

Oni koji poznaju ovu pobožnost prama Bl. Djevici, iskusili su, ili barem bili svjedokom mnogih milosti, koje je nebeska Kraljica po blagoslovljenim ružama udijelila.

1. **Postanak.** Blagoslov ruža u čast Djevice, koju sv. Crkva zazivlje »Ružo otajstvena«, bio je od vajkada u običaju u dominikanskom Redu. Tomu se ne će niko čuditi, ako se spomene, da Ružarij ili Krunica znači perivoj ili vijenac ruža i da je baš Utemeljitelj dominikanskog Reda ustanovio ovu svetu molitvu.

2. **Značenje ruža.** Ruža najbolje predstavlja izvrsnost Krunice i njezina otajstva. Ružina ognjena boja, njezini listovi skoro su nalični na srce, a združeni svi zajedno prikazuju sve članove Bratovštine sv. Ružarija i sve pobožne duše, koje su združene istom ljubavlju, da ljube i ružarijem hvale Isusa i Mariju.

Vanjski zeleni list sjeća nas na radosna otajstva: zelena je naime boja simbol nade, a baš po radosnim otajstvima sinula nam je prva nada života. Drače nam spominju žalosna otajstva, a lijepo ružično cvijeće prikazuje slavna otajstva.

Ruža razveseljuje svojom ljepotom: eto Isusa i Marije u radosnim otajstvima, gdje tješe bijedne grješnike. Ruža bode svojim dračama i pokazuje nam Isusa i Mariju u žalosnim otajstvima, koji nas bodu pravom boli za naše grijehe. Napokon nas ruža opaja svojim mirisom i naznačuje nam time Isusa i Mariju u slavnim otajstvima, koji privlače naše duše pobuđujući u nama živu želju za nebeskim dobrima.

Ruža se hrani rosom, koja s neba pada i otvara se sunčanim zrakama; ružarij je cvijet, koji je Anđeo s neba donio; nebo ga je proizvelo i nebo ga uzdržava svojim blagoslovima. Obrađujmo dakle i mirišimo često ovaj rajski cvijet. Njegov miris čini, da dišemo slatkim nebeskim zrakom milosti.

3. **Moć blagoslovjenih ruža.** Ona se najbolje razabire iz molitve, kojom ih Crkva blagoslivlja. Tu se, po zagovoru Bl. Djevice, moli Bog, da udijeli ovim ružama moć ozdravljenja onih bolesnika, koji ih budu na sebi ili kod sebe držali. Zazivlje se još milost Božja, da gdjegod ove ruže budu postavljene, đavao i sve njegove zasjede da budu raspršene. Vjera nam govori, da molitva Crkve uvijek ima nekakav učinak. A iskustvo mnogih propovjednika Reda potvrđuje ovu nauku, jer oni navode mnogo i mnogo milosti, koje su razne osobe po blagoslovljenim ružama dobile. Dapače ima upravo čudesnih ozdravljenja onih, koji su svete ruže na sebi u bolesti držali i kratkim, punim vjere, molitvama popratili. A mnogobrojna su obraćenja otvrdnutih grješnika i slatka smrt onih, koje je neprijatelj nastojao na smrti zastrašiti i upropastiti.[1] **o. D. B.**

Sat na dvoru Kralja kraljeva, Knjižnica Počasne Straže Presv. Srca Isusova, uredio O. Josip Dujmović, trećoredac, tajnik Nadbratovštine Poč. Str. Presv. Srca Isusova. Cijena 1.50 Din., naručuje se najmanje 5 komada: Oci Trećoreci, Sv. Ksaver, Zagreb. — To je krasna knjižica, ukusno opremljena, u kojoj vrli apostol ove lijepe nadbratovštine govori o svrsi udruge i o načinu kako da se posveti sat počasne straže. Posebno preporučamo.

[1] Blagoslov ruža društva Presv. Krunice nalazi se u novom Obredniku na str. 636. Pripada redu Dominikanaca, a mogu ih blagoslivljati svi koji imaju vlast blagoslivati krunice.

MAJKA BOŽJA SV. RUŽARIJA U FATIMI.

— A je li bila okružena sjajem?

— Jest. Ona je došla u velikom sjaju, koji me je često zablještio. Nekoliko puta sam morala trti oči.

— A hoće li se opet naša Gospa ukazati?

— Mislim, da ne će; nije mi ništa rekla.

— A misliš li se ti svakoga trinaestog u mjesecu navraćati u Irijsku Kovu?

— Ne mislim.

— Neće li naša Gospa činiti i drugih čudesa? Hoće li ozdravljivati bolesne?

— Ja ne znam.

— A jesi li je što molila?

— Jesam. Rekla sam joj, da je imam moliti za puno milosti, a Ona mi je rekla, da će mi jedne udijeliti, a druge ne.

— A je li ti rekla, kada će ti ih udijeliti?

— Ne, nije mi to rekla.

— A pod kojim nazivom želi da se sagradi kapela u Irijskoj Kovi?

— Danas mi je rekla, da kapela mora biti posvećena **Našoj Gospi presv. Ružarija.**

— A je li ti rekla da hoće da onamo dolazi puno svijeta i odasvud?

— O tome nije ništa odredila.

— A jesi li ti vidjela znakove na suncu?

— Jest, vidjela sam kako se sunce okreće oko sebe.

— A jesi li vidjela još kakav znak nad hrastom?

— Nijesam ništa više vidjela.

— A je li ovaj put Gospa bila ljepša nego inače?

— Sve jednako.

— Kakve je boje bilo odijelo Gospino, kad si je vidjela blizu sunca?

— Odijelo je bilo bijelo, a ogrtač plav.

— A kakvo je bilo odijelo našeg Gospodina, sv. Josipa i Djeteta Isusa?

— Sv. Josipa je bilo crveno, a čini mi se isto tako i našega Gospodina i djeteta Isusa.

— Kada si pitala Gospu, da učini nešto, da narod vjeruje u njezino ukazanje?

— Ja sam je više puta to pitala, a prvi put, držim, bilo je u lipnju.

— Kada ti je očitovala tajnu?

— Držim, da je to bilo pri drugom ukazanju.

Sve te potankosti očitovane od Lucije bile su potvrđene odgovorima male Hijacinte. Kao kod drugih prikazanja, tako i kod ovoga

zadnjeg, one su dvije same čule riječi Gospine. Franjo je bio jedino posmatrač, ali je zato bio dobro otvorio oči, kao što svjedoči i njegovo ispitivanje.

»Jesi li vidio i ovog puta našu Gospu? — Jesam.

— Koja je to bila?

— To je bila naša Gospa Ružarska.

— Kako je bila odjevena?

— Bila je odjevena bijelo, a u ruci je držala krunicu.

— A jesi li vidio sv. Josipa i dijete Isusa? — Jesam.

— Gdje si ih vidio?

— Blizu sunca.

— Je li Dijete Isus bio malen ili velik?

— Bio je malen, malen.

— Je li bio veličine male Deolinde Josipa das Néves (dijete onoga mjesta između prve i druge godine)?

— Baš onakve.

— Kako je Gospa držala ruke?

— Držala ih je sklopljene.

— Jesi li je vidio samo nad hrastom ili si je vidio i kod sunca?

— Vidio sam je i kod sunca.

— Što je bilo jasnije i svjetlije: sunce ili lice Gospođe?

— Lice je Gospođe bilo jasnije. Gospođa je bila bijela.

— Jesi li što čuo, što je Gospođa rekla?

— Ne, ja nijesam ništa čuo.

— A tko ti je očitovao tajnu? Zar ne Gospođa?

— Ne, nego Lucija.

— Možeš li je kazati? — Ne, ja je neću reći.

— Sigurno ti je ne ćeš reći, jer se bojiš Lucije. Ti se bojiš, da te Lucija ne udre. Zar ne? — Ne, ja je se ne bojim.

Majka Božja Fatimska.

— Onda ju ti ne govoriš, jer bi ti to bio grijeh?

— Ako se ne varam, grijeh je očitovati tajnu.

— A je li tajna za dobro tvoje duše, i Lucije i Hijacinte? — Jest.

— A je li ona za dobro duše gosp. župnika?

— Neznam.

— A bili se ljudi ražalostili, kad bi za nju doznali?
— Bi.
— S koje je strane došla Gospođa? — S istoka.
— A kad je otišla, je li je nestalo s iste strane? — Jest.
— A je li otišla polako ili žurno? — Polako.
— A je li išla kao mi? — Ne ona je otišla jednim kretom, a da nije noge micala.
— Jesi li je danas vidio dobro kao i prošlih puta?
— Danas sam ju vidio bolje nego zadnji mjesec.
— A je li ona bila danas ljepša nego drugih puta?
— Ne, bila je lijepa danas kao svaki put.«

POZDRAV GLASNIKU „GOSPINOJ KRUNICI".

Hvala Bogu i onome danu
Koji meni na veselje svanu,
I moje se srce razveseli
Dobilo je što odavna želi.
Mili glasnik »Gospine Krunice«
Mile majke nebeske Kraljice,
Koji će nas često pohoditi
Lijepe glase nama donositi.
Lijepe glase, lijepe događaje
Što nam Majka sa nebesa šalje,
Milost svoju i svoju dobrotu
Mili pogled na svaku sirotu.
Premda smo je uvrijedili teško
Dosta teško, a dosta i često,
Dobra majka sve oprosti rado
Pa nas kupi kao pastir stado.
Svima svoje pokazuje milje
Sve nas kupi pod svoje okrilje
Da zajedno krunicu molimo
Da nebesku majku veselimo.
Glasnik će nam upute nositi
Kako ćemo krunicu moliti.
Kako ćemo ruže savijati
Jednu s drugom po redu metati,
Kako ćemo u vijenac saviti
I nebesku Majku okititi.
Glasnik će nam časni Oci slati
Čast i dika svetog Dominika.
Časni Oci mi Vas pozdravljamo
Po glasniku koga dobivamo.
Mili glasnik, naša knjiga mala,
To su naši razgovori s vama.

Krunicu sam odavna volila
Čini mi se još sam mala bila.
Al se nije toliko širila
U 'no vrijeme u ovome kraju
U ovomu mjestu zabitnomu.
Ali sad je hvala Bogu ovdje,
Sretni dani u koje nam dođe,
I u nas je bratovština mala
Milom Bogu, a i Majci hvala,
Koja nam je svoju milost dala,
Da je u nas bratovština mala.
Te je mila Majka među nama
Nebesko joj Janje na rukama.
To je nama uvjek pred očima,
Kad se sveta krunica počima.
Kad se sveta krunica svršuje
Onda majka ruke raširuje
Te nam onda oboje govore:
»Ajte k nama u nebeske dvore«.
O Isuse i nebeska majko,
Molimo Vas mi od srca žarko.
Nemojte nas grješne ostaviti
Ni od svoga lica odbaciti.
Već nam naše grjehe oprostite
I u nebo k sebi pozovite.
O Zagrebe, naš bijeli grade,
Hvala tebi što nam svega dade,
Mili Glasnik Srca Isusova
I Krunice nebeske Kraljice.

Spjevala:
Sofija Čokrlić,
seljanka župe Stražeman.

BL. HOZANA KOTORKA.

III.

Pognute glave i suznih očiju, stupala je jednog jutra povorka bijelih Sestara, praćena mnoštvom bogoljubnog naroda, prama iskićenoj kotorskoj katedralci, koja je već bila dupkom puna otmjena svijeta... Koraci su im popostajali, kao na zapovijed zaplakana srca, koje nije moglo da pristane na bolni rastanak. Činilo se je, da ispraćuju na krvavo bojište milo im biće, gdje ga čekaju nadčovječna pregaranja, patnje i smrti. — Jedna sama išla je vedra čela i nasmijana lica, kao što zaručnica hrli na željkovanu svadbu: bila je to Hozana, za koju je granula zora sreće! — Nakon toliko godina kušnja i ispitivanja, kotorski biskup, o. Vinko i o. Toma složiše se u tome, da joj treba uslišati želju i ostvariti sveti naum, jer im je bilo jasno, da je njezina odluka nadahnuta s neba. — — Kad povorka stupi na prag katedralke, odjeknu njezinim iskićenim svodovima radosni: »Dođi odabrana moja — dođi zaručnice Krista«. I Hozana kleknu pred žrtvenik, i ganutim, ali odlučnim glasom, obeća Bogu vjernost do groba, posveti mu se trostrukim svečanim vezom, komu doda i četvrti: da će živjeti do smrti utamničena Isusu za ljubav.

Po svršenom obredu povorka krenu dalje, pjevajući pobožne pjesme, i zaustavi se pred crkvicom sv. Bartolomeja, gdje je sve bilo pripremljeno da se ostvari herojska žrtva anđeoske djevojke. Tik do zida crkve bila je podignuta malena tamnica, u kojoj će se svagdano žrtvovati, u kojoj će lagano umirati i kap po kap dati svoju krv Njemu za ljubav... Tisuću očiju obliše suze, tisuću srdaca zadrhta, kad se otvoriše niska vrata ćelije. Bio je to prostor tijesan, uzak i nizak, ozidan sa svih strana, jedva tolik, da se je u njemu mogla okrenuti i uspravno stajati. Pod nogama bila zemlja, a nad glavom i posvud uokolo hladni kamen. Slabo svijetlo i zrak dopiraše kroz maleni prozorčić, s kojega će Hozana slušati sv. misu i primati sv. Sakramente i kukavnu dnevnu hranu. — Kad biskup dovrši molitvu, pokroči Ona odvažno, uđe kao u perivoj mirisna cvijeća, baci se na koljena i osu poljupcima zemlju, što će je odsele kvasiti suzama i natapati svojom krvlju... Ključ zaškrinu u bravi i bi predan biskupu, da ga čuva; vrata se zatvoriše, a mnoštvo se razið ganuto i zaplakano.

*

Hozana je doživjela zoru davno željkovana dana, ostvarila je slatki san najranije svoje mladosti: došla je u neposrednu blizinu ljubljenog Zaručnika! Pade u njegov zagrljaj, izranjen, doduše, i krvav, ali ipak slađi no svi užici svijeta. Obujmi sa svom nježnošću propelo, taj jedini ukras njezina siromašnog stana, i razdragana ponovi: nađoh, koga ljubi moja duša; nađoh ga i ne ću ga pustiti! Još Mu jedamput ponovi zadato obećanje; još Mu jedamput šapnu,

koliko Ga ljubi i priseže, da će s Njim trpjeti i umrijeti!... No znala je Hozana, da ljubav nije prazna riječ, već životna snaga, što pokreće svim moćima duše i potiče na pregaranje i najveća djela. Nije dakle dugočasila, već se odmah dade na posao. Baci pogled po polutamnoj svojoj ćeliji; sjeti se ledenih vjetrova i mračne noći; uzdrhta za čas, ali joj naskoro zatitra licem blagi podsmjeh na pomisao, da je nitko neće smetati u razgovoru s Njime, da će Mu se moći podati cjelovito, neograničeno! — Put, kojim joj je bilo poći, označivaše joj bijelo odijelo kćeri sv. Dominika: nastojat će dakle, prije svega, da u svom životu istakne savršeni uzor prave Dominikanke, o komu joj je tako zanosno govorio Otac Vinko. Razmatranje vječnih istina, pokora i apostolat, tri bisera, što tako sjajno blistaju na kruni njezinih svetih sestara, Sjenske i Matovanske djevice, bit će predmetom njezinih svagdanjih napora. Čitave satove provodila je u dubokom razmatranju, a knjiga, kojom se služila, bijaše propelo, ta omiljela knjiga svih velikih duša. Iz nje je naučila najdublja otajstva svete vjere, ona joj je razotkrila neizmjerno bogatstvo dobrote, ljubavi i milosrđa Božjega. — Svaku bi noć, oko ponoći, ostavila tvrdi ležaj — da udovolji propisu svoga Reda o moljenju Časoslova — i prebirala zrna svete Krunice te se radovala u promatranju radosti Marije i njezina Sina, trpjela u promatranju njihova stradanja, a ginula od čeznuća za promatranja njihove slave.

U tom slatkom promatranju prolazili su neopaženo satovi i dani, mjeseci i godine, za kojih je Hozana sad kušala radosti Nebesnika, a sad opet trpjela muke Mučenika, dok joj je duša iz dana u dan postajala sve čistijom, sve željnijom pokore i pregaranja. Oko svoga nedužnog tijela bez prestanka je nosila teški lanac, prekrit košuljom od kostrijeti ili tvrde, hrapave vune. Krevet joj se sastojao od ljestvica s pet prečaka, u čast pet rana Isukrstovih, na kom nije mogla da se okrene, a da ne osjeti boli; uzglavlje joj bilo tvrdi kamen, a pokrivač, ljeti i zimi, komad priprosta gunja. Svake bi noći nemilosrdno mrcvarila tijelo sad bičem od tvrdih konopčića, sad gvozdenim lancem, a sad opet nekim oštrim bakrenim kvakama, koje je dala napraviti, te je tlo i svi zidovi bilo oškropljeno krvlju. Mesa nigda nije jela; četiri puta sedmično i kroz veliku »Dominikansku korizmu« t. j. od 14. rujna do Uskrsa, postila bi o kruhu i vodi, a na dan svete pričesti, koju je primala svake nedjelje, ne bi okusila nikakve hrane.

S toliko pokore, gubitka krvi i ognjice, što ju je često spopadala, sva bi izgarala od žeđe, ali van obroka nije htjela uzeti ni kaplju vode, a ni usta njom osvježiti, trpeći rado i tu muku za ljubav Krista, koji je umirući na križu žeđao. Dvije godine provela je Hozana u neprekidnoj pokori, a da ju nije ni za jedan dan ublažila, ni za čas dala počinka svome izmučenom tijelu. Ali tolika pokora iscrpila je sasvim njezinu snagu i ona teško obolje, te nije imala

mira ni po danu ni po noći. Težinu boli pojačavala je samoća, jer nije imala nikoga da joj pomogne i da je utješi, pa je mislila, da joj je čas smrti blizu. Božanski njezin Zaručnik htio je da okuša i onu tešku bol, što ju je on podnio u Getsemanskom vrtu: bol zapuštenosti, potištenosti i straha. Za čas joj se skrio i ona poče osjećati svu težinu osamljenosti, napuni se malodušjem te stade bolno uzdisati, plakati i vapiti: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?!« — I kad je već mislila, da će svisnuti od teške boli, kad je kolebala među ufanjem i očajem, ukaza joj se Krist, žalostan i naprćen teškim križem. Sjeti je svojih boli i nagrade, što je čeka, te je ohrabri i podigne. Hozana se razvedri, prekori sebe s malodušja i uskliknu odano: »Fiat! — Budi volja tvoja!« — te još žarče prionu uz pokoru i uz križ svoje Ljubavi, da ubije u sebi i najmanji poriv osjetljivosti, i najmanji podražaj, protivan Njegovoj volji.

*

Sedam godina provela je Hozana u pokorničkoj ćeliji kod sv. Bartolomeja, napredujući svagdano u savršenosti, trapeći se neprekidnom pokorom, jačajući dušu molitvom i razmatranjem, te je potpuno dozrela za djelo apostolata, na koji ju je Providnost zvala.

U 28. godini života zamijeni milu ćeliju kod sv. Bartolomeja novom, potpuno jednakom, kod crkvice sv. Pavla, otkud će prosuti miris svojih kreposti i toplotu svog apostolskog žara te, skoro po vijeka, biti tisućama utjeha, radost i zagovornica i voditeljica na putu k savršenosti i vječnoj sreći.

O. A. Rabadan.

Kotor.

Zahvaljuje sv. Vinku Ferreru na udjeljenim milostima Ljubica Kolina Split. Istome za ozdravljenje sina A. Domančić. Zahvaljuje za milost sv. Vinku Ferrer i sv. Tereziji N. Matković, Split.

IZ BRATOVŠTINA.

Petnaest Subota.

U subotu dne 28. lipnja počinje pobožnost 15 Subota na čast Majke Božje sv. Krunice kao priprava na veliki, glavni blagdan sv. Krunice u prvu nedjelju oktobra. Duh je sv. Crkve, da svoje vjernike na posebni, osobiti način pripravlja na glavne svoje blagdane, kao što su Božić i Uskrs. Za to slijedeći duh Crkve ustanovljena je ova lijepa pobožnost 15 Subota. Svrha joj je, da kruničare pripravi što bolje na njihov blagdan sv. Krunice. To je pobožnost 15 Subota pred blagdan sv. Krunice. Zadnja je baš uoči samoga blagdana.

U čemu se sastoji ta pobožnost? Sastoji se u tome, da se posebnim načinom posveti ovih 15 Subota Majci Božjoj, posvećujući svaku Subotu jednome otajstvu Krunice, koje se za to ima dotične subote posebno razmatrati, počevši od prvoga. Uz to na uspomenu istoga otajstva, a na čast Isusa i Marije, svake će se subote pričestiti, eda po zagovoru Blaž. Djevice isprosi spas duše i postigne kakvu posebnu milost, bilo tjelesnu bilo duševnu. Sigurno je, da tako ustrajna pobožnost od 15 susljednih subota ne može, da ne bude okrunjena poželjnim uspjehom, kao što jasno govore mnogobrojne milosti, koje Marija dijeli onima, koji obavljaju ovu krasnu pobožnost. Dapače ima očitih čudesa, plodova ove pobožnosti. Ona je raširena širom svijeta, a i u našim je krajevima lijepo rasprostranjena, osobito u Dalmaciji. Tko želi da što bolje obavi ovu divnu pobožnost može da se posluži krasnim molitvenikom O. Jerka Vlahovića, dominikanca »**Petnaest Subota**«, koji je već doživio osmo izdanje, što najbolje govori o vrijednosti molitvenika i o raširenosti same pobožnosti kod nas.

Sv. je Crkva obdarila lijepim i bogatim oprostima obavljanje ove pobožnosti.

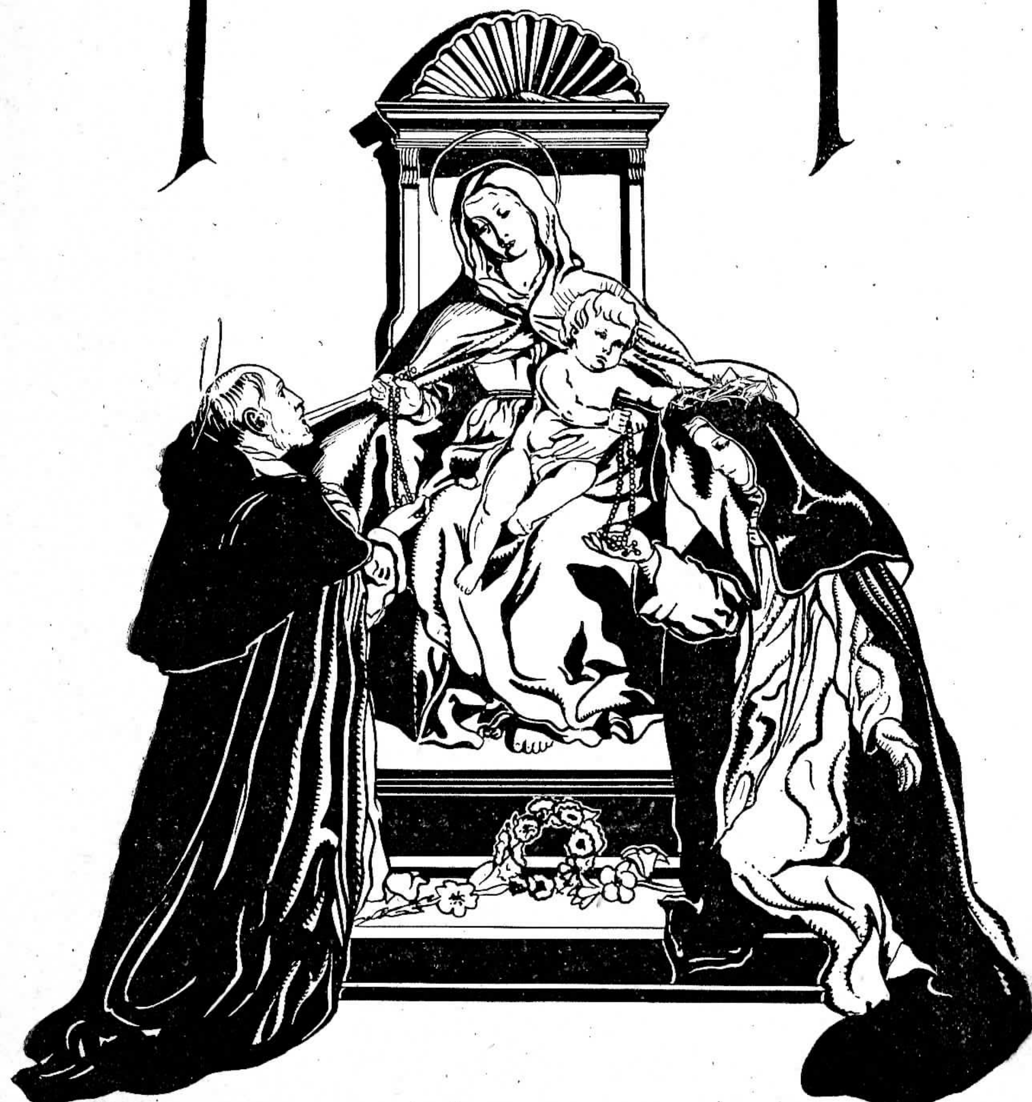
Svi članovi bratovštine koji kroz ovo 15 Subota ispov. i pričeš. pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape, mogu u tri od rečenih subota, koje po volji izaberu, dobiti potpuni oprost, u ostale subote sedam godina i sedam četrdesetica. Ova se popobožnost može obavljati i kroz 15 nedjelja; u tom slučaju započinje u nedjelju 22. lipnja. Oprosti kao u subote. A sama pobožnost može se za postignuće kakve milosti obaviti u svako zgodno vrijeme godine. Molitvenik »15 Subota« O. Vlahovića naručuje se ili kod izdavača, Split, dominikanski samostan, ili na našoj upravi. Zapada 12 Din.

Radi preobilja gradiva izostali su iz ovog broja **dopisi, zahvalnice** i **darovi. Oprosti prvu i zadnju nedjelju** lipnja kao u travnju. Još potpuni oprosti na **Duhove** (8. VI.) i **Tijelovo** (19. VI.) uz obične uvjete.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 7

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.

IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.

PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.

ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

IZ UREDNIŠTVA.

Kako naši čitatelji mogu vidjeti ovaj smo broj isključivo posvetili Bl. Ozani prigodom proslave njezinog poblaženja. I nismo štedili, da ga što bolje opremimo, pak smo i bolji papir uzeli i povisili broj za čitavih osam stranica. Učinili smo to s dva razloga, jer smo držali da je to naša narodna i dominikanska dužnost. Uzvišenje jednog člana obitelji jest uzvišenje čitave obitelji. Uzvišenje jedne naše zemljakinje — i to one iz najčišćeg i najzdravijeg narodnog sloja — na čast oltara u cijeloj velikoj i slavnoj kat. crkvi — mora da napuni veseljem i radošću cijeli naš narod. To je znak, da je i naš narod otac ne samo jakih i snažnih mišica, jakih i vrijednih junaka uma, nego što je najglavnije junaka i velikana duha. A nažalost naš narod nije ni shvatio veličinu ni odao poštu tom svom najljepšem ženskom cvijetu. I zato smo htjeli u ime svih naših pretplatnika, da joj odamo svoje poštovanje i zahvalnost.

I drugi razlog nas je potakao na ovaj posebni broj. Taj naš narodni mirisavi cvijet odnjihao se je na dominikanskoj stabljici. I zato smo mi Dominikanci ponosni. Evo ona uz bl. Augustina Kažotića pokazuje kako je dominikanski duh bliz našemu narodu, kako on znade da se s njime ispreplete i stvori naše najveće duhovne velikane. Zato smo dužni mi posebno, da njezinu slavu širimo, da joj svoju zahvalnost iskažemo. Ona je za nas i jedan veliki simbol i zalog bolje budućnosti.

A spadalo je posebno i u Gospin glasnik, da joj posveti jedan broj. Jer Dominikanski red jest Gospin red i njemu je Bl. Djevica povjerila kraljicu svih njezinih pobožnosti: sv. Krunicu. I već u prošlom broju naš je suradnik u životopisu Bl. Ozane naglasio njezinu pobožnost prema Gospi i njezinoj Krunici. Pa to je i jasno: tri su velike dominikanske pobožnosti, i nijednog pravog člana dominikanskog reda nema — a pogotovo blaženoga — koji se nije u njima odlikovao. A to je pobožnost prema Križu, Euharistiji i Mariji. I zato je jasan vez između ovoga našega broja i naslova našega glasnika, i ako u samom broju nema članka, koji bi ih posebno povezao. Mislimo stoga da će se svi naši pretplatnici poveseliti ovome broju.

Molimo sve naše prijatelje, da nas se sjete darom, jer nas ovaj broj košta za dva druga broja. Blažena će im Ozana obilno naplatiti.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, srpanj 1930. Br. 7.

BLAŽENA OZANA KOTORKA.

(Najstarija sačuvana slika.)

Ant. Ti Ozano, slavo Crne Gore, radosti Kotora, uzore pokorničkih djevica, pomozi nam u borbi s neprijateljem duše, i brini se za sve slabe, koji se uzdaju u tvoj zagovor.

Sv.: Moli za nas bl. Ozano.

P.: Da budemo dostojni obećanja Kristovih.

Pomolimo se.

Ponovi, Gospodine, u srcima našim ljubav prama Muci Tvojoj, da zagovorom i izgledom bl. Ozane, djevice-pokornice, postanemo udionici Spasiteljevih boli i slave. Po istom Gospodinu... (Iz liturgije.)

BLAŽENOJ OZANI.

Anđele bijeli s gordih crnih gora
Sašla si k žalu talasnoga mora
Sjajnom da svijetliš svojom dušom bijelom
Narodu cijelom.

Lomnjava groma, nježan žubor vrela,
Olujni vihor, ovčica bijela,
Vrletne hridi i leptirić mali
K Bogu te zvali.

Ti si, Ozano, ubirala ruže,
Krista da Kralja miloduhom kruže,
Ponizna kćeri svetog Dominika
Rodu si dika.

Svetosti tamjan život ti je bio,
Najbolji ti si odabrala dio,
S Kristom na križu stekla vječnog pira
Palmu si mira.

Sjaji nam svijetlom s neba u visini,
Daj da se narod vjerom ujedini,
Kršni nam kamen svaki blagoslovi,
Sve nas obnovi.

Tvojim nam žarom Kotor daj da plane,
Bokeljske naše i sve roda strane,
Ružama pospi brda nam i doli,
Za sve nas se moli.

Dr. Velimir Deželić st.

NAŠA SVETICA.

Kad Bog hoće da izkaže kojemu narodu posebnu naklonost tada mu šalje izvanredne ugodnike svoje, ljude sveta života. To je najveći dar što ga Bog uopće može poslati nekom narodu da podigne nekoje na izvanredni stepen svetosti. Time On ne iskazuje svoju milost samo onom odabraniku, koga je na posebni način posvetio, već ujedno i cijelom narodu i okolici, u kojoj je Božji poslanik djelovao i živio.

Poznata je povjesna istina, da su sveci neobično djelovali na svoju okolinu. Svojim svetim životom oni su bili svijetla zvijezda, koja je druge vodila stazom savršenstva, i gorući oganj na kojem su se njegovi bližnji grijali u nadnaravnoj ljubavi.

Činjenica je, da nas najviše dirne primjer onih ljudi, koji su nam, bilo na koji način, blizu. Srasli s nama, mi ih smatramo kao nešto svoje. Mi ih zato držimo sebi sličnima pa čak i sebi jednakima. Hoćemo zato da u svemu njima postanemo slični. Njihove kreposti jako nas probude i htjeli bismo, da te iste kreposti, isto kao i da taj isti njihov život, bude naš život i naše kreposti. Pa, što su nam više blizu, to nam njihova svetost više izgleda pristupačna i ostvarljiva. Mi vidimo da to mora biti naša svetost. Tim putem i mi moramo poći.

U tome se očituje mudrost i dobrota Božja. Dobrota Božja, koja nastoji da nas k sebi privuče i potakne primjerom, koji nas može pokrenuti. Mudrost opet Božja, koja odabire te naravne, nama prikladne načine, kako da nas probudi iz uspavanosti i potakne na sveti, nadnaravni život.

Eto, zašto je pojava svake svete ličnosti posebni iskaz Božje ljubavi. Jer to je očiti znak, da Bog kani posebnu obnovu učiniti kod osoba, u čijoj se sredini pojavio taj nebeski izaslanik. To su dani Božjeg pohođenja i njegove naklonosti.

I to vrijedi nesamo dok je pojava sveca među nama na ovoj zemlji. To se još više obistinuje onda kad se oni odijele od nas, da mogu na nebu zagovarati za one, kojima su bili poslani.

Katolička nauka uči, da sveci u raju zadrže svu onu naravnu plemenitu naklonost, koju su imali ovdje na zemlji. Štoviše oni tu naravnu ljubav još više oplemene i usavrše. Pa zato, gore pred Bogom, oni još bolje vide naše nevolje i naše potrebe oni shvaćaju vrlo dobro naše stanje i, što je glavno, oni nijesu i n d i f e r e n t n i prama svemu tome. Oni nastoje da pomognu onima, koji im toliko leže na srcu i da izbave iz nevolje one, kojima su od Boga bili poslani.

To su dakle posrednici između nas i Boga. A Bog, ako nam dijeli milosti, to čini redovito preko njih. On hoće da se mi preko njih spasimo i preko njihovih molitava zadobijemo i vremenite milosti i vječnu slavu. I kad Crkva proglasi svecem koju osobu, ne će ona time samo proslaviti njezin sveti život, već je njezina nakana, da nam dade i zagovornika, kome ćemo se moći neprestano uteći, sigurni da ćemo preko njega dobiti tražene milosti.

Onim svećenim časom, kad je nepogrešiva Zaručnica Kristova uprla svoj pogled na novog sveca, ona nam je pokazala, nesamo primjer, koji moramo uzeti, već prijatelja i brata, koji hoće da nam pomogne. Baš zato dani proglašenja kojeg našeg sveca, jesu dani osobite milosti i osobite Božje dobrote. To su dani, kad Bog hoće da nas nadari i kad je spravan da nam iskaže posebnu svoju naklonost.

Eto zašto se moramo osobito veseliti i sretnim osjećati što smo u bl. Ozani dobili posebni iskaz Božje ljubavi. Zauvijek harni Božjoj dobroti, moramo se odazvati njegovom pozivu, iskoristiti ponuđenu prigodu i uzeti našu sveticu za iskrenog i dobrog zagovornika.

PRVO VIĐENJE.

Pastirica.

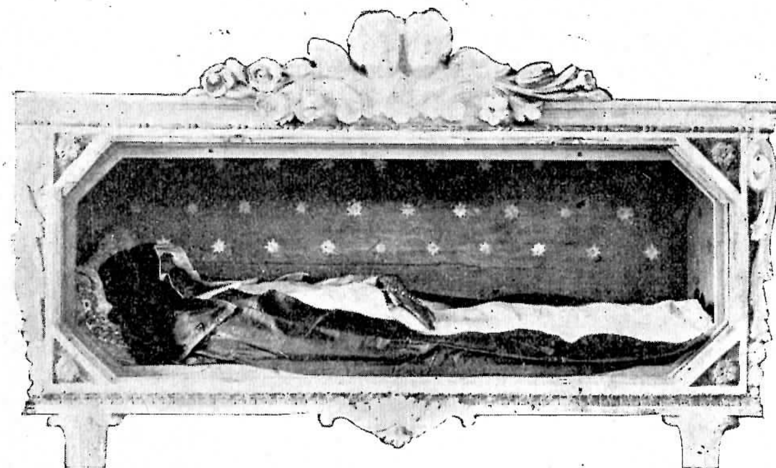
Zrake sunčane još obasjavahu litice gologa komanskog krša i već se približavao suton, dok je niz brežuljak silazila djevojčica anđeoskog izgleda u razgovoru sa cvijećem poljskim, koje joj je kazivalo o ljepoti Stvoritelja. Sišla je do potoka. Njegovi maleni slapovi podavahu veličanstven prizor, kao da se čitava ta voda kao biser prolijeva iz vala u val. To bijaše djevojčica Katarina iz Releze — dijete zanešeno jedino mišlju na onog, kojeg joj majka i drugarice u nepotpunim slikama prikazivahu. Ona je i sada mislila na Njega, jedinu svoju radost. Zvala ga je šumom potoka, koji je njezin glas raznosio daleko. Tražila ga je duhom punim ljubavi. Dosta puta ga je tako zvala, ali njezin glas, izgleda , da je baš ove večeri dopro najbliže k Njemu. Potok je i dalje šumio, a ona je prolazila pokraj njega. Najednom se zagleda u neku svijetlu točku. Gledala je licem punim ljubavi i zanosa. Zar je to novo sunce, koje baš sad u sutonu izlazi, a smrtnici Ga ne vide? — Da, to novo sunce jest On njezin željeni zaručnik. Između grmlja ugledala je Onog, kojeg joj je duša i srce bilo puno. Izljubit će Ga i pokazati, da Ga ljubi. Reći će Mu, da će biti Njegova, da će biti žrtva pomirnica. Ah! da Ga može zagrliti i sve Mu reći što želi, što... hoće... što namjerava učiniti za Njega, svoga zaručnika. Puna zanosa potrči da Ga izljubi i zagrli. No baš u tom trenutku On se poput laganog oblačića digne visoko i iščeznu joj s vida. Gledala je za Njim nekom žalošću. No ta brzo iščeznu, a u duši je čula utješljivi glas: »Katarino, što čekaš? Ovaj Isus koji ti je nestao s vida, opet će doći, da te utješi.« — Ona ga je razumjela. Skupila je svoje stado i krenula kući, dok je njezina duša gledala još ono nasmijano dijete i pjevala sa sutonom pjesmu zahvalnicu...

Luka Kupareo.

NAJSTARIJI PISAC O BL. OZANI.

Glasoviti i učeni dubrovački Benediktinac **Bazilije Gradić** u djelu »L i b a r c e o d D i j e v s t v a i d j e v i č n o g a b i ć a« koje napisa 1566, a štampa u Veneziji 1567, dakle godinu dana poslije smrti Bl. Ozane, piše o istoj slijedeće:

. . . »I za ne iskat veće na dalek ni po librijeh ono i što u dni naše vidjeti i u susjetstvu naći možemo. L a n j s k o g a a p r i l a u Kotoru vele sveto s ovoga svijeta priminula i u nebesku državu vele slavno prišla blažena djevica na ime Ozana. Koja budući prvo bila vlahinja pastijerica k Bogu se vele žudno i goruće obrati. I budući još vele mlada djevojčica, na njegovu se službu prikaza zatvorivši se u jednu vele tijesnu celicu, u kojoj peset godišta do najpokojnijega

Stari sarkofag s tijelom Blaženice.

dne u postijeh i pokorah neisbrojnijeh i vele oštrijeh naslijedova, tarpeći i pateći velike dosade i napasti od hudoba, ki joj se ne inako neg bi sv. Antunu, aliti sv. Ilarionu u različitijeh prilikah prikažavahu. Na pet skalin drvenih, na spomenu pet rana Isukrstovijeh, počivaše, imajući pod sobom samo pô bijelja, a drugom se polovicom pokrivaše. Pod glavom drvenu uzglavnicu, razdrtinom suknenom pokrivenu držaše. Cilicio vele oštro vazda malomanje imaše, pasom gvozdenim na golu pripasana. Tako i tijelo svoje pedepsaše, da mnogo krat sva celica krvava ostajaše i to svekoliko vele otajno činjaše. Po sve dni života svoga mesa ne okusi; četiri dni od nedjelje po sve godište, izvan adventa i korizme postaše (sic!) jere se u tej dni svagdanjijem postom pasijaše (sic!), i tej poste veći dio o samom kruhu i vodi priboravljaše. Često se pričestivaše; i oni dan

od pričešćanja, za mnogo vremena, sasma bez jestojske telesne staše. I u oni dan veći duh u govorenju, i veću jakost u poslovanju, nego li ostale dni, kazaše. Nigda zaludu nestaše, ni drugo svojim rukama poslovati hotijaše, nego bi samo ono, što na službu od crkve potrebno bješe. Vazda se malo manje prije ponoća dizaše ter na molitvi goruće staše. Kamenom se mnokrat u prsi bubajući s uzdasi i suzama vazda molitve zadruživaše, na koje vele pospiješna i česta bješe. Svijem božanstvenim krepostima, a onom toliko ugodnom Bogu, bez koje je svaka druga krepost isprazna, podniženstvom velju, verhu svega toliko bi urešena, da se doistine opačiom ženom i većom grešnicom od svijeta cijenjaše i toger usmi iz srca povijedaše, i zatoj svoje pohvale čuti sasma nemogaše, i tuj napas od pohvale veću nego li sve ostale cijenjaše; i radi toga onijeh, ki ju čestitom i blaženom nazivahu, sasma bježaše, ni s njima govoriti hotijaše. Radi istoga podniženja, vazda na koljenima klečeći jestojsku uzimaše. S ovijem i mnozijem ovacijem svetijem djelim (kako se bolje može u nje ž i v o t u vidjeti) svoje dijevstvo, na način starijeh izvrsnih djevic cijelo i sveto vazda sahrani i mnoge na isti način od življenja potaknu, takoj da uza se Manastir od djevic zatvorenih i sazidanih učini. I za to ju Gospodin ne samo milostim od proročanstva, negoli i mnozijem ostalijem svojim plemenitijem darim nadari i uresi i još ovdje proslavi.«[1]

ZBOGOM RELEZI . . .

Zbogom slatki dome, mila Relezo,
Gdje sam svoje provodila dane
U snu mlade vrele ljubavi,
Plela v'jenac za Njegove rane.

Ti mi dade prvu iskru ljubavi,
Da mi duša samo za Njeg blista,
Da mu rado ljubav pružim djetinsku,
Da jedino živim za mog Hrista.

Tebe puštam krilu moga ljubavnika,
A ja idem zagrljaju svetu,
Jer sam žrtva Njegva čista,
Žrtva Njemu, posve mrtva sv'jetu.

Drago Paršić.

[1] Donosimo ovaj odlomak, koji nam priopćuje velč. Niko Luković, poznati životopisac Blaženice, u dubrovačkom narječju, kako je i štampan. Nadamo se, da će svi moći razumjeti staro dubrovačko narječje i uživati u njegovoj ljepoti.

OZANIN POZDRAV S LOVĆENA. . .

Kotore, cilju uzdaha mojih,
U kom noć mrkla i zora rana
Pjev sveti sklada Ljubljenom mome
Slaveć Ga nježnim, slatkim »Hozana«!

Srce se topi gledajuć na te,
Kotore! — S tvojih zlaćanih strana
Vidjeh Ga, Ono Djetešce rajsko,
Kom nebo i zemlja kliču »Hozana«!

Tvojih sred bijelih hramova svetih
Ti mi Ga skrivaš, Luč mojih dana;
Kotore, klikni Ljubljenom mome:
Utjeho, Nado, Srećo, H o z a n a!!!

L. Kupareo.

Kotor podno Lovćena.

OZANIN APOSTOLAT LJUBAVI.

Uz muževe prezamjernih kreposnih odlika, kojima se je dominikanski Red vazda odlikovao, ne zaostaju ni predstavnice ženskog spola, koje se okupiše u Dominikove redove, da vojuju za Krista pod njegovim barjakom. I one su pregnule zajedno sa svojom braćom, da usavršujući same sebe surađuju na obnovi čovječanstva i procvatu svoga svetog Reda. Bilo kod djevica, koje žive u posvemašnjem odcijepljenju od svijeta; bilo kod trećoredica u svijetu,

koje ne veže zakonski propis povučenog i samostanskog života — zapažamo ovu činjenicu: mar i nastojanje, da ogrjevu ljubavi, usplamtjele na Dominikovim žarištima, ne stavljaju granice, već da i drugi u svijetu budu ogrijani njenom toplotom. To je ona kraljevska staza duhovne obnove, ostvarivane ne samo u nutarnjosti pojedinih samotničkih duša, već i u obitelji i čitavqmu društvu.

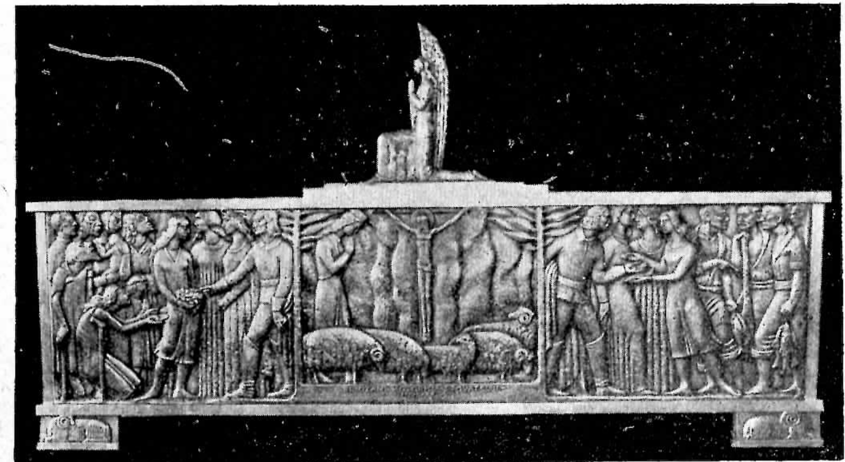
U redovima ove odabrane duhovne elite s preporodnim obilježjem na sebi viđamo žene sviju vremena i sviju slojeva: i plemkinje i pučanke, i velike i male, i odlične i neznatne, sve zagrnute istim plaštem i koprenom, kojom se zaodjenula njihova odlična redovnička prvakinja sv. Katarina Sijenska. Sve one našle su se skupa, da lomeći isti kruh, pjevajući istu pjesmu, živeći u istoj sjeni; okreću se k jednom samom predmetu, obraćaju se k jednom samom srcu, uzdišu za jednom samom ljubavi: za raspetim Kristom. I što je veća njihova ljubav, to im je i patnja veća. No ova patnja ne samo da ih ne slabi i ne vodi na malaksalost i klonulost, već ona ih čak još bodri, jača, čeliči u borbama, u osvajanju duša za Krista.

Mnogostruk je i znatan njihov broj, a koliko raznolik u slikovnim bojama, toliko dražesno lijep u jedinstvu duha. Ovom skladnom i divnom zboru Dominikovih duhovnih kćeri pridružio se još jedan glas, da ga vlastitošću svoje svetačke ritmike još ljepše zaobli i upotpuni. I taj glas došao je iz naših slavenskih krajeva: Ozana (1493.—1565.), priprosta crnogorska pastirica, jest onaj mali mirisavi cvijet, koji je još trebao da iznikne i da propupča između drugih cvjetova u perivoju sv. Dominika.

U visovima čistog obzorja, koje zaokružuje rodne crnogorske vrleti ovoga nevinog djevojčeta, gdje je mala pastirica pasla svoje ovce, nameću joj se prvi upiti: Ko je Bog? gdje je Bog? Njenom mladom dušom struji prvi dašak božanstvenosti u razmatranju divnog svemirskog sklada. A kad se pred njenim očima zbilo čudnovato viđenje djetića Isusa i kad joj se, drugom prigodom, također na čudesan način, pojavio lik raspetog Krista, odonda se počela otkrivati i bistriti tajna neizvjesnosti u njenoj duši. Bezazlena i naivna čežnja, da može »vidjeti Boga«, o kome joj je njezina majka pripovijedala, da je vidjela njegovu sliku u Kotoru, dovela ju je na pravu stazu. Zato ostavlja svoje kršne planine i svoje omiljelo stado; dijeli se od svojih ukućana i silazi u primorski gradić Kotor. Tu u čestitom kršćanskom domu jedne plemenite vlasteoske obitelji nalazi tiho i pobožno zaklonište, ali ne trajno boravište, jer Providnost je htjela udovoljiti njenoj želji, da bude mogla živjeti i umrijeti ondje, gdje će biti bliže Bogu, negoli živeći u svijetu.

Prvotna kršćanska okolina, u kojoj se kretala mlada i pobožna Crnogorka, ubrzano je pospješivala onaj čas, kad će ova čestita ljubavi Božje željna djevojka moći da u zabiti i samoći uspješnije bude u dodiru sa svojim Bogom, za kojim je toliko čeznula. Njena je

težnja i čežnja bila da posve i uvijek posjeduje onoga raspetog Krista, koji joj se još kao pastirici ranjen i krvav na križu prikazao; pa zato nije imala mira ni pokoja dok to ne postigne, da može Njemu posve slična postati i poput Njega žrtvovati se radi grijeha svijeta. Tu je početak, izvor i temelj njene patničke veličine u apostolskoj samozataji i ljubavi pregaranja za dobro bližnjega. Tu će ona konačno naći i gledati svoga Boga; tu će biti od Njega poučena o svim stepenima duhovnog života, kojih posjedovanje znači blaženo sjedinjenje s Bogom. Naša bogougodna djevica očekivala je s velikom željnošću, da čim prije obavi mističko vjenčanje sa Zaručnikom, zavjetujući se u redovničkom staležu. Konačno joj je čežnja ostvarena: ona postaje ponizna i skromna kćerka dominikanskog III. Reda; dobiva bijelo odijelo svoje dom. susestre Katarine Sijenske, no ne samo odijelo, već i duh, žar, plamen ljubavi ove svetice, koja je bila vjerna slika duha i ljubavi svoga svetog Oca.

Novi sarkofag Blaženice, prednja strana.

Ozana se posve predala Bogu; Njemu se posvetila molitvom, čistoćom, postom, pokorom. Iz njezine isposničke ćelijice dopire poluglasni šapat njenog intimnog razgovora s Bogom, ispremiješan pjevom, uzdasima i suzama. Sveta djevica sazidala si je u skrovištu svoga srca drugu ćelijicu, u koju nema nitko drugi pristup, nego Zaručnik. Duša joj se sjaji bjelinom djevičanstva, kao što joj je bijela njena dominikanska haljina. No nada sve obuzima je želja, da trpljenjem i samozatajom bude što savršeniji odražaj slike bolnoga Krista. U patnjama dava oduška svojoj neograničenoj ljubavi prema Onome, koji je radi naših bezakonja toliko trpio za nas. Križ je ona učinioca, u kojoj je sticala znanje, okrepu i utjehu. Prema ovome uzoru izgrađuje u sebi ideal jedne dragovoljnim trpljenjem pročiš-

ćene duše, kojoj je smisao i cilj života i smrti sadržan u jednoj samoj riječi. — Krist, prema riječima sv. Pavla: »Jer meni je život Krist, a smrt dobitak.« (Filip I, 21.).

No ovo potpuno sjedinjenje duše s Kristom u zatišnom životu razmatranja, molitve i pokore, znači sve drugo negoli biti bešćutan i neosjetljiv za patnje i potrebe bližnjega. Dapače bitna oznaka ovakvih Kristovih odabranih duša jest, da po Kristovu primjeru bez povrede poniznosti, udjeljuju potrebnima i nevoljnima blagodati utjehe i pomoći. Tako i Ozanina duša, bez primjese taštine i slavičnosti, spremna je da od punine Kristova žara, što u njoj ključa, učini dionike one, koji su Njega potrebni i koji se njoj za pomoć utječu. Glas o njenoj izvanrednoj svetosti brzo se raširio, a ona je svakoga s jednakom ljubavlju primala te utješene i pomožene otpuštala: jednako građanina kao i pučanina, uglednika i zapostavljenika, domaćeg i stranca, duhovnika i svjetovnjaka, jer njezina ljubav ne pozna razlike. Nju ne ograničuje ni mjera; njeni ljekoviti i spasonosni pritoci razlijevaju se svuda i u najvećem stepenu, prema potrebi. To je ljubav, koja zbori, propovijeda, moli, uzdiše, plače, obraća, tješi, ozdravljuje, uskrsava. Po njoj Ozana postoje svačija savjetnica, učiteljica, pomoćnica, zaštitnica; po njoj ona je smatrana anđelom mira među zavađenicima; rasplamtjela iskra, što grešnika drma na popravak, a pravednika utvrđuje u kreposti; glasnica nebeske mudrosti, što tjera zabludu i tamu; utočište nesretnika i očajnika; ljubezna majka za svakoga, za života i poslije svoje smrti.

Evo, do koje se visine apostolskog duha popela jedna negda skromna i siromašna crnogorska pastirica, a koju danas Crkva na opću radost vjernika uzdiže do časti na oltaru. To je čin velikog javnog priznanja s najvišeg mjesta našoj blaženoj zemljakinji. Poklon našeg udivljenja i poštovanja prema pojavi Ozanine vanredne veličine imat će najdostojniji izražaj u nasljedovanju njene apostolske ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu.

J. Viculin.

OZANO, DIKO NAŠIH GORA . . .

Ozano, diko naših gora, dođi,
da vidiš naših putova gorčinu;
još jednom ovom stazom našom prođi,
gdje duše jadne u očaju ginu!

Vidjet ćeš, vidjet, da su naše gore
bez heroja i ljubavi i vjere:
naša se srca na raspúću bore
i naše misli prazninom se mjere.

A još imade vrhova i gora
i poljskog cvijeća i radosnih ptica,
Al' prsa naša teška tišti mora
i samrt gordih otrovnica klica.

Još potok žuri niz ravnicu meku,
i bijelo stado pastirica vodi,
al' polet, sapet, kä kraju dalèku
ne leti više i k nebu ne brodi.

Stog dođi opet, da nam milje stane,
i Tvoje gdje je, sestro, počinulo,
jer teške su nam, od grijehova, grane
i voće nam je, od sljepoće, trulo!

Povedi i nas Božjem manastiru
srdaca svetih i molitve dobre,
u duša svojih radosti i miru
da zaplovimo put pučine modre!

Ozano, diko naših gora, dođi
da vidiš naših putova težinu!
Još jednom ovom stazom našom prođi,
da nam se duše do nebesa vinu!

Marko Soljačić.

PRVI PUT PRED NJIM . . .

Raspeta Nado, Djetiću rajski!
Kroz oštre klance, kroz krši ljute
K Tebi sa čežnjom dohrlih žarkom
Gazeć' ko cvijeće trnove pute . . .

Ljubavi, Sanjo ranih mi dana,
Uza Te bdjet ću sve dane žića;
Sva Tvoja bit ću srcem i dušom,
Drhtajem svakim cijelog mi bića!

Al' jednu samo milost Ti pitam,
Željo nebesa, Medeni Sate:
S Tobom da živim, da trpim s Tobom,
Ko žrtva čista da umrem za Te!

OAR.

BOŽIĆNA VIZIJA.

Mokre su strme planine od kiša, trava kô da se pritajila i neće da raste, potoci vriju duboko u utrobi krša i nitko ih ne čuje, jer tišina vlada po brdima kao na dnu mora.

Duboko dolje na dnu zaljeva kraj mora, koje je smireno, jer i ribe spavaju u morskoj vrgi, svijetla su užarena. U svim kućama su svijetli prozori...

Jer je badnja noć... i svatko budan dočekuje u intimnom obiteljskom krugu Isukrstovo porođenje.

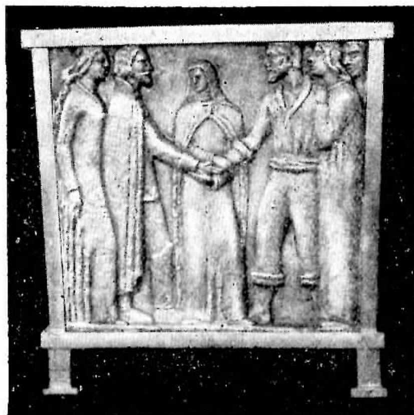
I mornari su se vratili sa daleka puta i donijeli su darove.

I gradski poklisari iz Venecije i Carigrada su se povratili, da proslave Božić doma.

Jer na Božić svak želi da je doma, svak to želi...

*

Povrh glave. Novi sarkofag. Podno nogu.

A ti, Sestro Svetoga Dominika, zar su Tvoje čežnje noćas tako velike?...

Zar su tvoje čežnje otputovale noćas preko mokrih brdina u gorsko selo?

Zašto si noćas tako šutljiva, što slutiš, sestro Svetog Dominika?

Tvoje su oči pune plavetila kao nebo... Što to iskri u tvojoj sjeni?... Je li to zvijezda ostavila svoj trag u tvojim očima?...

U tvojoj je ćeliji noćas šutnja ko na visokim planinama, kao u pastirskim kolibama, koje pastiri zimi ostave same.

Zašto si noćas tako šutljiva, kćeri Svetoga Dominika?...

*

Zvone zvona kotorska, njihovi se zvukovi odbijaju s jedne i s druge strane planina. Umorni zvukovi zvuče čudno noćas i umiru na površini mirnog zaljeva...

U tvojoj je ćeliji Betlem i odjekuje u njoj pjesma anđela...

Ti si vesela noćas, kćeri Sv. Dominika, tvoja je šutnja, zaronjena u bezglasnoj molitvi, pretvorena u nestašnu radost pastirice.

Da li su se vratili dani tvoga djetinstva, kćeri Sv. Dominika, kad si po kršu lutala s pastirima i pastiricama i pasla ovce, krotke hraniteljice naših brda?...

Da li si to žudila noćas u dubokoj šutnji?

Ne!... Tvoje je srce davno postalo žižak pred svetohraništem, tvoje tijelo hram Duha Svetoga. a tvoja baština Gospodin...

*

U veličanstvenoj sibiji smiješi se tebi mali Isus sa jaslica... Majka Božja gleda te sa neizmjernom ljubavi. Dobrota struji iz pogleda dobrog hranitelja Josipa...

Pjevaju pastiri i klanjaju se, i ti si među njima.

Da, li su se vratili dani tvoga djetinstva, kćeri Sv. Dominika?

Anđeli pjevaju, i ti s njima ... Slave ponoćna zvona sa kotorskih crkava, klikuješ i ti s njima...

*

Zamukla su zvona. Mir se s planina spustio i na dno zaljeva. Pogasila su se svijetla po kućama. Svi su prozori utonuli u tamu.

Mrak je i u tvojoj ćeliji, kćeri Svetoga Dominika, ali zašto si budna?...

Sve spava... i ribe na dnu mora počivaju.

Zašto si budna?

Skoro će zvona pozvati vjernike na mise zornice, a ti si još uvijek budna...

Zašto si budna, kćeri Svetoga Dominika?...

Mokre su strme planine od kiša, trava se na proplancima pritajila i neće da raste; potoci vriju duboko u utrobi krša i nitko ih ne čuje, jer tišina vlada po brdima kao da dnu mora...

J. Jinar.

ZNAČENJE BEATIFIKACIJE BL. OZANE KOTORKE.

U zadnje se doba mnogo piše i čita o proslavi blažene Ozane, jer se približuje onaj svečani čas, kada će se u starodrevnom gradu Kotoru, najjužnijoj tačci hrvatske otadžbine, pročitati slavna odluka vrhovnoga poglavara katoličke Crkve, da je Ozana, dominikanska trećoretkinja proglašena blaženom i meće u red onih heroja univerzalne Crkve katoličke, koji su svojim primjernim životom zavrijedili, da im ljudsko potomstvo iskazuje posebne počasti.

Ali prigodom ove proslave potrebno je naglasiti neke misli, koje nam dolaze na um, jer uza sve to što gradić Kotor ima uza se veliku kulturno povjesnu predaju slabo je poznat sjevernim Hrvatima-katolicima.

Naročito je slabo poznata uloga, koju to mjesto ima u našoj ujedinjenoj domovini, kao veza između istočnog i zapadnog dijela naše domovine.

Taj maleni gradić, koji u sebi nosi pečate i znakove prohujalih vjekova kršćanstva, što se odražava u velebnim Božjim hramovima i inim građevinama, što ih podigoše pobožni pomorci Bokelji te u velikoj kulturnoj povijesti, koja će nam sinuti ispred očiju ako samo otvorimo sjajne stranice knjige »Zaslužni Hrvati«, koja je izdana u proslavu hiljadu-godišnjice hrvatskog kralja Tomislava. — Tu ćemo se susresti sa imenima slavnih muževa Kotorana, koji su svome narodu učinili velikih usluga na vjerskom, prosvjetnom i znanstvenom području ljudskoga znanja raširivši mu time ime po čitavom tadašnjem svijetu. Ali neharni XX. vijek u vrtoglavoj vrevi novoga života zabacio im je imena, a spomen sačuvao u zaprašenim bibliotetskim svescima.

Da bih u kratko ilustrirao veličinu mjesta u kojem je živjela i djelovala bl. Ozana, dovoljno je da kažem, da je život i uređaj njegov potkraj srednjega vijeka i početkom novoga bio sličan onome u slavnoj dubrovačkoj republici, o kojoj svatko po nešto znade.

Ali da pređemo na riječ o našoj svetiteljki! Na izmaku srednjega vijeka došla je iz Crne Gore, zemlje legendarnih bojovnika za krst časni i slobodu zlatnu, Ozana, jednostavna pastirica i gorštakinja u Kotor, grad visoke i tada romanske kulture, da nađe zadovoljenje svojoj duši, gonjenoj nekom elementarnom snagom u traženju Božanske istine.

O njenom životu ostaviše nam jake historijske dokaze pisci svoga vremena, kojima glas ni do danas nije pao u pitanjima svjetske povijesti, a kamoli kada se radi da posvjedoče u korist naše stvari.

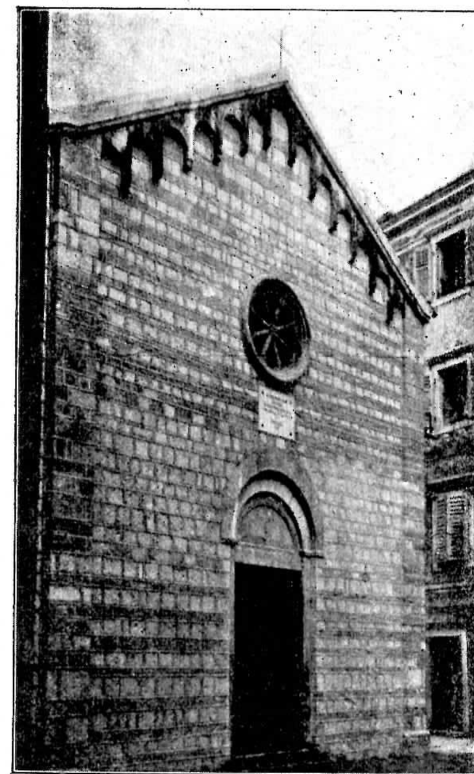
Došavši Ozana u Kotor posvetila se isposničkom i redovničkom životu. O tome je dosta pisano na drugom mjestu, pak da se ne udaljimo od našeg zadatka spomenuti ćemo, da je preminula 1565. godine uz uvjerenje naroda, da je umrla velika blaženica, koju je Višnji podario darom proročanstva, čudesa i gledanja. Njezino se tijelo do danas poslije toliko vjekova sačuvalo čitavo, gibljivo i neistrulo, što je nemalo zagonetno kada poznajemo zakone rastvaranja ljudskog tijela.

Poslije njezine smrti kroz vjekove su joj vjernici iskazivali štovanje osjećajući instinktivno svetost njenog bića.

Svakako vrlo je važna činjenica, da je naša Ozana prva jugoslavenka podignuta na oltar univerzalne katoličke Crkve. Genialan

muž sadašnjosti Papa Pio XI. tim je povjesnim činom očito pokazao, da je vođen ljubavlju prema našem narodu učinio značajan gest, kada je podigao na čast blaženice ženu, koja je rođena u eminentno pravoslavnom plemenu i kraju.

Taj fakat ima osobito značenje u današnje doba kada se radi na ćirilo-metodijskoj ideji, koja na žalost još nije prodrla u šire slojeve naroda, a ide za tim, da se ujedine istočna i zapadna crkva Kristova, koje su, kako kaže veliki ruski filozof Solovjev, dvije sestre jednoga oca samo se časomično nalaze u nesuglasju.

Crkva svete Bogorodice u kojoj počiva tijelo Blaženice.

Ideja zbliženja katoličke crkve s pravoslavnom sada je vrlo aktuelna, jer majka pravoslavlja — Rusija — proživljava najteže dane u svojoj povijesti boreći se sa bezvjerstvom gorim sto puta nego je bilo Neronovo.

Papa je u posljednje vrijeme poveo žestoku borbu protiv antireligioznog rada boljševika, pošto se postavio na čelo borbi za istinu i pravdu, bez kojih ideala nema čovječanstvu opstanka.

Sada je baš nastupio čas, kada se radi da se nađu osnove za zajednički rad obiju crkava, jer predstoji najteža borba s ateizmom, koju sretamo u kulturnoj historiji čovječanstva. — Ali kako da se složi ono, što su vjekovi i predrasude razdvojile? Evo nam jednog znaka i sredstva, što nam ga upućuje Providnost: zajedničko štovanje bl. Hozane. Kao što se svi Slaveni kupe oko kulta Bogorodice, bez razlike vjere, tako se i oko Bl. Ozane, kćeri naše narodne krvi kupe jednako i pravoslavni i katolici Dalmacije, Boke Kotorske, Crne Gore i drugih južnih krajeva. Zar se tu ne opaža jasno jedna duhovna veza između dviju crkava u našem narodu i to baš na onoj točci Slavenskog Juga, gdje se sukobljuju u pravom smislu riječi Istok i Zapad?

Dä, tu je preko Boke Kotorske pa na više do Beograda išla ona fatalna crta, koja je Evropu podijelila na Bizant i Rim, na dva »ovčinjaka« mjesto da bude jedan, kako je želja Evanđeoske Riječi.

Veliko je dakle značenje za sadašnja i buduća pokoljenja našeg naroda uzdizanje Blažene Ozane na oltar.

Ideal ove žene-svetice predstavlja nam još jednu simboliku. Današnji vijek je po svom obilježju vijek novosti, novog života, koji predaleko ide i ruši sve ono što je staro, a mjesto toga postavlja nove lažne idole i kumire. Pokušavaju se rušiti stare vrijednote, kojima su vjekovi zagarantovali neuništivost. Jedan samo primjer: i kod nas se javljaju ljudi, koji bi u ime napretka htjeli buduće generacije odgojiti na nekim prirodnim zakonima bez učenja nauka vjere. Htjeli bi ih odgojiti bezvjercima. Rusija nas uči, da mora daleko od nas biti put tim učiteljima.

Svetiteljka naše krvi i našega jezika nam je pobuda, da moramo ostati u vjeri naših otaca i obnoviti duhovni život, kojemu se u dnevnim konverzijama vraćaju najjači mislioci sadašnjosti.

Život i slava naše Blaženice uči nas i upućuje nas, da pripazimo, da zli vjetrovi ne utrnu ona posljednja kandila, koja su naši stari pomorci palili pred stoljetnim ikonama Presvete Bogorodice, zaštitnice domova naših i naroda našeg . . .

Jer ako se utrnu mi ćemo ostati u mraku, a ne će se naći tko da nas iz njeg izvede . . .

Stjepan Alfirević.

ZAHVALNICA BL. OZANI KOTORSKI.

Split. Mučila me bubrežna bolest tako jako, te sam morao bit podvrgnut operaciji, pače izvadiše mi jedan bubreg sasma gnjio. Operacija je trajala cijela dva sata. No pred operacijom zavapih pobožno u pomoć Gospu od Škrpjela i bl. Ozanu Kotorku, kojoj sam uvijek bio pobožan, i obećah, ako ozdravim, da ću poći u Kotor da pohodim njezino tijelo. I operacija je izvršena 20. III. 1930. s vrlo dobrim uspjehom. Sada sam, hvala dragoj bl. Ozani, potpuno zdrav i idem ovom zgodom proslave u Kotor, da joj od srca zahvalim.

Juraj Cerovsky, financ. preglednik u m.

HIMNA BLAŽENOJ OZANI KOTORKI
DOMINIKANKI
(Za dva jednaka glasa)*.

Spjevao: D. Ljubić.

Moderato. Uglazbio: Jordan Viculin O. P.

I. glas
II. glas

mf

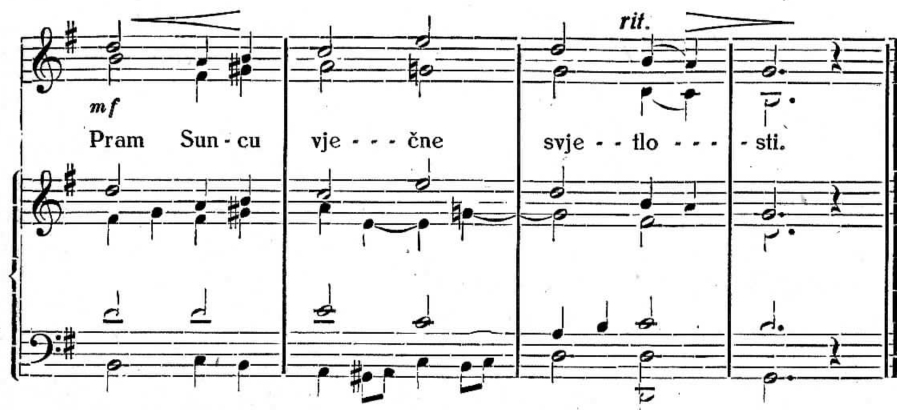
1. Gle! Cr-no- gor - ski pu - - - po - - ljak

Harmonium ili Orgulje

U hla - du tom Ko - - - tor - - - sko- - - - mu

f

Buj - - no pro- cva - - ti, mi - - - ri - - - - si

2. Ozano, rajski cvjetiću,
U drači oštre pokore,
Mirisom krasnih kreposti
Zadivila si vjernike.

3. Viđenjem, znanjem, proroštvom
I drugim sjajnim darovim
Tebe nebeski Zaručnik
U skromnoj resi ćeliji.

4. Po crnogorskim liticami
Ovaca još pastirica
Božjom si srela milošću
Pastira svih, Spasitelja.

5. Pasuć i bijele ovčice
Po livadi Guzmanovoj
Sebe si uz njih pojila
Na vrutku bistre ljubavi.

6. O blažena pastirice,
Moli Pastira Dobroga,
Da sve nas sprati Slavljane
U tor svoj sveti, jedini!

7. Hozana, Previsokomu!
Hozana, Sinu Davida!
Hozana, Utješitelju!
S Ozanom pojmo suglasno!

* Može se pjevati i jednoglasno.

LISTAK.

Novi sarkofag Bl. Ozane. Umjetnost u službi vjere stvorila je djela najveće umjetničke vrijednosti. To vrijedi za sve rodove umjetnosti, ali na poseban način to vrijedi za plastičke umjetnosti. Dosta je zaredati našim primorskim gradovima. Naše katedralne i samostanske crkve kriju u sebi najvažnije znamenitosti naše zemlje upravo u formi djela nadahnutih majstora. Ta djela nastaju u slavu pojedinih raznih zgoda u životu Crkve. Slava bl. Ozane rodila je jednim djelom trajne umjetničke vrijednosti. Kipar A n t u n A u g u s t i n č i ć izradio je za bl. Ozanu prekrasan sarkofag. Augustinčić, umjetnik naše mlade generacije u čitavom svom radu nosi obilježje ozbiljnoga umjetnika te se odlikuje težnjom da se oslobodi utjecaja svojih učitelja, u prvom redu utjecaja Ivana Meštrovića. Augustinčiću treba priznati, da je u tome svome radu imao lijepih uspjeha te se može kazati, da njegova djela nose pečat smirenosti i profinjene elegancije u kontrastu sa Meštrovićevim snažnim, često i primitivistički presirovim zamasima. Radi ovih odlika Augustinčićeva djela prije spadaju u Božji hram nego Meštrovićeva djela u kojima redovito ima i previše ljudskoga, a premalo vjerničke inspiracije.

Augustinčićevi radovi su oduhovljeni osjećajem. U njihovoj produhovljenosti ima nešto gotskoga, a u zaokruženosti forma nešto od umjetnosti majstora iz vremena cvata romanskog stila. Radi svega toga je Augustinčić bio kao predestiniran, da za Blaženu Ozanu izradi sarkofag, koji će stajati u slavnoj koledati, crkvi pretežno romanskog stila, u kojoj se nalazi čuveno raspelo, djelo rane renesanse. Augustinčićevih pet reljeva i statua kerubina, sa spomenutim vanjskim karakteristikama (zašiljenost i forme koje se odalečuju od naturalističkog prikazivanja oblika) u tome ambijentu biti će sasvim shvatljivi i širim krugovima, što inače ne bi bio slučaj, da se sarkofag nalazi i u kakovoj baroknoj crkvi i u gradu sa manje umjetničkih tradicija. Naše crkve su i previše zatrpane produktima bujnog baroka i obrtničkim redovima iz Tirola, pa sve to još utječe na šire mase, da u crkvi nerado gledaju djela, koja su izrađena od pravih umjetnika, koji svojim kreacijama daju formu, koja vlada u suvremenoj umjetnosti. Južna Dalmacija međutim ima velik broj skulptura (osobito raspela) iz vremena rane renesanse, na koja se zgodno može nadovezati današnja umjetnost, koja ne ide toliko za izradbom detalja, koliko za time da se umjetnini dade sadržaj i dostojan izražaj, koji neće biti prigušen nemirom kretnja, brojem figura i naturalističkom obradom i naglašavanjem sporednih detalja. Augustinčićevo djelo, koje uspješno spaja suvremene težnje artističkog izražavanja sa našim umjetničkim tradicijama bit će radi svega toga dobro shvaćeno i bez sumnje će ostati da u koledati, crkvi koja stoji već preko tisuću godina, posvjedoči o stvaralačkoj snazi našega doba, koje je toj crkvi poklonilo tako lijepo umjetničko djelo, da će ono poslužiti kao dostojno mjesto sv. moćima blažene Ozane i Kotor obogatiti prvorazrednom umjetninom.

*

Kako se iz slika razabire, sarkofag ima pet dubokih basreljiefa. Dva postrani i tri sprijeda u formi triptihona.

Presvj. Fr. Uccellini — Tice
Biskup Kotorski veliki apostol Blaženice.

Nad samim sarkofagom je kerubin, koji kleči i moli. S prednje strane čitamo natpis »Bl. Ozani kotorki - štovatelji - MCMXXX.«. Dužina sarkofaga je 145 cm, a širina 45 cm. Visina skupa sa anđelom 75 cm. Reljiefi su odliveni u mjedi i optočeni su srebrom, a mogu se od sarkofaga odvojiti i tada ostane srebreni skelet sa kristalnim kovčegom.

*

Sami reliiefi prikazuju neke iz važnijih događaja života Blaženice. Srednji reljief prikazuje nam najvažniji i najodlučniji momenat života Blaženice, kad joj se pastirici na crnogorskim proplancima ukazuje toliko traženi i željkovani propeti Krist. To ukazanje odlučuje smjerom njezina života.

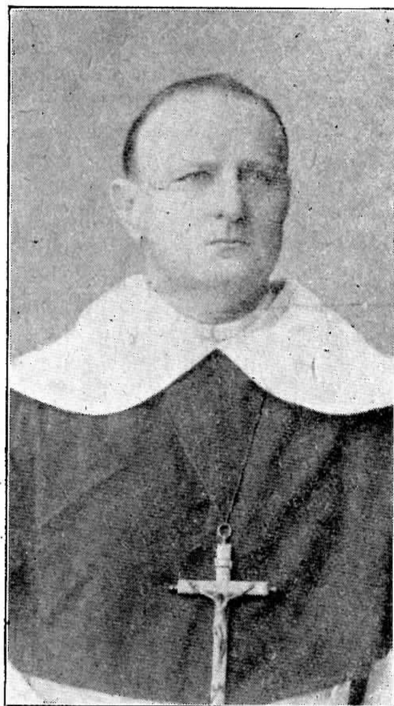
Reljief s lijeve strane gledaocu prikazuje događaj iz služinskog života Blaženice u Kotoru. Od naravi sklona samilosti prema bijednima i siromasima skupljala je otpatke i zaostatke hrane kod svoga gazde i dijelila ih jadnima. Zateče je jednom njezin gospodar i htjede da vidi što nosi u pregači. Ona mu otvori pregaču i na svoje začuđenje vidi u pregači skup lijepih ruža.

S desne strane gledaocu prikazan je drugi isto tako dražesni događaj iz njezinog služinskog života. Gospodar htjede da iskuša poštenje sluškinje, pa baci noću u more jedan prsten, namjerom da je optuži, da ga je ona ukrala. Ona pođe jutrom da lovi ribu. Ulovi nekoliko komada. Čisteći ih nađe u jednoj gazdin prsten. Gazda, siguran da će je staviti u nepriliku traži od nje prsten, a ona mu ga na njegovo zaprepašćenje vraća. U ovoj slici je jako dobro izrađena grupa mornara, kao u predašnjoj grupa siromaha.

Basreljief podno nogu Blaženice prikazuje njezino mirotvorno djelovanje na građane: pomiruje ih zavađene, dok basreljief povrh glave prikazuje zahvalnost građana prema svojoj velikoj dobrotvorki, pa joj zato prikazuju svoje darove.

I. B.

Veliki štovatelj i širitelj slave Bl. Ozane: o. Anđeo Marija Miškov, dominikanac. Donosimo u ovom broju sliku poznatog pučkog propovjednika i misijonara blagopokojnog o. Anđela M. Miškova, koji je kroz više desetljeća neumorno radio, da Ozana bude proglašena blaženom. Da je upozna i van granica domovine, on je već osamdesetih godina sa latinskog na talijanski preveo život Blaženice i tiskao ga u dominikanskoj reviji »Rosario Memorie Dominicane« (An. IV., pag. 53—54 etc.). Obašao je arhive u Kotoru, Dubrovniku i po ostalim dominikanskim samostanima, da pronađe razne

dokumente o njezinom neprekidnom štovanju. Bio je u neprestanom dopisivanju sa generalnim postulatorima reda u Rimu, kako bi se uklonile sve poteškoće, koje su stajale na putu, da se započne diecezanski proces. Njegovom inicijativom isti je započeo g. 1905., a da bolje uspije pozvao je u Kotor francuskog dominikanca o. Franju Fouchea, u stvari izvrsnog vještaka. Zainteresirao je sve dalmatinske biskupe i redovničke poglavare, da bi upravili molbe Sv. Stolici, e bi naš narod

postigao toliku blagodat. Ali mu ne bi suđeno, da na zemlji vidi okrunjen svoj rad.

O. Miškov rodio se u Zlarinu dne 28. novembra 1848. Stupio je u dominikanski red, u kojem položi redovničke zavjete 7. marta 1865. Zaređen je za svećenika g. 1871. Obnašao je čast priora u raznim samostanima, a od 1902.—1906. čast provincijala Dalmatinske provincije. Cijeli ga naš narod pozna kao vrsnog propovjednika i misijonara. Obavio je preko 300 misija, u svim skoro biskupijama Dalmacije, Slavonije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine, a da ne napominjemo korizmeno i drugo propovijedanje. Gorljivi štovatelj Majke Božje neumorno je širio pobožnost sv. Krunice. Uveo je u našim zemljama »Vječni Ružarij«. Bio je utemeljitelj i prvi urednik »Gospine Krunice«, u kojoj je g. 1900. objavio i život naše Blaženice. Napisao je »Rukovodnik presv. Ružarija«, »Jesensku Ružicu« i »Svećenik kod bolesnika«.

Djelo, koje će mu ime ovjekovječiti, to je »Zavod ss. Anđela Čuvara« za odgoj ženske omladine, što ga je, pomoću velikih narodnih mecena, sagradio na Korčuli i posvetio: »Bogu, redu i narodu«. Povjerio ga je kongregaciji čč. sestara III. reda sv. Dominika, kojoj je bio osnivač i prvi, dugogodišnji upravitelj.

Shrvan dugogodišnjim velikim i napornim radom, zaklopi blago svoje oči na Korčuli 5. augusta 1922. opetujući često u svojim bolestima: »Gospodine, ovdje ne opraštaj, da na vijeke oprostiš«. Tako je umro samo par godina prije poblaženja bl. Ozane. Sigurno je njegova molitva u nebu pospješila ovu slavu Ozane. Zato je naša sveta dužnost, da se ovom prigodom sjetimo velikoga ovoga apostola i obodrimo njegovim duhom.

*

RASPORED PROSLAVE BL. OZANE KOTORKE

u Kotoru od 27. lipnja do 6. srpnja 1930.

27. lipnja: 7 sati poslije podne: U zbornoj crkvi sv. Bogorodice počinje devetnica na slavu Blaženice. — 28., 29., 30. lipnja i 1., 2. srpnja: Nastavak devetnice. — **3. srpnja:** 6 sati pos. podne: Prenos Tijela Blaženice iz zborne crkve sv. Bogorodice u stolnu crkvu sv. Tripuna — Ophod, koji vodi presvijetli dijecezanski Biskup, Gospodin **Frano Uccellini-Tice,** kreće: trgom sv. Nikole, Obale i Pošte. — U katedrali slijedi propovijed (vlč. **don Niko Luković**) — pozdrav i himna Blaženici. — Svi jezici. — **4. srpnja:** Izjutra tihe sv. Mise. 10 sati pr. p.: Svečana pontifikalna Misa. Celebrira preuzvišeni Gospodin **Dr. Nikola M. Dobrečić,** nadbiskup Barski, Primas Srpski. 7 sati poslije podne: Propovijed (Mn. P. O. **Dr. Anđelko Rabadan**, Dominikanac) — pozdrav i himna **Blaženici** — Svi jezici. — — **5. srpnja:** Izjutra tihe sv. Mise. — Celebrira na starosl. jeziku splitski Biskup, presv. Gosp. **Dr. Kvirin Bonefačić.** — 7 sati pos. p.: Propovijed (Mn. P. **O. Marijan Blažić,** Franjevac) — pozdrav i himna Blaženici. — Svi jezici. — Na večer: Rasvjeta crkava i kuća po gradu. — Glazba obilazi gradom i drži koncerat na trgu sv. Tripuna u počast Apostolskog Nuncija. - **6. srpnja:** Izjutra tihe sv. Mise. Gradska četa »Bokeljske Mornarice« dočekuje Mornare iz okolice. — 8½ sati pr. p.: »Bokeljska Mornarica« prima od načelnika grada zastavu sv. Tripuna, a od sreskog načelnika državnu zastavu. — 9½ sati pr. p.: Četa Mornara igra »Kolo« na trgu sv. Tripuna u prisutnosti crkvenih i svjetovnih (civilnih i vojnih) dostojanstvenika. — 10 sati pr. p.: Svečana pontifikalna Misa. Celebrira **Preuzv. Nadbiskup Ermenegild Pellegrinetti, Apostolski Nuncij.** Iza evanđelja

čita se odluka sv. Stolice od 20. decembra 1927., kojom je Bl. Ozana proglašena blaženom. — »Bokeljska Mornarica« pozdravlja čitanje trokratnom paljbom iz pušaka, gruvaju mužari sa bedema, zvone zvona gradskih crkava. — Pozdravu se pridružuju crkve po Boki zvonjenjem i pucnjavom iz mužara. — U istome času razlijegat će se uz plavi Jadran, u bijelom Zagrebu i u svakom kutu Domovine, sa svih zvonika katoličkih Crkava, velebna pjesma hvale Svevišnjemu i slave prvoj našoj Svetiteljki. — Propovijed (Mn. **P. Markolin Knego,** Dominikanac). — 6 sati pos. p.: Prenos Blaženice u zbornu crkvu sv. Bogorodiče. U svečanom ophodu, u kojem se nose uz Tijelo Blaženice i Moći sv. Tripuna, učestvuju »Bokeljska Mornarica«, gradska društva, korporacije vjernika i društva iz okolnih mjesta. Ophod kreće: oko katedrale, trgom sv. Tripuna, Pošte i Obale, izlazi kroz glavna vrata i proslijeđuje Obalom, uz vojno kupalište, Račetinim i crnogorskim pazarom. — Blaženica ulazi u grad putem, kuda je prvi put pred više nego četiri vijeka unišla kao skromna pastirica. — Tijelo se Blaženice odlaže u zbornu crkvu, ophod nastavlja trgom: Sv. Nikole, Poglavarstva i Sv. Tripuna. — Razlaz. — Poslije ophoda »Bokeljska Mornarica« vraća zastave. — Na večer: Rasvjeta obale i crkava po Boki. — Glazbe koncertiraju na Obali i pred hotelom »Slavija« — Vatrometi. — Na moru »Bokeljska Noć«. — O d b o r.

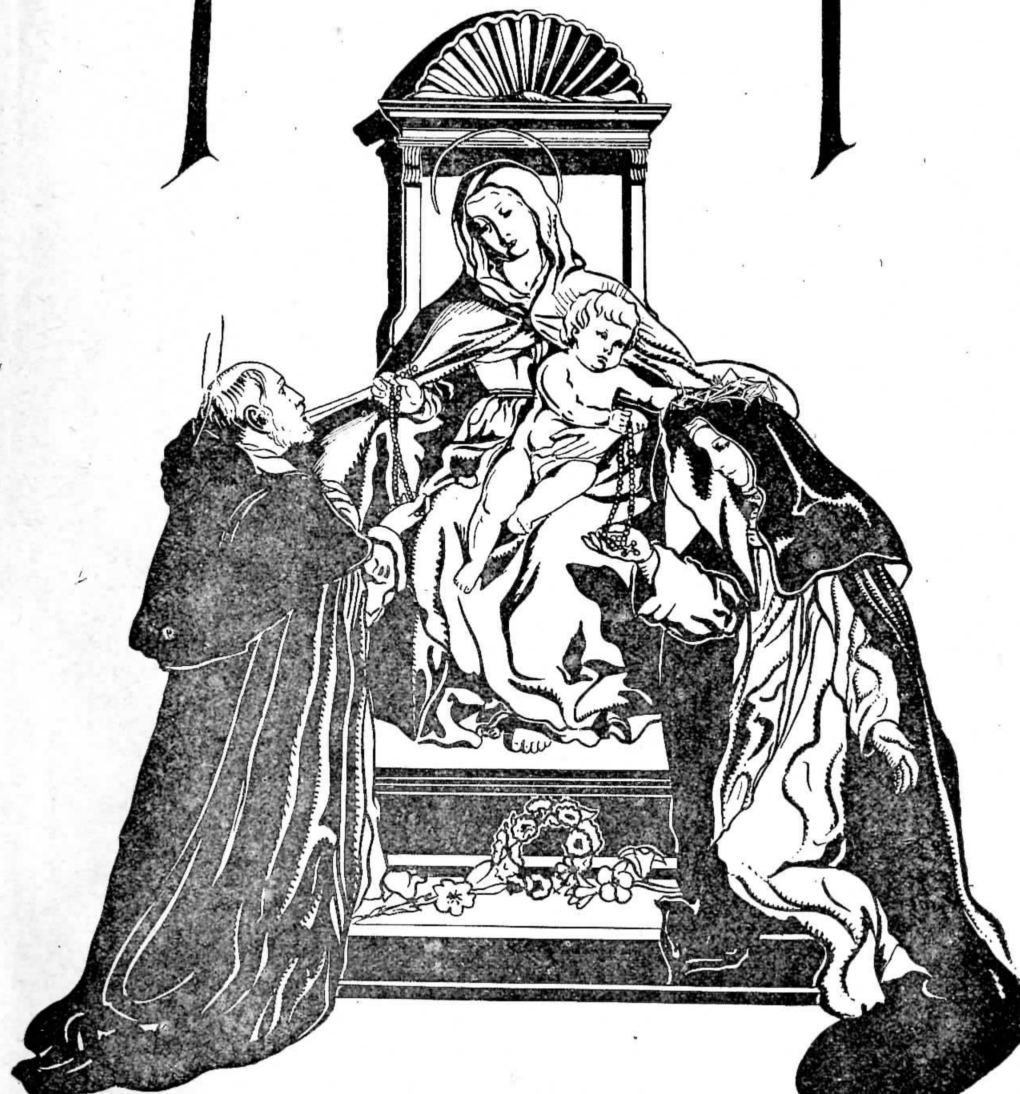
Putne upute za hodočašće na proslavu Bl. Ozane u Kotor. Tko želi da putuje u Kotor za vrijeme proslave neka se javi ili odboru u Kotor ili našemu Uredništvu, koji će mu poslati legitimaciju, kojom će uživati polovičnu vožnju na parobrodima Jadranske i Dubrovačke plovidbe, koje su podijelile polovični popust od 1.—10. VI. uz prikaz dotične legitimacije. Učinili smo molbu na ministarstvo željeznica za popust na željeznicama. No još nismo dobili riješenje. Međutim upozoravamo sve hodočasnike iz unutarnjosti zemlje, da imadu 40% popusta na povratnoj vožnji, ako se polazeći na put iskažu, da će na primorju proboraviti barem 10 dana.

Iz Splita se sprema posebno hodočašće putujući u subotu 5. VII. redovitom prugom dubrovačkom do Dubrovnika uz polovičnu vožnju, a iz Dubrovnika u nedjelju u 4 s. u jutro 6. VII. posebnim parobrodom dubr. plovidbe u Kotor, kamo se stiže u 8 s. i prisustvuje glavnim svečanostima, a u 11 s. u noći polazi se natrag u Dubrovnik, odakle se onda u ponedeljak redov. prugom u 8 sati putuje za Split. Taj će posebni parobrod iz Dubrovnika u Kotor dubrovačka plovidba staviti na raspolaganje samo u slučaju, ako bude 200 putnika. Ukupni trošak iz Splita do Kotora i natrag bez hrane i stana stoji oko 180 dinara. Sigurni smo, da će se toliki broj naći, pogotovo iz samog Dubrovnika, a i oni koji dolaze iz unutrašnjosti bit će dovoljno da dođu na zadnji dan svečanosti, jer je Kotor malen, pak ne može udovoljiti većem broju hodočasnika u pogledu stana. Tko želi, da prisustvuje ovom hodočašću neka se javi ili našem uredništvu, ili prioru Dominikanaca u Split, a oni oko Dubrovnika prioru Dominikanaca u Dubrovniku za potrebite upute i legitimacije.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 8

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, kolovoz 1930. Br. 8.

EUHARISTIJA U KRUNICI.

Kad je Isus ljubio svoje, ljubio ih je do krajnih mjera mogućnosti. I onaj čas, kad su ljudi smišljali, kako da Ga se riješe i uklone iz svoje sredine, kada Ga je jedan od učenika izdavao njegovim krvnim neprijateljima, On misli, kako će im iskazati svoju neomeđenu, božansku ljubav. Ljudi će Ga propeti i sramotnu smrt Mu zadati, i tako će poći s ovoga svijeta. Ali On, »kojemu su naslade biti s djecom ljudskom« izmišlja način, kako će poći s ovoga svijeta i opet ostati među svojima. Ustanovljuje one crne izdajničke noći sakramenat presv. tijela i krvi svoje. Najprije ga zato ustanovljuje, da ostane prisutan među ljudima, da im bude utjeha i radost. Ali još više on tim sakramentom hoće, da se najintimnije združi sa svojim vjernicima, da ih hrani svojim božanskim tijelom. Osobito pak hoće da im primjenjuje neizmjerno bogatstvo svojih božanskih zasluga, hoće da se za njih žrtvuje na oltarima.

Bilo s koje strane da promatramo ovo otajstvo, ono je predmet našega razmatranja u krunici. Jer krunica nas vodi u sva otajstva života Isusova, pak naravno i u ova. Osobito se to događa u žalosnim otajstvima, kad promatramo žrtvu Isusovu na križu, i sve ono što ju je prethodilo ili slijedilo. Euharistija kao žrtva nije ništa drugo nego obnavljanje, uspomena one krvne golgotske žrtve. Zato prisustvujući misi, mi možemo vrlo lijepo moliti krunicu, i razmatrajući sjediniti se sa svećenikom i Isusom na oltaru i prodrijeti u sve osjećaje božanskoga Srca, koje je imalo na Kalvariji, kad je prinosio krvnu žrtvu, kao i koje ima svaki čas prinoseći se na oltaru. Pridružiti se onim osjećajima klanjanja vječnome Ocu, zahvale za sve primljene milosti od Boga, a osobito zadovoljštine za sve grijehe uvrijeđenome Božanstvu i prošnje, koje je Isus imao na Kalvariji i ima na oltarima, jest najljepši način slušanja sv. mise. I zato je i sama Kongregacija obreda u Rimu, na upit, da li se krunica može moliti preko mise, baš u vrijeme jakog liturgičnog pokreta, odgovorila jesno: jer se krunica i žrtva Isusova vrlo lijepo dadu spojiti.

Ne manje Euharistija kao sakramenat, kao pričest, može vrlo lijepo da bude predmet razmatranja u krunici. Promatramo u krunici cijelu ekonomiju spasenja, i vidimo onu Upućenu Riječ, koja nam je donesla život, a koja je svojim životom nama vrhovna i naj-

uzvišenija škola. Kad vidimo tu Riječ, gdje se ne samo ponizila, uništila, kako veli sv. Pavao, da je uzela umrlo tijelo, i za nas prolila i zadnju kap krvi na križu, već je izmislila i divan način, da se sa svakim od nas stvarno sjedini, onda pri svetoj pričesti naša ljubav treba da je tako žarka, da odvrati ljubav za ljubav. Dä krunica je tako zgodan način priprave i zahvale na sv. pričest. Pogotovo kad se uz pojedino otajstvo dade spojiti posebno razmatranje o kojem posebnom izgledu Euharistije sa kojom posebnom aplikacijom za život. (Pogledaj u ovom broju Euh. i nutarnji život po Monsabréu.)

Ali mi u Euharistiji ne promatramo samo bož. Spasitelja, već i njegovu božansku Majku. U svakom otajstvu Isusovu nerazdruživo stoji njegova Majka. Tako je i u Euharistiji.

Euharistija i presv. Djevica.

Marija je dala od svoje prečiste krvi onu žrtvu, koja će nas svojom predragocjenošću otkupiti, i koja će se na našim oltarima obnavljati. Ono tijelo, koje mi primamo u sv. pričesti jest od Marije Djevice. Ali ne samo, da ga je ona dala, ona je uz samog velikog svećenika svećenica, jer dragovoljno daje svoj pristanak da bude majkom te žrtve i jer je jednim neizmjernim samoprijegorom prinosi na Kalvariji. Ona osim toga zastupa cijelu Crkvu na Kalvariji i prikuplja krv — plodove one neizmjerne žrtve, da ih onda u svojoj materinskoj ljubavi i brizi kao razdavateljica svih milosti udijeli svojoj djeci, koju je rodila u tako teškim bolima. I kao što ne možemo rastaviti propetoga Spasitelja od tužne majke podno križa, tako ni u Euharističnoj žrtvi, sv. misi, ne smijemo ih rastaviti. — Moramo se sjetiti, kad molimo krunicu, i Marijinog odnošaja prema Euharistiji poslije uzašašća Isusova do njezine blažene smrti. Kako je ona često prisustvovala sv. Misi! Kako je dubokim počitanjem,

sabranošću i katoličkim duhom istoj pribivala! A kojim ga je žarom primala! Istina, ona je po milosti bila najintimnije združena s Bogom. Ali ipak nije Ga na zemlji gledala licem u lice kao blaženi u nebu. Zato je Isusa-Boga vjerom gledala u čovječjoj naravi. A kad je On s istom uzašao na nebo, onda je u tami vjere imala kod sebe u Euharistiji istoga svoga Sina. Onda možemo pomisliti, kolika je njezina ljubav i pobožnost bila prema Isusu-Euharistiji. Sigurno, para joj nije bilo niti će biti.

Mi sve to možemo da promatramo dok molimo krunicu. Zato je krunica jedno jako i moćno sredstvo da u nama raspali vjeru i ljubav prema presv. Sakramentu. I uistinu, gdje je vladala solidna pobožnost krunice, tu je vladala i živa i jaka pobožnost prema Euharistiji. Produbljujmo sve više krunicu, da se što više približimo Mariji i Isusu u Euharistiji, a potom u vječnom gledanju.

MARIJA NAŠ UZOR.

Marija je posrednica svih milosti. Da nam isprosi kod Boga milosti, treba da je molimo, da je častimo. »Ali, da je što prije sklonimo na milost«, kaže sv. Augustin, »treba da slijedimo njezine kreposti.«

Tko pravo ljubi jednu osobu, taj nastoji da slijedi njezine kreposti. Oprečnosti u ljubavi ne može da bude. »Predragi«, opet opominje sv. Augustin, »Mariju ljubite, a Mariju ćete ljubiti, ako budete slijedili njezine kreposti.«

O bl. Djevici Mariji sv. nam Pismo malo govori. »Ali nam preveć govori«, kaže sv. Alfonz de Liguori, »kad o Njoj tvrdi, da je bila puna milosti. »Zdravo, milosti puna, to jest puna svih kreposti«, pozdravi je Anđeo Gabrijel. »Pojedini sveci«, isto potvrđuje sv. Toma, »odlikovali su se u pojedinim krepostima; bl. Djevica odlikovala se u svim krepostima!«

Sv. Ambrozije potiče nas, da svom pomnjom prenesemo najljepše poteze Marijina života, kao što slikar prenosi na svoje platno poteze jednog savršenog lika. »Neka nam bude, kao u slici opisana čistoća i život Marijin, u kojem se kao u ogledalu odrazuju sve kreposti.«

A gdje nam se tako vjerno odrazuje život bl. Djevice? Gdje ćemo je kao u ogledalu promatrati? — U sv. Ružariju. Sv. Ružarij je ona živa slika, koja nam predočuje sve vrline, sve kreposti Marijine. Sv. je Ružarij dakle onaj savršeni kino, koji nam najsavršenije predstavlja Isusa i Mariju.

Kad dakle molimo sv. Ružarij, razmišljajmo najbolje uzore — Isusa i Mariju, da po tim uzorima udesimo život svoj.

U bici na Manili, kad su Amerikanci zaposjeli Filipinske otoke, dogodilo se ovo: Neposredno pred bitku, uprav čas prije nego bi

dana zapovijed za navalu, nehotice pade nekomu vojniku novčarka u more. Brže bolje potrči mladić, da dobije dozvolu, e da je izvadi iz mora. Molba mu nije bila uslišana. Tada svejedno mladić odleti s druge strane broda, skoči u more, posegne za novčarkom, izvadi je iz mora i za trenutak bio je opet na svojemu mjestu. Ali badava! Pograbe ga i radi neposluha okuju u verige. Hrabri general Dewey morao ga je po zakonu poslije bitke da osudi na višegodišnju tamnicu. No prije pozove mladića i zapita ga, zašto je bio neposlušan u tako odsudnom času. Mladić sav prestrašen posegne rukom u džep, izvadi sliku, pokaže je generalu s jednom samom besjedom: »Majka!« . . . U novčarki, koja mu pade u more, bila je slika majčina; nosio ju je vazda sa sobom, sada je volio i u more za njom, slike majčine nije smio da izgubi. General bi ganut. Poljubio je mladića, i oprostivši mu, otpusti ga riječima: »Sinovi, koji za sliku majčinu daju život svoj, dat će život svoj i za domovinu; takove ne smijemo povezati u okove!«

Majka! . . . Kakova majka? Najbolja, najsvetija, najljubežljivija je naša nebeska Majka Marija. Takovu nam najsavršenije prikazuje sveti Ružarij. Držimo uza se takovu sliku, često se zagledajmo u nju, nju razmišljajmo i njezine poteze crtajmo na svoje življenje. Tako ćemo najbolje častiti bl. Djevicu Mariju. Sretnih nas! Budemo li napastovani na grijeh — Marija će nas osloboditi od grijeha. Budu li nas za života zatekle nevolje — Marija će nas osloboditi nevolja. U posljednjoj borbi, na času smrti — Marija će biti uz nas. Napokon će ova najmilostivija Majka prenijeti svoje sinove, po svojim majčinim rukama, u svjetlost Vječnog Sunca. Jest: Sinovi, koji ljube, časte i oponašaju sliku majčinu, ne smiju da budu povezani u vječne verige!

O. L. M.

ZAHVALA.

Petrovo-Selo, Srbija. Bilo je to na Vel. Subotu ove god. kad sam se u svojoj osami, bez ikog svog »bolećeg« u dalekoj tuđini borila s teškom vatruštinom, a još teže s mislima na krutu sadašnjicu. U to mi donesoše poštu, tu jedinu moju razonodu. Među mnogim čestitkama, koje su mi jedine kao vanjsko obilježje dale naslutiti, da su u istinu veliki dani — zaustavio mi se je bio grozničavi pogled, pun vjere i nade u pomoć One, čija je mila slika, divno resila Glasnik »Gospina Krunica«. I baš u tom času kad je temperatura kulminirala, ljubila sam tu dragu sliku Neb. Majke i vapila njezinu pomoć. Ubrzo moja pouzdana molba bila je uslišana Kroz 15" temperatura je od 31°—38½° spala, da sam svjesna mogla bar u duhu sudjelovati slavlju veselog Uskrsnuća. Sada potpuno oporavljena od teške gripe toplo zahvaljujem miloj Gospi, preporučujuć se i dalje njenoj moćnoj zaštiti. Za raširenje njezina glasnika darivam 50 Din.

S. Vicić, učiteljica.

EUHARISTIJA I NUTARNJI ŽIVOT.

(K četvrtom otajstvu slavnom: Uznesenje B. D. M. na nebo.)

Sveti apostoli ulagali su u aktivni apostolski rad i život snagu svoje ljubavi. koju su primili od Duha Svetoga i nju su obnavljali svagdano u intimnoj vezi sa presv. Tijelom i Krvi našega Isusa Krista. Marija pak, povučena od svijeta i potpuno sa svojim Ljubljenim, čekala je konac svoga progonstva, te je u sv. Pričesti nalazila naknadu za zemaljske neugodnosti i žalosti. Prvijenac onih izabranih duša, Marija, za koju dragi Bog čuva bolji dio, pokazivala im je Euharistiju kao uzor, počelo i nagradu nutarnjega života.

Isus je sakriven pod sakramentalnim prilikama tako duboko, da izmiče moćima našega vida, sluha, opipa i okusa. — Da pokušaš samo primjetiti tjelesnim očima Njegovu prisutnost analizirajući pojedine dijelove hostije, bila bi ludost. On se tu nalazi, ali stoji na takav način, da ga se materijalno ne može naći. — Tako i duša, koja živi nutarnjim životom. Njezina je živa želja, da sakrije i ljubomorno čuva u sebi samoj sve ono, što bi moglo privući na nju pažnju drugih. Ako se ne može zakloniti u nepristupačnu samoću ona se u samome svijetu tako savršeno sakrije, da ovaj do nje ne dopire i ne uspijeva da je zavede i rastrese.

Isus, pod sakramentalnim prilikama, samoga sebe osuđuje na otajstvenu nepomičnost. Njegove oči već ne vide, Njegove uši već ništa ne čuju, Njegova uda su vezana. — Tako i duša, koja živi nutarnjim životom. Ona nema više očiju, koje bi gledale ispraznost ovoga svijeta, nema ušiju, koje bi slušale nekorisne i isprazne razgovore, ne želi da se vrati u kolo vanjskog i materijalnog života. Mrtvenje sjetila čuva je od prizora, buke i komešanja svjetovnih, u kojima se s takvom lakoćom i površnošću, a često i štetom, gubi bolji dio naše djelatnosti.

Isus pod sakramentalnim prilikama neprestano se žrtvuje na slavu svoga nebeskoga Oca. Njegov poništeni život je ujedno i ne-
prestani kult klanjanja, zahval
— Tako i duša koja živi nutar
svijeta, ne umire svijetu radi d
svoj život Bogu kao njegova žr
Isus pod sakramentalnim
s kojim je uvijek u zajednici,
uvijek zajedno u svakom poda
živi nutarnjim životom. Ona s
ali kada se dava, ne rasiplje sa
se je vezala uz Boga, i ovaj ne
dušu uvijek u tome stanju.
Nije samo Euharistija slik
svetoj Pričesti Isus prodire u
vlačivo središte, koje svojim p
vanjsko nastojanje i pokušaj,
naše duše. — Stvorovi nastoje
kuplja i upravlja sav naš živo
dobra sveta Pričest uzrokom b
skog na nutarnji život. To s
sv. Pričesti. Česta, a osobito
djelovanju. Ako nas združivan
sakuplja, nekorisna je česta
svagdanji naš Kruh, nije dosta
mamo sklonosti niti na lagani
svoje pokvarene naravi; nužn
navada sabranosti i molitve. E
i drži sabrane, ali se mi ne smi
moramo joj se potpuno preda
nutarnjim životom živjeti.
Na ovaj način Euharisti... Ona počelo.

Kruna ove nagrade je oživljena vjera, zanos naše duše u promatranju otajstava sakrivenih u presv. Sakramentu, sreća našega srca u posjedu same Ljubavi, zaborav na sve u uživanju beskrajnoga dobra, spoj našega života sa božanskim, divno i duboko počivanje čitavoga čovječjega bića u Bogu.

Divimo se ovome čudesnome djelovanju, te i ako nemamo na nj prava, želimo ga, molimo i prosimo po zagovoru Majke Božje! O sveta Djevica, uzore nutarnjega života, isprosi nam milost, da štujemo i primamo svetu Euharistiju sa istim žarom i istim plodom kao što si i Ti primala, osobito u danima, koji su predhodili Tvoje Uznesenje na nebo. Daj da upoznamo u sakramentalnom Isusu savršenu sliku i uzor duša, koje žive pravim nutarnjim životom.

Po Monsabré-u **F. A. E.**

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

Peto otajstvo radosno.

Lutajuć bijedni lomnu u životu
od krhka kama sagradismo kulu;
nosimo sobom dušu uvenulu
i pamet jadnu, misao sirotu.

I sveđ se, crvi, uzdignute glave,
ko prazno klasje, rvemo na buri
grabeći željno i u svakoj uri
komadić blijede i sakate slave.

O, mi smo rekli, uma ohologa,
da jači jesmo od desnice Tvoje! . . .
A bregovi se i vrhovi boje
dodira prsta najmanjega Tvoga!

Zato smo s lađom nasred mora stali
loveći luku, koja je daleko,
jer niko nije, osim Tebe, reko,
domovi gdje su i gdje su nam žali.

I pošto nas je ubilo neznanje
putova Tvojih i Tvoje vedrine,
Molimo, Hriste, da nas ponoć mine
i ljupko svijetlo obasja nas danje!

I pošto smo se ranili na drumu,
kojim smo mudrost zazivali taštu,
uvedi nas u znanja svoga baštu,
oprosti ludu, izvaranu umu!

O, Hriste, štono, umoran od puta,
u templu Božjem blagi odmor nađe,
dogod nam sunce zadnjeg dana zađe,
dopusti da nas sjenom svoga skuta,
s Josipom dobrim, nježna Tvoja Mati
Pomoćnica do luke Tvoje prati!

M. S.

BL. HOZANA KOTORKA.

IV.

Bl. Hozana Kotorka.

Kad je nekog jutra — još prve godine svoga boravka u Kotoru, — mala crnogorka bila poslata od gospodarice, da okolnim obroncima traži ljekovite trave, došavši na mjesto, na komu je bila podignuta crkvica Sv. Pavla, ču za sobom tajanstveni glas: »Ovdje ćeš umrijeti!«.. U prvi se mah vjerojatno prestrašila, ali se naskoro snađe te odvažno pretraži sve grmečke i busane, pa ne našavši nikoga naivno zaključiti, da joj se »prečinilo«.

Već je bila zaboravila na čudesni glas, kad li zadnje godine, što je provede kod Sv. Bartolomeja stade on da živo odjekuje u njezinoj duši. Dugo je smišljala i neko vrijeme oklijevala, ali se napokon odluči da stvar ispripovjedi svome ispovjedniku i duhovnim starješinama — što i učini. Oni stvar pomno ispitaše i nakon svestrana pretresa zaključiše da joj sagrade ćeliju kod crkvice sv. Pavla. — Hozanina dakle želja ili bolje: davna odluka Providnosti eto je ispunjena. Baš kad je Hozana svršavala 28. godinu i potpuno dozrela za veliko djelo apostolata, na koji je bila zvana.

Za sveto provedene mladosti i sedam godina nadčovječne pokore, Hozanina duša sva se prekalila božanskom ljubavlju i učinila njezinu volju jedno s voljom nebeskog joj Zaručnika. Bilo da je molila ili se bičevala, bilo da je pjevala ili plakala, bilo da je u slatkom razmatranju lebdjela po nebeskim visinama ili se za duhovne suhoće potucala zemaljskim pustarama: svegjer ju je jednako grijao žar vrhunaravne ljubavi, taj neposredni izvor svih njezinih djela.

No dobro ne može, a da ne radi; ljubav traži da se prelije i na druge, da sve zagrije za svoje ideale, da sve uputi stazama svoje sreće. Sveti plamen, što ispunja srca Božjih ugodnika, hoće da im prolomi grudi, da se sav ispolji, da sav svijet razgrije svojom toplotom, da sve usreći svojom srećom. Taj »svetački nagon« svih odabranih duša bio je u Hozani pojačan slatkim predajama njezina Reda — koji je u svojoj biti »Red apostola« — i svijetlim primjerima njezinih svetih sestara Katarine, Klare, Ruže, Hozane. I ona ga nije zadržavala, već upita svetim zanosom krenu po njihovim stopama. I gle čuda! Hladna tamnica kod Sv. Pavla posta naskoro žarište duhovnog života za cijeli Kotor i njegovu okolicu; povučena spilja neuke Sestre pretvori se u divnu školu najljepših kreposti, a skromna crkvica sv. Pavla, na koju se dosle malo tko i osvrtao, obrati se u proročište, komu su hodočastile nedogledne povorke. Sve je hrlilo k Hozani: tužni, da traže utjehu; bolesni da ištu zdravlje; proganjani, da mole zaštitu; pravedni da mole za ustrajnost. U tim povrkama mogao si vidjeti sve staleže i sve dobi: mlado i staro, siromašno i bogato, učeno i neuko, plemiće i pučane, grješnike i pravedne: svi su, puni istog ufanja, išli s raznim željama k svetoj redovnici, uvjereni da, će im pomoći u njihovim potrebama i osvijetliti ih u njihovim dvojbama. Šta više isti svećenici išli su k Hozani da je pitaju za savjet u težim duhovnim i teološkim pitanjima, a ona im je odgovarala skromno, ali odlučno, te ih ispunjala čugjenjem i udivljenjem. Svatko je k njoj hrlio i nitko se nije vratio razočaran te se činilo da je Nebo sudbinu Kotora stavilo u ruke ove odabrane Duše. Sretni građani kao da su to shvatili te su u svim potrebama javnim i privatnim hrlili k njoj i osjećali se sigurni pod njezinom zaštitom. Ali osobito bolesnici, pa i oni, što su bili zapušteni od najboljih liječnika i proglašeni neizlječivi, hrlili su k njoj i vraćali se iscijeljeni slaveći Boga i njegovu službenicu. Na čelu ove povorke išao je sretni »slijepac Marko iz Perasta«, koji je cijeloj Boki bio poznat kao slijep od rogjenja a sad blažen, na zagovor Hozane, uživao svijetlo dana. Ali našoj svetici bilo je više do toga da liječi duše nego tjelesa svojih štovatelja. Zato je s malenog prozorčića svoje tamne ćelije svagdano držala govore pune zanosa i topline te su i najtvrđa srca slušajući ih brisala suze i vraćala se k Bogu. Je li koja duša očajavala u svoje spasenje, je li tko tako zapao u grijeh, da se nije mogao dići, slali su ga svećenici k Hozani i njezina slatka riječ činila je čudesa... Tisuće srdaca zagrija se za krepost pred onim hladnim zidinama; tisuću očiju upozna svijetlo istine pred tamom Hozanine spilje; tisuću rana zacijeli na zagovor izranjene pokornice. Tolik je bio čar njezine riječi, tolika privlačivost njezine svetosti, da su mnoge pobožne Kotorke, pučanke i plemkinje, htjele da se uz nju nastane, da postanu njezine duhovne kćeri, da se predadu njezinu vodstvu, kao članice njezina Reda. Oci Dominikanci ustupiše im svoj ondješnji samostan i tako oko Sv. Pavla procvjeta naskoro nov perivoj, pun krasnih bijelih lijera, zalijevan blagom rosom velike Hozanine duše.

Ma koliko je Hozana u svojoj skromnosti nastojala da skrije vanredne darove, kojima je nebo ukrasi, glas o njezinim čudesima prosu se na daleko, napose po njezinoj Crnoj Gori, otkud su povorkama hodočastile svojoj svetoj domorotkinji, a ona ih otpremala utješene, izliječene i usrećene. — U svim općim pogiblima Kotor je u nje tražio savjet, molio zagovor, utjehu i pomoć, Ona je izmirivala zavađene stranke, učvršćivala rasklimane veze, podizala klonule duhove. Godine 1533., otkloni ona kugu, koja je harala u Dubrovniku i već prijetila nedalekom Kotoru. 1538. svojim molitvama odvrati od Kotora Ariadema Barbarossu, moćnoga vođu turske mornarice, koja je već bila napunila užasom cijelu Boku i sta-

jala pred samim kotorskim zidinama. Bila je obdarena vanrednim darom proricanja. Godine 1564. proreče mnogo prije Kotoru potres kao tešku kazan Božju; Marku iz Piže, pri odlasku u Veneciju, najavi koliko će pretrpjeti u svojoj domovini; fra Eugenu Bucchia proriče brodolom brata mu Tripa i njegovo spasenje na dalmatinskim otocima; i tolikim drugim najavi, što ih čeka, a činjenice su dokazivale istinitost njezinih proroštva. (Svršit će se.)

VJERA SLAVNIH UMJETNIKA.

Njihova pobožnost Marijinoj Krunici.

Ima izvjesnih ljudi, bezvjeraca, od kojih neki gonjeni mržnjom, a neki zaslijepljeni strašću, usuđuju se tvrditi, da je umjetnost i znanost nespojiva s vjerom u Boga. Oni vole širiti laž u narod, da je vjera samo za »niži« puk, za »neprosvijetljene« seljake, za starce i bake, no da učenom čovjeku toga ne treba, jer da učeni čovjek nalazi u vjeri zapreku za razvoj znanosti i umjetnosti. Tako si misle naši »napredni« bezvjerci, ali ispravnije kazano: zapravo oni si to ne misle, već tako trube u javnosti s nakanom, da opravdaju ili zataškaju svoja prljava nećudoredna djela i svoje umne zablude. Otuda gornje njihove smicalice. No njima se mogu hraniti samo prijatelji laži i klevete te puke naivne neznalice, ali ne prijatelji istine i zdrava suda. Već je naime bezbroj puta utvrđena činjenica, da ponajveći umovi u bilo kojoj grani ljudskog znanja jesu dobri vjernici, koji se ne ustručavaju javno priznavati svoju vjeru. Istinitost ovoga mogli bismo dokazati i umnim razlozima te osvijetliti mnoštvom primjera iz prošlosti i sadašnjosti. Ovaj put spomenut ćemo dvojicu slavnih glazbenih umjetnika, koji su ujedno bili vrlo dobri vjernici i štovatelji Marijini. Ti slavni ljudi zovu se H a y d n i M o z a r t.

U životu Haydna i Mozarta, koji bijahu kršćani, susrećú se sjajni dokazi sretnog sklada umjetnosti s njihovim vjerovanjem. Haydn nije se nigda stidio javno očitovati svoju vjeru, koju on smatraše kao glavnu tajnu svojih umjetničkih nadahnuća. U časovima misaonog zastoja za umjetničko stvaranje; u neodlučnosti pred poteškoćama, koje mu se činjahu kao nesavladive, digao bi se od glasovira te bi s pouzdanjem počeo moliti krunicu Majke Božje, i često bi puta s milošću odozgo sretno svladavao poteškoće i s lakoćom dovršavao svoja čuvena i veličajna glazbena djela. Na čelu svih svojih partitura običavaše pisati: I n n o m i n e D o m i n i (u ime Božje), a na koncu: L a u s D e o (Bogu hvala).

Mozart, Rafael glazbe, kako ga neki nazvaše, proveo je život ispremiješan s pečalima i radostima, no uvijek je ostao ponizan i gorljiv katolik. Svagdana molitva i česta sveta Pričest, to mu je bila duševna hrana. Nije se ni on sramio, kao i Haydn, prstima prebirati zrna svetoga čisla, časteći molitvom krunice nebesku Kraljicu

i upravljajući Previšnjemu prošnju, da mu uspije izvjesna »opera« (posebni oblik većeg glazb. djela). Na taj način mu bi slava pronesena, koja ga je u istinu uzdigla do prijestolja glazbenog diva.

Sastavivši jednu zavjetnu Misu u zahvalu Bogu, koji mu je izbavio suprugu iz velike neprilike, ovako je pisao svome ocu: »Budući da je smrt za onoga, koji dobro promišlja, kršiteljica našega života, ja sam se od nekoliko godina toliko sprijateljio s ovom pravom prijateljicom čovjeka, da njezina slika, ne samo da nije strašljiva, nego mi je još slatka i utješljiva. Zahvaljujem svome Bogu, koji mi je udijelio milost, da razmatram smrt kao ključ našega blaženstva. Ne idem nikad u krevet, a da ne mislim, da, makar i mlad bio, mogu ne ustati sutra iz kreveta. Uza sve to, ne će mi nitko od onih, koji me poznaju, predbaciti, da sam turoban i tjeskoban u svome životu. Za toliku milost zahvaljujem svagdano svome Stvoritelju i želim sa svim srcem, da ista milost bude udijeljena svim ljudima, koji su mi braća«.

Sutradan, očekivan od Mozarta s takvom muževnom odvažnošću, nije ga trebalo dugo čekati, jer je doskora nadošao. Ali ga je Mozart dočekao velika duha i vjere, kao što je bio velik i ostaje velik u glazbenoj umjetnosti. Umro je s posmijehom prema nebu, ne udostojivši s pogledom zemlju, odakle mu se duša selila u visove neprolaznosti. **J. Viculin.**

IZ BRATOVŠTINA.

Garešnica. — Uz ustanovljenje Bratovštine presv. Krunice i pobožnosti prema Majci Božjoj te širenjem njena glasnika »Gospina Krunica« po svima našim hrvatskim krajevima, kako to čitamo u istom glasniku, nije ni ova župa ostala po strani. Vjerski nehaj, kao i drugdje, tako i ovdje u Garešnici, i to u velikoj mjeri, bio je zahvatio sve slojeve pučanstva, pa i našeg seljaštva. No zadnje sv. Misije, održane ovdje u mjesecu ožujku ove godine po vlč. Ocima dominikancima iz Zagreba, milošću Božjom, a odvjetovanjem njegove presv. Majke, učinile su dosta, da je vjera oživjela novim životom u dušama Garešničkih župljana. O tome je bilo javljeno u novinama, pa ne ćemo ponovno spominjati. Samo ćemo kazati, da prigodom napomenutih svetih Misija ustanovljena Bratovština Majke Božje presv. Krunice jest velika duhovna blagodat za ovu župu. Preko tri stotine članova i članica ove divne pobožnosti u čast nebeske Kraljice, s čislom u ruci, a s dušom uz Boga i Mariju, slave je njenom molitvom i razmatranjem Kruničnih otajstava. I Marijin glasnik, »Gospina Krunica« dopao se našem puku, pa već ima ovdje do danas oko 70 pretplatnika.

Kao prava Marijina djeca hoćemo da vojujući pod njezinim barjakom širimo i kod drugih pobožnost prema njoj, koja je naša majka i naša pomoćnica za života, a nadamo se i na času smrti.

Čučerje. Naša je bratovština doživjela dne 2. VII. jedan izvanredno veseo dan: blagoslov svoga barjaka. Otkad se je ustanovila naša je bratov-

ština živjela jako lijepim životom. Naš dobri g. župnik odmah je shvatio, što mu treba da bude u župi bratovština, pak joj je dao organizacijsku formu. Glavarica je društva milostiva gda Ludmila Košutić, učiteljica, poglavarica Bara Huzanić, a blagajnica Ištvanić Magda. Povrh toga postavljena je za svako selo, filijalu pročelnica. One drže budan ružarski duh. Odmah tako uređeni stavili su se na veliki i teški posao za onaj siromašni kraj: da skupe potrebiti novac za jedan lijepi barjak. Dobrom voljom svih osobito Čučerjanima na tako lijepo razvijenoj kršćanskoj i ružarskoj svijesti, i protumačio im značenje barjaka, kao i obvezu, koju si na se uzimlju. Zatim je slijedio blagoslov barjaka, našto je veleč. upravio par riječi kumi barjaka milostivoj Košutić, koja je na to u nj zabila zlatni čavao, i predala ga barjaktaru društva vrijednom mladiću Stjepanu Mužicu. Obred je djelovao jako na sve prisutne. Na to je slijedila svečana misa, koju je isto pjevao veleč. Budrović. Uveličala je ovo naše slavlje i prva pričest naše školske djece pre-

zgodnom taktikom g. župnika i zauzetnošću agilne blagajnice potrebita je svota skupljena i barjak naručen kod č. Sestara sv. Vinka u Zagrebu. One su ga jako lijepo i ukusno opremile. S jedne strane Majka Božja sv. Krunice, a s druge strane Srce Isusovo. Ukupni trošak iznosio je 4.000 Dinara. Barjak je svečano posvećen na dan pohođenja Marijina. Za tu prigodu došla su dva oca dominikanca iz Zagreba. I ako nije bio zapovjedni blagdan, nego samo domaće tiho proštenje, za ovu se je prigodu nakupio veliki broj naroda. Najprije veleč. O. Budrović držao lijepi prigodni govor, u kojemu je čestitao

ko mise, prije koje veleč. upravi par toplih riječi prvopričesnicima. Bila je delikatna misao, da se jedna svečanost spojila s drugom, ostat će tako u trajnoj uspomeni našim prvopričesnicima ovaj dan. Svečanost se je zaključila svečanom teoforičkom procesijom, preko koje se je prvi put nosio i novoblagoslovljeni barjak. On će nam biti sjajna pobuda, da budemo dostojni članovi bratovštine, a mi ćemo ga visoko dizati i za njim ustrajno ići. A razvit ćemo ga i na zaključnoj procesiji Euharistijskog kongresa u Zagrebu. Popodne smo se zajedno s kumom, našim Preč. i velečasnim Ocima fotografirali

na trajnu uspomenu ovako lijepog i nezaboravnog dana.

Op. Ur. Čast našim vrijednim Čučerjanima. Mi im od srca čestitamo. Ugledali se i drugi u njih. A lijepo bi bilo, da drugi naši kruničari, koji će doći na Euharistijski kongres, pridruže se Čučerjanima pod barjakom, pak tako posebno nastupe u procesiji. Neka se javno očituje, da nas ima i da smo svijesni kruničari.

Posveta novosagrađene kapele »svetišta Majke Božje u Maksimiru« obavit će se najsvečanije dne 10. kolovoza prigodom proslave svečanosti sv. Dominika, utemeljitelja dominikanskog Reda. Uz crkvenu bit će i vanjska proslava s bogatim rasporedom biranih točaka. Proglas s programom bit će svojedobno objavljen. Ova će vijest sigurno uvelike obradovati sve štovatelje Majke Božje presv. Krunice, kojoj se u čast podiže ovo novo prošireno svetište kod o. o. dominikanaca u Maksimiru. Za podmirenje troškova oko izgradnje nove kapele potrebna je znatna svota. Zato se s toplom molbom obraćamo našim čitaocima, da nas se sjete svojim pa i manjim doprinosima. Premila naša Majčica Marija njima će to obilno naplatiti.

Novi provincijal hrvatskih dominikanaca. Na izbornom kapitulu u Dubrovniku dne 12. VI. izabran je provincijalom hrvatskih dominikanaca velečasni O. Markolin Knego, dojakošnji starješina zagrebačkog samostana. Pre časni je već prije dva puta obnašao tu službu: od 1910.—1918. Sada mu je 56 godina. Novoga svoga upravitelja srdačno pozdravljaju sve naše bratovštine; žele mu i prose od Nebeske Majke obilan blagoslov za plodonosan rad i napredak Provincije na slavu Boga i dobro našega naroda.

Hodočašće na grob sv. Antuna u Padovi priređuje odbor za gradnju zavjetne crkve sv. Antuna u Zagrebu 6. 7. i 8. rujna. Putni trošak od Zagreba i natrag 650 Dinara. Prijave do 15. kolovoza prima odbor za hodočašće, Zagreb, sv. Duh 29. Telef. 64—12. Tamo se treba obratiti i za eventualne upute.

Franjevački Đački Konvikt Visoko (Bosna).

Od dvije godine već uz franjevačku gimnaziju u Visokom postoji i konvikt za odgoj vanjskih, nesjemenišnih đaka.

Prošle godine primljeno je svega 110 đaka.

Uspjeh rada u konviktu u svakom je pogledu sasvim povoljan.

U zavodu se išlo za tim, da se religioznim odgojem, disciplinskim nazorom vođenim sa ljubavlju i požrtvovnošću, mladići priviknu na ozbiljan rad i učine vrijednim članovima društva.

U zavod primamo đake ograničeno prema prostorijama zavoda.

Točne upute za primanje đaka u konvikt i gimnaziju dobivaju se kod Uprave franjevačkog đačkog konvikta u Visokom.

---

† Reginald Buble, dominikanac.

U lječilištu u Davos-Platzu u Švicarskoj blago u Gospodinu preminu 14. VII. veleč, O. Reginald Buble. Pokojnik je bio u najboljim godinama života. Imao je 37 godina. Rodio se je u Trogiru, a nauke je svršio na Bolu, Dubrovniku i Rimu. Zaređen je svećenikom 1916. Bio je od Boga nadaren rijetkim sposobnostima, ali nemila bolest, koja ga je od mladih godina počela da izjeda zapriječila je da ih nije mogao potpunoma razviti. Jako lijepog izgleda, odličnih manira i vanjštinom je privlačio. Ali njegove razumne sposo-

bnosti činile su ga svakome milim. Duhovit, suvremeno naobražen, jako zdravog kriterija, pun susretljivosti i čovječnosti bilo je uživanje s njime općiti. Bio je i odličan pisac. Ali najviše on se je odlikovao duševnim vrlinama. Bio je uzoran redovnik, a svoju krepost najbolje je pokazao u svojoj dugoj bolesti — cijeli njegov život bila je neprestana bolest — koju je kršćanski snosljivo trpio. Bio je jako pobožan Majci Božjoj. I uz pjev nježne »Zdravo Kraljice« ispustio je svoj duh u naručje Nebeske Majke, prikazujući svoj život za napredak svoje Provincije. Provincija je žalosna za gubitkom odličnog člana, ali je vesela, da je nebu dala odabranika i stekla si zagovornika. Počivao u miru! Preporučamo ga u molitve braće.

DAROVI PRIMLJENI KROZ MJESEC SVIBANJ I LIPANJ:

Po 5 Din., Presv. g. Hadrović Stjepan, Palešćak Petar, Ž. ured Ponikve, Berović Božica, Tomić Marica, Bahčić Ivan, Magdalenić Jelka, Marija Ožegović zahvaljujući na pomoći u bolesti s. Mariji Celini. **Po 10 Din.**: Vincetić Agata, N. N., Frabijanić Marija, N. N.; **po 15 Din.**: N. N., N. N., iz Selca, Kristović, Bogović Milka; **po 20 Din.**: Paravić Viktorija, Lugarić Danica, Matijević Ivka zahvaljujući Presv. Srcu i Nebeskoj Majci za primljenu milost; **po 30 Din.**: N. N., iz Dubrovnika, E. M. u zahvalu presvetom Srcu, Kraljici sv. Krunice za tjelesno i duševno zdravlje kćerke i obraćenje zeta; **po 50 Din.**: III. red Sv. Domin., Selca, Ožbold Vjekoslav u zahvalu za ozdravljenje. Baumbot Josipa, A. B. u zahvalu za primljenu milost; **po 100 Din.**: Prskalo Marina, N. N. iz Dubrovnika; sakupljeno medu pretplatnicima Starigrad, Plavetić Jana; **po 150 Din.**: Glaser Marija; **po 500 Dinara**, N. N.

»Rožice i fijolice«. To je knjižica starih hrvatskih narodnih pobožnih pjesama s tekstom i arijama, kako se u narodu dvoglasno pjevaju. Imade ih dvadeset i četiri iz različitih krajeva Hrvatske. Pjesme je sakupio vlč. g. Juraj Lahner, a s muzičke ih je strane spremila učiteljica pjevanja i glazbe s. Marija Tarzicija Fosić. Izdao ih je samostan sestara milosrdnica sv. Vinka u Zagrebu. Ove su pjesme sadržajem svojim ugodno narodno pripovijedanje od Isusa i Marije i od svetaca Božjih. Svojim lakim i mekanim arijama one su kao stvorene, da budu radost hrvatskoj katoličkoj kući, radost katoličkim društvima, radost našim hrvatskim selima. Knjižici lijepo opremljenoj cijena je 3 Dinara, s poštom 3.50 Din. Naručuje se kod U p r a v e G l a s n i k a s v. J o s i p a, samostan sestara milosrdnica Zagreb 6, Frankopanska ulica 17.

Našim prijateljima dopisnicima iz Hraščine, Garešnice, Tomašice i t. d. te svima, koji pokloniše za »Gospinu Krunicu« svoj novčani dar, javljamo, da nam dosad nije bilo moguće radi kratkog prostora uvrstiti njihove dopise, odnosno priloge. Zahvaljujući se na njihovoj pažnji za naš i njihov glasnik, obećavamo, da ćemo po mogućnosti to objelodaniti u narednim ovogodišnjim brojevima.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 9

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Naš ček br. 36.817.

KNJIŽEVNOST.

Svjetska svećenička zajednica prijatelja Srca Isusova. Napisao O. Leonard Bajić O. F. M. Broj 2. Knjižnica Počasne Straže Presv. Srca Isusova, Oce Trećoreci Sv. Ksaver, Zagreb, Cijena 5 D. — Već sam naslov govori o svrsi i sadržini ove zlatne knjižice. Bož. Srce Isusovo preko svoje vjerne službenice Alojzije Margarite Klarè de la Tuš hoće da putem svećeničke zajednice prijatelja Presv. Srca djeluje na obnovu savremenog bezvjerskog i pokvarenog društva. Hoće da svećenici živu što više Beskrajnom ljubavi Presv. Srca, pak će istom ljubavi raspaliti i srca vjernika. Osim svećenika mogu zajednici pripadati i svjetovnjaci, a ženske mogu biti pripadnice sestara iz Betanije Presv. Srca, koja je kongregacija ustanovljena svrhom, da molitvom i žrtvom bude na pomoć Svjetskoj svećeničkoj zajednici. Pisac govori o životu s. Alojzije Margarete, o objavama Presv. Srca istoj, o teološkoj podlozi tih objava, i organizaciji svećenice. zajednice. Popraćena je krasnim pismom Preuzv. Nadb. zagrebačkog Dr. Antuna Bauera i izdavača prepošt. fra Bone Zec, provincijala trećoredaca. — Osobito preporučamo.

Ura Klanjanja, priredio O. Jerko Vlahović. IV. izdanje. — U ovom vjenčiću nalazi se osim načina, kako treba obaviti što bogoljubnije uru klanjanja (klečanja), sve potrebito, da vjernici prate uzvišene funkcije Velike sedmice kao: Muka Isukrstova na Cvijetnu nedjelju i Veliki petak, Molitve pred Isusovim grobom u Veliki četvrtak i petak, Puče moj i Gospin plač i t. d. Zato vrlo dobro dolazi za veliki tjedan. — Naručuje se: Dominikanci, Split, Hrvojeva 2. — Cijena 4 dinara.

Vjenčić ili kitica raznog duhovnog cvijeća na utjehu i oslobođenje **duša iz čistilišta.** Već ovo drugo izdanje vjenčića pokazuje, kako je V. O. J. Vlahović došao u susret vjernicima pobožnim dušama u čistilištu. U njemu se nalaze molitve i način, kako da pritečemo u pomoć trpećim dušama. Ima i obred pokopanja mrtvih. — Naručuje se: Dominikanci, Split, Hrvojeva 2. Cijena 3.50 D.

PRETPLATNICI! Sjetite se svoje dužnosti. Ima još dosta nemarnih, koji ne platiše svoje pretplate. Sjetite se, da mi samo od pretplate živimo. Približuje se mjesec Majke Božje sv. Krunice. Na čast te dobre Majke žrtvujte se, pa podmirite dug, nadite nam novih pretplatnika, darujte štogod za raširenje glasnika. Majka Vam Božja neće ostati dužna. A svim urednim pretplatnicima i dobročiniteljima topla hvala i od Boga obilna plata. Drugi se u njih ugledali!

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, rujan 1930. Br. 9.

ZDRAVO MORSKA ZVIJEZDO!

Sv. Crkva pjesničkim zanosom pozdravlja Mariju i nazivlje Ju »Morskom Zvijezdom«! Time kao da hoće istaknuti lijepa svojstva i zasluge Marijina slatkog imena. Marija znači more radi množine milosti što od Boga primi, po onim riječima: zdravo milosti puna; Marija znači gorka voda radi bezbrojnih žalosti i boli što je u životu podnijela; Marija znači zvijezdu danicu, jer kao što za danicom izlazi sunce, tako se iza Marije porodi Isus! Marija znači zvijezda sjevernica, jer kao što se po toj zvijezdi ravnaju mornari, tako i kršćani po primjeru Marije moraju ravnati svoje življenje, Mariju slijediti i u pomoć zazivati; napokon Marija znači Gospođa, jer Ona je uistinu Gospođa svih svetih i anđela u nebu i svih ljudi na zemlji.

Sveti Oci punim pravom nazivlju Mariju Zvijezdom Jutarnjom, jer kad se pomoli danica doskora će pući i zora, a iza zore sviće dan. Zora je svršetak noći a početak dana. Dugačka i žalosna noć srdžbe božje pokrivala je potomstvo Adamovo uslijed prvoga grijeha. Tu je noć Sin Božji raspršio. Kao što sunce raspršava noćne tmine, a prije sunca izađe danica, tako Isus, koji se porodio od Marije, raspršio je gustu noćnu tamu. Zato joj crkva sveta u pohvalama pjeva: Zvijezdo Jutarnja, moli za nas.

Sveti Bernardo, osobiti štovatelj Marijin, nazivlje Mariju Morskom Zvijezdom. I doista u pravom smislu riječi Marija je Morska Zvijezda u ovom pokvarenom svijetu. Ovaj svijet izgleda kao pučina morska, pa kao što mornar svojom lađom plovi morskom pučinom tako i mi djeca Božja plovimo morem ovoga u svakom smislu pokvarena svijeta; i kao što je mornar izložen morskoj pogibelji, tako i mi smo izloženi svim mogućim pogibeljima, zamkama i prevarama ovoga svijeta.

Lako je mornaru ploviti, kad su dani lijepi, nebo vedro, more tiho i mirno, a vjetar povoljan, jer ga tada ništa ne muči, ništa ne uznemiruje, mirno spava, bezbrižno plovi. Nu kad se ogromna i nepregledna morska pučina uznemiri, kad se more uzljulja i pobjesni u svojim valovima, a nebo crnim oblačinama zavije, što onda? Tada je mornaru tijesno i teško, jer svaki čas strepi radi pogibelji pa oprezno lađom upravlja, samo da izbjegne pogibelji i propasti.

Da bi mornar na toj pučini našao pravi i siguran put, Bog je namjestio na nebu zvijezde po kojima će se ravnati i sretno prispjeti u sigurnu luku, da spasi sebe, družbu i svoju lađu. Među zvijezdama jedna se zove sjevernica, koja vazda stoji na jednom mjestu, a unaokolo se nje druge okreću, pa se razlikuje od ostalih zvijezda osobitom svjetlošću i po toj se zvijezdi mornari, koji morem plove, ravnaju.

Što je mornaru more to je svakomu od nas ovaj svijet. More ima velikih dubina, vrtloga, sakrivenih hridi i grebena, o koje se lađa može razbiti a mornari potopiti. Tako i ovaj svijet pun je raznih prigoda i pogibelji o koje možemo spas duše izgubiti.

Lako je biti pravi kršćanin, živjeti i vjerovati, kad te niko ne smeta, ne prijeti, ne progoni, ne zapriječuje, kad ti niko ne radi o glavi i kad ti u svemu povoljan vjetar puše. Nu kad se proti tebe podignu sve sile i tjelesne i zemaljske i svjetovne i paklene i nebeske, kad te sa svih strana okruže i stisnu teške prigode, propasne pogibelji, kad se nad tvojom glavom naviju crni oblaci bezbožnog nauka, grdnih prizora, gadnih primjera, odmetništvo, nevjerstvo, izdajstvo, zapuštenje, sumnja, strast, što onda? Kao što pametni i oprezni mornar pazi na zvijezdu sjevernicu, tako i svaki kršćanin mora paziti na Morsku Zvijezdu, Djevicu Mariju, koja vazda sjaji u gustim tminama pokvarena svijeta.

Mi plovimo pogibeljnim stazama ovoga svijeta put luke nebeske. Na moru lađa se može razbiti o kakvu hrid, tako na svijetu može mnogi nas svoju dušu izgubiti radi oholosti; na moru može mornare progutati morska neman, tako mnogi nas na svijetu može upasti u ralje proždrlosti i neumjerenosti; na moru može lađu zahvatiti vrtlog pa ju baciti u ponor, tako na ovom svijetu može čovjeku zavrtiti pamet lakomost, srdžba, nevjerstvo, izdajstvo, odmetništvo, slobodno življenje po svojoj volji a ne po Božjoj; u pučini morskoj ima dosta pogibeljnih morskih hridina i grebena te valja oprezno ploviti dok ih se oslobodiš; tako u ovom propasnom svijetu ima dosta pogibeljnih prigoda, sastanaka, društava, razgovora, zabava i t. d., od kojih se valja oprezno čuvati, da brod svoje duše dovedeš u nebesku sigurnu luku.

Kao što je Bog dao mornarima zvijezdu sjevernicu, da pazeći na nju izbjegnu barem veće i poznatije pogibelji, tako je i nama dao sjajnu i svijetlu zvijezdu Djevicu Mariju, koja se među svim svecima, tim nebeskim zvijezdama, odlikuje, jer Ona sjaji zaslugama, svijetli svetošću, odlikuje se primjerima, jer je puna milosti. Zato sv. Bernardo ovako lijepo upućuje Marijine štovatelje, da ju u pogibeljima i napastima mole, u pomoć zazivaju i da se u nju ugledaju: »Kad te oholost požiže ili te zanosi teška pohlepa za svjetovnom slavom i pohvalom pogledaj na Morsku Zvijezdu i zovi Mariju, da ne zađeš sa puta poniznosti; kad ti srce ražiže mržnja proti iskrnjega ili da mu se osvetiš, tada pogledaj na Morsku Zvijezdu i zovi Mariju, da se

ne ogriješiš o ljubav kršćansku. Kad te potiče strast nečistih grijeha, nečednog vladanja tada pogledaj na Morsku Zvijezdu i zovi Mariju, koja je Majka svete čistoće i čednosti, da sačuvaš svoju čednost i da se ugasi u tvojem tijelu oganj nečistoće; kad te savjest uznemiruje radi Božjega suda, kad te grize savjest radi počinjenih grijeha, pogledaj na Morsku zvijezdu i zovi Mariju, eda ne zdvojiš o Božjem milosrđu, jer ona je majka svetoga ufanja i majka milosrđa. Kad

Bl. Anđelik: **Morska Zvijezda.**

ti zaprijete pogibelji, pa ne znaš šta da radiš, pogledaj na Morsku Zvijezdu i zovi Mariju, jer ko nju nađe našao je život i osigurao je svoje spasenje. Kad se bude gasilo svijetlo tvoga života tada pogledaj na Morsku Zvijezdu i zovi Mariju, da ti svijetli na putu u vječnost«. A to sve Marijin štovatelj i bogoljubnik naći će u molitvi svete Krunice, Ružarija.

Slijedeći Mariju ne ćeš zalutati, zazivajući Mariju ne ćeš se izgubiti; držeći se uz Mariju ne ćeš pasti, slijedeći Mariju ne ćeš s puta spasenja zaći, pa ćeš se uvjeriti da je ime Marijino, ime slatko, ime utješljivo, ime spasonosno.

Crkva sveta Joj punim pravom pjeva: Zdravo morska zvijezdo — Božja majko slavna — I u vijeke Djevo — Sretna rajska vrata.

I mi ju molimo: O Marijo svjetlost ti si — Svijetli nama do kraja — Svih kreposti cvijetak lijep si — da dođemo do Raja.

o. D. D.

NAJDRAŽI POZDRAV MARIJIN.

Kad tko želi da dobije od koga kakav dar ili koju milost, taj će gledati, da dotičnu osobu časti i pozdravlja na onaj način, koji je njoj najmiliji. Tako i naivno dijete kad svoju mojku bez oduška obasiplje cvijećem najnježnijih riječi, ona ga razdragana uz vruće poljupce svačim dariva.

I mi kršćani imamo svoju dobročiniteljicu i majku ljubeznu, moguću i svetu, a to je M a r i j a. Kako smo po Njoj postali Isusova braća i Njegovi prijatelji, Isus nam Je, izdišući na Križu, ostavi u baštinu. Marija neizrecivo ljubi nas kršćane, djecu svoju i ljubav Njezina nadilazi ljubav svih ostalih majkî.

O tom se možemo lako uvjeriti, ako otvorimo knjigu Njezine povijesti. Zar ćemo se ma i na jedno mjesto namjeriti, da je Ona koga odbacila ili prezrela, koji se utekao Njezinoj pomoći? Čemu ona bezbrojna svetišta po selima i gradovima? Zar to nijesu dokazi, kako Ona pomaže u svim nevoljama i kako se brine za one, koji Ju ljube i utiču se Njezinoj pomoći?

Svi su, bez sumnje, kršćani duboko uvjereni o ljubavi Marijinoj, stoga Ju oni već od prvog početka crkve nastoje, kao svoju i Isusovu majku, da što bolje štuju i hvale. A za pozdrav vazda su se najviše služili divnim riječima »Zdravo Marijo«... Taj pozdrav je s neba donešen. Prvi ga je anđeo Gabrijel izustio, kad je ono bio od Boga poslan u grad Nazaret, da navijesti Mariji odredbu Svevišnjega, po kojoj je Ona imala postati Majkom Njegova Sina.

Svaka i pojedina riječ tog anđeoskog pozdrava puna je dubokog sadržaja, te u njem razabiremo, da je Bl. Dj. Marija milosti Božje puna, da je između svih žena blagoslovljena, da je plod utrobe Njezine blagoslovljen i svet. Iz tog se pozdrava odrazuje moć, mudrost i dobrota Božja. I baš stoga nema ni na nebu ni na zemlji za Mariju većeg i dražeg pozdrava.

Čita se u životu sv. Metilde, da je ona jednoga dana klečeći pred Gospinom prilikom govorila: »Nebeska Kraljice, kad bih ja znala, što Ti je najmilije, ne bih Te ničim drugim već onim pozdravljala«. Na to joj se Gospa ukaza i reče joj: »Nitko me na svijetu ne može slađim i uzvišenijim riječima počastiti i pozdraviti od onih, koji mi sa anđelom kliču: Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom, blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje... jer me je ovim preko dvorjanina svoga Bog Otac sa svojim Sinom i svetim Duhom pozdravio i počastio, pa ljepšega i dražega pozdrava nije kadar više nitko izumjeti i sastaviti«.

I mi dakle svi danomice pozdravljajmo svoju Majku i Kraljicu s ovim Njoj najmilijim pozdravom, e da joj tako svaki dan postavimo na glavu krunu tih nebeskih ruža. A Ona će se, nema sumnje, moliti za nas grešnike sada i na času naše smrti.

Fr. A. P.

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

Prvo otajstvo žalosno.

Bl. Anđelik: **Isusova muka u vrtu.**

Boli me, boli, al' ne kao Tebe:
ja sam u radost s Tvoje boli stao!
Dugo je s mukom čovjek umirao,
a nama srce sa smrti ne zebe.

Jer bol je Božji naše duše krilo,
pod njim se sviše opačine naše.
Što god nam bure i oluje daše,
sve je to cvjetno uz bol Tvoju bilo.

I, evo, grešni, opaki i holi
ćutismo svjetlost Srca, što nas ljubi;
makar nas život porazi i ubi,
mi se sa Tvoje uznosimo boli.

I molimo Te puna srca, vruće:
Kô što je bolna Tvoja duša bila
do smrti, daj da naša bude čila
za svaku muku, radost i ganuće!

Približi svome bijelom Srcu želje
srdaca grešnih umrlijeh ljudi!
Pomiluj, Hriste, i milostiv budi
rad znoja svoga i tjeskobe velje!

M. S.

ROĐENJE MARIJINO.

(8. septembra.)

»Danas je dan rođenja Blažene Djevice Marije«, pjeva u zanosu Crkva u svojoj liturgiji. »Proslavimo ovaj sretni dan, nastavlja ona, sa što većim slavljem i proslavimo ga u veselju«. Nebo nam je, kaže sv. Bernardo, danas podalo dar neprocjenjive vrijednosti. Na današnji dan bile su raspršene tmine, u kojima je čovječanstvo čamilo više od 4000 godina; a to rođenjem ove sjajne Danice, koja preteče Sunce pravde, Isusa.

Tko da se ne veseli porodu ovog Svijetla, koje su toliki proroci prorekli, koje se u toliko praslika odsijevalo — od početka svijeta, za kojim su tolika srca čeznula, koje je nadvisilo nebo sa sjajem svojih savršenosti, a zemlju obasulo radošću i srećom? Nebo i zemlja neka se raduje, piše sv. Ivan Damascenski, i pučina morska neka izrazi čuvstva svoje radosti, jer gleda kako se danas rodila divna ona Majka, koja će najčišći plam Božanstva primiti i Isusa nam roditi.

Porod ove prečiste Djevice slika nam je ljepote i veličanstva Božjega, jer Svemogući iza nedokučivog Otajstva utjelovljenja Sina svoga, nije stvorio ljepše duše od ove Marijine i ona je, po sv. Petru Damianskom, od svih stvorova najizvrsnije Stvorenje. Duša njezina nadmašuje duše svih svetaca i duhova nebeskih, ona je čudovište nebeske Mudrosti i izabranica Božja.

Milosti, koje joj je Bog već u prvom času Njezinog Neoskvrnjenog Začeća podao, bile su tolike, da su Je učinile dostojnom, da bude prečistim stanom samoga Boga, a kreposti po kojima se je vinula do nadanđeoskog života na ovoj zemlji zavrijedište joj uz materinstvo Božje čast vječnog djevičanstva. Diviti nam se sjajnim krepostima koje je ona kroz čitav svoj život vršila a koje danas počinju da svijetle. Živom vjerom u obećanje Božje, nepokolebivim ufanjem u moć i milosrđe Božje, ljubavlju k Bogu i bližnjemu, poslušnošću, po kojoj je zdušno vršila sve zapovijedi, nehinjenom poniznošću, srdačnom pobožnošću, osobitom čistoćom i svim drugim krepostima pokaže nam ova Djevica pravi put k Životu. O kamo li sreće da se mi nastojimo povoditi za Njezinim uzvišenim primjerom i da, vjerno stupajući stazom kreposti, nastojimo postati njena prava i Njoj slična djeca.

Ona je, koja će nam dati božanskog Izbavitelja i koja će da bude majka Njegova. Žena nam donese smrt, žena će nam i život povratiti. Marija biće Majka Spasiteljeva i Majka naša. Zato i mi sa crkvom »s veseljem svetkujmo rođenje blažene Marije, da se ona za nas moli Gospodu Isusu Kristu«. *Lj. D.*

POMOĆ SVETE KRUNICE.

Imade jedno seoce pod Papuk-planinom, dosta siromašno. Premda je pod šumom, nema kuda s blagom, budući da imovna općina sjedi za vratom, pa nema ni drva za ogrijev. Zato svakojako kuburi u svojoj siromaštini. To seoce je hvala Bogu katoličko. U selu je bilo drveno raspelo, znak siromaštva, koje je trpio i dragi Isus, te, kako ono svete Genoveve u pustinji, nije imalo ni slike tijela Isusova.

Prije mnogo godina počela je jedna ženska duša skupljati kod seoskoga raspela svijet, te moliti svaki dan u korizmi žalosnu Gospinu krunicu. I pošlo joj je za rukom. Isprva je bilo malo svijeta, a poslije sve više ženskoga svijeta i djece. Ne znam kako je u drugim krajevima, ali se ovdje muškarci stide molitve na javnom mjestu, jer ne poznaju onu riječ Isusovu: »Tko se mene stidi pred ljudima, i ja ću se stidjeti njega pred Ocem nebeskim.«

Molitva svete Krunice pred raspelom održala se dobro 14 godina. Ali kako je pobožni svijet počeo moliti, tako se i đavao pobrinuo da nađe svoje paklene agente, kako će smetati vršenju ove pobožnosti. Došli su neuredni momci i djevojke, koji su se poslije molitve kod raspela skupljali te tako izvrgli ruglu ovo sveto mjesto.

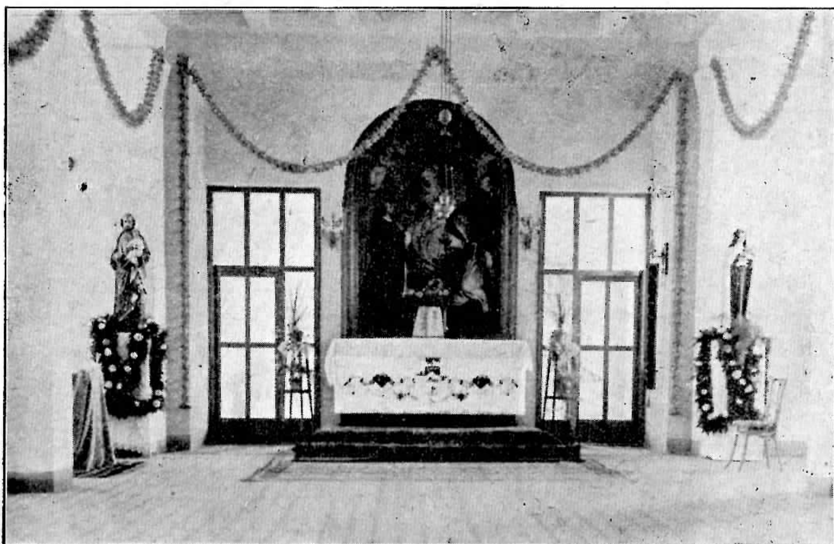
Molenjem se kod raspela moralo prestati, jer je već bilo prešlo u opaki običaj. Ali se zato molilo u dobrim seoskim kućama. Ove godine se je srušilo staro drveno raspelo, pa se sada podiže novo cementno. Ona ista pobožna duša, koja je počela ovu pobožnost, misli da opet započne ovu svetu i vrlo moćnu molitvu, jer je nestalo onih koji su smetali vršenje ove pobožnosti, a u jednoj se kući desio čudnovati događaj, koji je u tome bodri.

Poslije Božića izgubio je sluh, u jednoj dobroj katoličkoj kući, 81-godišnji starac, tako da nije ništa čuo. Pobožnost svete Krunice obavljala se i u njegovoj kući. Treći dan u korizmi, t. j. »na čisti petak«, kad su njegovi ukućani svršili Krunicu, on je sklopio ruke i rekao: »Hvala dragomu Bogu, sve sam razumio, što se moli i to svaku riječ sam čuo«. Tako nakon dva i pol mjeseca vratio mu se potpuno sluh, pa sada opet čuje, kao da je 20 godina mlad.

Za ovu milost hvali dragomu Bogu i blaženoj Gospi od svete Krunice, čijim je zagovorom opet potpuno ozdravio, a Blažena Djevica mu je udijelila tu milost sigurno i zato, jer je i prije bio dobar i uzoran katolik. **Seljanka.**

MAJCI BOŽJOJ.[1]

Usliši nas, majko mila!
Blagodarna sveđ si bila.
(Ovo puk opetuje pri svakoj kitici.)
O Divice plemenita,
O ružice znamenita!
O studenče vode žive,
O čistoćo slavne Dive!
O Divice uzorita,
I kraljice plemenita!

Unutrašnjost nove kapele Majke Božje sv. Krunice u Maksimiru.

Pusti na nas slavne zrake
Od milosti takve majke.
Nek nam sunce već izajde,
Sužnjih digni s nas vezaje.
Ti za tvoje sve radosti
Izbavi nas od žalosti.
Isprosi nam oproštenje,
Tvog smo Sinka mi stvorenje.
Izbavi nas iz nevolje,
Hvalit ćemo te još bolje.

[1] Ova se pjesma pjeva na otoku Korčuli pri svibanjskoj pobožnosti.

Spomeni se, draga majko,
Ter promisli svakojako,
Da si za nas uzvišena,
Božja Mati učinjena.
Svi mi znamo do istine,
Da za grihe vas svit gine;
Al' još znamo temeljito,
Da ti možeš stanovito
Od Isusa isprositi,
I on će nama oprostiti.
Ta mi znamo, više možeš,
Neg' svi sveti, kada hoćeš.
O Gospojo od milosti!
Moli Sinka, da nam prosti.
Ti na svitu izbavi nas,
A na smrti pomozi nas.
Budi nama na proštenje,
Tvoje i Svetih utišenje.
Spomenuće sveto vaše
Neka usliši molbe naše.
Amen.

BL. OZANA KOTORKA.

(Svršetak.)

Već se dugi niz godina sretni Kotor ponosio svojom sveticom i mirno počivao pod njezinim okriljem; pred njezinom ćelijom tisuće su dobivale utjehu, snagu i zdravlje, a ona sama u njoj je umirala lagano i nečujno izgarajući kao žrtva paljenica na žrtveniku svoje Ljubavi. Žestoka ognjica prikova je uz tvrdi ležaj, klonuše joj ruke, klecaju joj koljena, oči joj duboko upadoše, a glas joj bolno podrhtava. Bolest i 50-godišnja pokora pretvoriše onaj krasni lik živi u kostur ili bolje u slabašnu sjenu, u kojoj je sve zamrlo osim srca, onoga velikog plemenitog srca, što je još uvijek tako žarko kucalo za spasom duša i puno beskrajnih čežnja kružilo po visinama neba. I dok se to srce spremalo na nove žrtve, željno da i pošljednju kap krvi dade Njemu za ljubav, prosu se ćelijom slatki glas: »Dođi odabrana moja! — već si pročišćena patnjama, već si prokušana bolima: već si dostojna moga zagrljaja! Uđi u veselje Gospoda svoga!«.

Ozana uzdrhta od svetog milja: prepozna mili glas svog nebeskog Zaručnika i shvati da je kucnuo čas vječne sreće. Tračak radosti razli joj se licem; blag podsmijeh zatitra blijedim joj usnama. Čas svadbe već se je približio! — Teška vrata mračne ćelije otvoriše se nakon toliko godina. Uđe svećenik s tajnama svete vjere

i okrijepi je posljednji put »Kruhom jakim«. Kao što svijeća, prije no što će da se ugasi, ljesne još jedamput puninom svoga sjaja i Ozana okrijepljena »Nebeskom manom«, osnaži se i razvedri. Podignu glavu te zaplakanim kćerima dade svoju oporuku i posljednji zalog svoje majčinske skrbi. Oduševi ih za požrtvovan i krepostan život i potaknu ih na ustrajnost na putu k savršenosti. A na koncu im sa svetim žarom i sa suzama na očima preporuči ljubav prama svome milom dominikanskom Redu, a na osobit način prama Mariji, Majci i Zaštitnici Dominikova Reda. Još im jednom stavi na srce djetinju bogoljubnost prama presvetoj Krunici, toj najljepšoj školi svih kreposti, tom nepresahlom izvoru nebeskih milosti, koja će im osigurati sreću i vremenu i vječnu... Preporuči ih Marijinoj zaštiti i obeća im, da će iz nebeskih visina za njih odvjetovati — kao brižna majka sveđ bdjeti nad njima...

A tad prekriži ruke, pognu glavu i zaklopi oči, da se sabere i sa svetim strahopočitanjem sasluša zadnji poziv nebeskog Zaručnika, što je već stajao pred vratima u pratnji anđela... — Plač i uzdasi prolomiše se tamom; žarke molitve letjele su k nebu; neutješljiva srca vapila su bolno: »Gospode, ozdravi našu slatku majku, Gospode, usliši uzdah sirota; Gospode, čuvaj nam radost našu!« — No nebo je na njihov glas ostalo nijemo, jer jače no sva srca skupa, molilo je jedno drugo srce: molilo je srce Ozane i opetovalo nježno: »Dođi Željo, brežuljaka vječnih; dođi, Slatkosti moje duše! Oh! dođi, Ljubljeni, i nemoj kasniti...!«

Svećenik je, duboko ganut, ispunjao posljednju Ozaninu želju te joj na materinjem jeziku čitao Muku Krista, a ona je, u svetom zanosu, pratila svaki njezin redak i još jednom trpjela i umirala s Njime. A kad svećenik dođe do riječi »Žeđam« uzdahnu i ona slatko: »Oh! žeđam, Gospode, za tvojim zagrljajem; žeđam za vječnim jedinstvom s Tobom...« — I Ljubljeni se odzva! Zagrli Odabranu svoju, utisne joj poljubac mira, ispuni je slašću raja... Krhke veze popucaše te slabo tijelo klonu, a nevina Ozanina duša, čista kao prebijeli lijer, u slatkom zagrljaju svog Zaručnika odletje u radost vječnog dana.

*

Tisuće su koracale k svetom Pavlu, ali danas zaplakana oka, pognute glave... Nosile su svježe cvijeće, da okite odar nezaboravne Sestre Ozane. Tople molitve dizale se k nebu, ali nitko nije mogao da izgovori sjetni i bolni: »Pokoj vječni«. Usne su same kao čudom ponavljale mjesto »Pokoj vječni« — »Vječna joj slava!« Odjednom divan miris prosu se Ozaninim tijelom i za čas se razli posvud uokolo. Nebo je posvjedočilo Ozaninu svetost i stalo da propovijeda njezinu slavu! — Kotor sav radostan odloži crno ruho, a zvona sa svih crkava veselo zabrujiše. I dok su odlični Kotorani nosili u triumfu zemne ostatke svoje Miljenice, tisuće su zanosno klicale: »Slava ti, Odabranice Neba! Slava ti, Zaručnice Krista! Slava ti, Svetiteljko naša!«

O. A. R.

IZ BRATOVŠTINA.

Tomašica. Za vrijeme svetih Misija, koje su vlč. Oci Bodlović i Viculin dominikanci iz Zagreba ovdje u Tomašici održali početkom mjeseca travnja ove godine, kad je narodu bilo javljeno, da će u ovoj župi kao i drugim mjestima biti osnovana Bratovština presv. Krunice, prijavilo se veliko mnoštvo ljudi, do 400, s molbom, da budu primljeni u spomenutu pobožnu zadrugu. Doduše, ovdje je i prije vladala pobožnost prema bl. Djevici Mariji, Kraljici presv. Krunice, ali u ovoj prigodi ova je pobožnost porasla i ojačala se u duši naroda. Vlč. Oci u svojim svakodnevnim govorima kroz tjedan dana upravo su oduševili srca ljudi na ljubav prema nebeskoj Kraljici, pa je ovi odsele žarče i gorljivije mole i veličaju molitvom svetoga čisla. Tomašička crkva odjekivala je od jednodušnog općeg hvalospjeva, što se orio iz stotina grla na čast Majke Marije. Onaj dan, kad je uz krasne obrede bila ustanovljena Bratovština, mladost je bila tako ushićena, da su uz djevojke i momci, ne samo u crkvi, nego i na povratku iz crkve do kuće putem pjevali pjesmu Marijansku »Kraljice Krunice«.

I Gospin glasnik »Gospina Krunica« ovdje se dosta raširio, jer se odmah u početku oko 60 pretplatilo na spomenuti glasnik.

Pod okriljem Kraljice presv. Krunice, uz štovanje, ljubav i odanost prema Majci Božjoj, postoji ljepši izgled za bolju budućnost našega naroda.

Blato na Korčuli. Z a d r u g a s v. R u ž a r i j a bila je utemeljena već g. 1673. po buli vrhov. starješine o. Petra Marije Passerini u Rimu d. 13. VII. 1673. U toj buli sadrži se slijedeće: Župnici mogu za uvijek upisivati u bratovštinu (što čine svake godine u t. zv. »velu nedjelju« naime u prvu nedjelju listopada), blagoslivljati ružarij, podjeljivati odriješenje na smrti braći i sestrama iste, sve učiniti, što i fratri u svojim crkvama. Sve ovo mogu dijeliti dobrovoljno bez ikakva dara. Preporučuje se, da se ružarij recituje barem svakoga blagdana (moli se ružarij svake nedjelje i blagdana prije prve t. zv. »male« mise), da se pripovijeda o ružariju barem svakog blagdana i o čudesima istoga, slika bl. Gospe neka je urešena, i lampa pred njim po mogućnosti neka sveder gori (to se i danas čini po mogućnosti).

Mletačka vlast u Zadru dne 30. V. 1720. potvrdila je bila zadrugu.

Odmah iza utemeljenja vjernici podigoše oltar od drva na čast Gospe Ružarija. G. 1763. skupština sv. Ružarija podigne današnji mramorni oltar. Pred njim se moli ružarij i za vrijeme »zla vremena« (nevere).

Od davne davnine svake godine upisuju se vjernici u bratovštinu sv. ružarija u nedjelju prvu listopadsku. Moljenje ružarija, pobožnost prama bl. Gospi (uz onu euharistijsku) u narodu je ukorijenjeno kao bogoljubna svojina i baštinstvo od svojih pokojnih, prema Gospi ružarija pobožnih, pređa.

S v i b a n j s k a p o b o ž n o s t započela je u župi već g. 1878., kad se preko te pobožnosti moli u crkvi čuvstvena i krasna pjesma u čast Božje i naše Majke bl. Gospe.[1]

L i s t o p a d s k a p o b o ž n o s t vrši se u jutro preko sv. mise obzirom na težačke mjesne prilike.

[1] Vidi na drugom mjestu u ovom broju.

Kip Gospe Ružarija. U staro doba pobožni mornari resili su kljunove (prove) svojih lada kojim svetim kipom. Tako je i ovaj kip Gospin izdjelan i stao je na provi kojega broda. Brod se je razbio, a kip je isplivao, te ga je neka čobanica našla, a Blaćani su ga donijeli u crkvu. Vremenom po-

božni puk to je sve na svoju iskitio, te pripisuje tomu kipu razna čudesa. Već g. 1673. mnogi su pripovijedali, da je taj kip čudom došao na morsku obalu u »Poplatu«. Narod priča obično ovako:

Neka pastirica djevojčica pasla je svoje bijelo stado u »Poplatu«. Nenadano joj se je ukazala krasna gospoda s djetešcem u naručaju, pa će maloj pastirici: »Hajde u Blato, i reci svećenicima, da dođu po me«. Mala zbunjena i preplašena odgovori: »Išla bih, ali će mi pobjeći stado«. — »Ja ću ti ga čuvati«, odvrati gospođa. Otide mala pastirica u Blato, ali joj svećenici ne vjerovaše. Ona se povrati k stadu i k gospodi. Ova joj pruži ružarij i reče joj: »Vrati se opet u Blato i predaj ovu krunicu svećenicima, i po tome će znati, tko sam ja«. Pastirica to učini. Svećenici se dosjetiše, da je to Gospa od Ružarija, te odoše s mnoštvom naroda u Poplat. Mjesto gospode nađoše kip i doniješe ga u Blato. Na raskršću, koje se zove »Nadsitnica«, otpočinuše, i tu se onda pojavi vrutak žive vode, te napoji žedne. Kada se je procesija približavala Blatu, sva zvona u zvoniku sama zaslaviše. U Poplatu je sagrađena crkvica u čast bl. Gospe od Ružarija na spomen našašća toga kipa. Na raskršću »Nadsitnica«, gdje s kipom Gospe otpočinuše, postavljen je križ od kamena.

S ovim kipom se obavlja svečana narodna procesija u cik zore na Velu Gospu u crkvicu Gospe od Polja i u prvu nedjelju listopadsku prije svečane sv. mise oko mjesta. Skupocjeno zavjetno zlato nalazi se na kipu.

Oprosti za članove bratovštine sv. Krunice, kroz mjesec rujan.

I. nedjelja rujna (7. IX.) a) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape. b) Potpuni oprost, ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu, te pohode oltar Bratovštine.

II. Mala Gospa (8. IX.) a) Ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine, ili koju drugu, ako ova u mjestu ne postoji. b) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pridruže se ophodu, koji se običaje držati u crkvama bratovštine. Isti popust dobiju članovi žive krunice, ako pohode bilo koju crkvu.

III. Uzvišenje sv. Križa (14. IX.). Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape.

IV. Sv. Matej, Apost. i Ev. (21. IX.). Potpuni oprost za članove žive krunice, ako pohode bilo koju crkvu uz obične uvjete.

V. Zadnja nedjelja mjeseca (28. IX.). Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u društvu s drugim mole, barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

VI. Svaki put dobiju svi vjernici oprost, ako izmole dio krunice pred Svetotajstvom.

BILJEŠKE.

Proslava Bl. Ozane u Kotoru. Kako se je moglo predvidjeti po pripravama, proslava je Bl. Ozane u Kotoru od 4.—6. VII. ispala nad svako očekivanje. Proslavi je prisustvovalo mnoštvo svijeta iz Boke i Crne Gore, a i daljih mjesta, osobito iz ostale Dalmacije. Iz samoga Dubrovnika stigao je zadnji dan posebni parobrod sa preko 700 hodočasnika. Svečanosti su uveličali svojom prisutnosti 9 Presvj. Gospode Nadbiskupa i biskupa, između kojih kao papinski legat Preuzv. g. Nuncij u Beogradu Hermegild Pelegrinetti i hrvatski metropolita Preuzv. Dr. A. Bauer. Njima je bio priređen veličanstveni doček. Svečanosti su se razvijale po programu. Sami otvor svečanosti — prenos Blaženice iz crkve sv. Bogorodice u katedralu sv. Tripuna — sve je iznenadio. Ali osobito zaključni dan svečanosti — u jutro s igrom Bokeljske mornarice, Pontifikalom Preuzv. Nuncija, čitanjem dekreta poblaženja i paljbom mužara i zvonjavom zvona — a popodne neviđenom u Kotoru, veličanstvenom procesijom, kada je u triumfu oduševljenog naroda ušla kao blaženica u grad kroz ona ista vrata kroz koja je nazad toliko vjekova ušla kao jednostavna pastirica, i čarobnom venecijanskom večeri u noći — bio je nadasve krasan i nezaboravljiv. Takva šta Kotor još nije doživio, a teško će i više kada to doživjeti. A Bl. Ozana u novom sarkofagu, u obnovljenoj novoj crkvi, štovana od naroda i dalje će mu biti uzvišeni uzor i moguća zagovornica kod Boga. — I drugdje je bilo svečano proslavljeno poblaženje Bl. Ozane, a na osobiti način u našem svetištu u Zagrebu.

Posveta nove kapele Majke Božje sv. Krunice u Maksimiru. Dne 10. VIII. uoči veličanstvenog Euharistijskog kongresa posvećena je na svečani način kapela Majke Božje sv. Krunice u novosagrađenom dijelu dominikanskog samostana sa strane Kazotićevog trga. Posvetu je obavio presv. gosp. Dr. Dominik Premuš, pomoćni biskup zagrebački u 10 sati. Iza toga je slijedila svečana sv. misa u novoj kapeli, koju su po starodrevnom običaju služili oci Franjevci s Kaptola, pošto je toga dana proslavljen na vanjski način blagdan sv. Oca Dominika. Poslije mise održana je svečana matineja u Kažotićevoj dvorani sa bi-

ranim sadržajem. Na istoj je izrekao lijepi govor o značenju kapele, osobito u ovom kraju, veleuč. g. prof. Petar Grgec. Na večer preko večernjice držao je pohvalni govor u čast sv. O. Dominika veleč. O. Dominik Budrović ističući u sadržajnom svom govoru unutrašnju svećeničku dušu velikoga patrijarha. U večer je bila pučka zabava na Kažotićevom trgu, gdje je koncentirala izbirljivo glazba župe sv. Petra, a veleč. S. Ivasović izvodio lijepi vatromet. Kapela je bila lijepo rasvjetljena. Koli u jutro, toli na večer svečanost je mnogobrojno bila posjećena i sa strane kolonijaša i sa strane ostalog građanstva zagrebačkog. Svečanost je pokazala, kako je kapela važna za istočni dio Zagreba, koji se baš preko nje sve više duhovno obnavlja. Nova, skoro dvostruko viša kapela nego prijašnja, još će bolje poslužiti toj plemenitoj svrsi. A Majka Božja Sv. Krunice i na ovaj dio grada i na cijeli bijeli Zagreb i cijelu Hrvatsku izlijevat će sa svoga prijestolja obilje svojih milosti i blagoslova.

ZAHVALA.

Osijek. Presv. Srcu Isusovu i bl. Djevici lurdskoj srdačno i smjerno zahvaljujem, da sam čudnovato bila poštedena od vatre, kad je sve oko mene gorjelo. Na dan Djevice škapularske čistila sam sobu i nesretnim slučajem zapalila se velika količina benzina u sobi. Trčala sam k prozoru, ali nijesam smjela skočiti, jer je bilo na drugom spratu. Preporučila sam se Presv. Srcu Isusovu, bl. Djevici, sv. Josipu i sv. Antunu, svojim osobitim zaštitnicima, pa sam upravo čudom bila spašena, dok je sve oko mene gorjelo, pa i sami su prozori popucali od vrućine. Svi su držali, da sam i ja izgorjela, ali milost Božja očuva me od očite smrti. Zato se zahvaljujem svojim zaštitnicima preporučujuć se i nadalje njihovoj pomoći. Šaljem na dar 25 dinara u zahvalu. **Manda Banić.**

Osim potporne pretplate darovaše za raširenje glasnika: Po 5 Dinara: Horvat Krista, Čičak Marica, Vrkljan Božena, Njirić Magdalena, Kuničić Stjepan, Smirčić Mitar, žup., Rabadan Ana, Mašina Mate, Burić Jelka, Holzer Josipa, Vujnović Matilda. Po 10 dinara: Miolčić Vjekoslav, Slana Marija, Malašić Marija, N. N., Vrebac Roza, Mozes Gizela, Hržin Ivka, N. N., Piteša Jerka, N. N., Š. B. sa zahvalom za milost. Po 15 Dinara: Pavičić Marija, Vitaljić Katarina, Lukanović Irena. Po 20 Dinara: Lugarić Danica, Pasarić Viktorija, Krivić Vjera, Kuničić Stjepan. Po 30 Dinara: J. A. Po 35 Dinara: Zora Vasić, Belas Ivan. Po 55 dinara: Matić Marija.

Zavod sv. Josipa Družbe Kćeri Božje Ljubavi na Banjskom Brijegu u **Sarajevu** ima sve škole od dječjeg zabavišta do učiteljske škole s pravom javnosti i ženske zanatske škole sa odgovarajućim konviktima. U zavodu se davaju različiti tečajevi. Udžbenici su kao i oni državnih škola. Odgoja se daje u vjerskom i nacionalnom duhu. Velika se pažnja posvećuje zdravlju. Ima i konvikt za one, koje pohađaju vanjske državne škole od građanske dalje. U konvikt se prima preko praznika do mjeseca oktobra. Za potanje obavijesti obratiti se na Upravu Zavoda sv. Josipa, Sarajevo.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

Gospina Krunica

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 10

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

Dragi pretplatnici. Ovo je mjesec našega glasnika, jer je po volji sv. otaca papa posvećen Kraljici Presv. Krunice. Jelte, da ćete vi ovaj mjesec Njoj uistinu posvetiti? I pravo je. Time ćete ugodni prinos njoj prinesti, a svojoj duši lijepu pomoć pružiti. Ali ljubav nema granica, a pogotovo ne trpi duga prema ljubljenoj osobi. Zato ćete razumjeti svoju dužnost kroz ovaj mjesec. Naše je glasilo, glasilo njezine slave. Njoj dakle dugujete, ako njezinom glasniku dugujete. Pa hoćete li je moći ovog mjeseca dnevno Krunicom slaviti, a da ste dužni njezinom glasniku? Zato, svi vi dužnici, prva Vam je dužnost ovog mjeseca, da podmirite zaostalu pretplatu. A vi, uredni pretplatnici, sigurno ćete prinesti Mariji, Kraljici Listopada, osim duhovnih cvjetića i koji materijalni, pak ćete se osobito ovog mjeseca sjetiti njezinog glasnika kojim darom ili mu naći barem jednog novoga pretplatnika. Budite uvjereni, da ćete to darovati Mariji. Unaprijed najtoplija hvala!

Za sve naše pretplatnike i dobročinitelje kao i za dobar napredak lista bit će izrečena sv. misa na dan Kraljice sv. Krunice 5—X u našoj kapeli u 11 sati.

Za mjesec listopad posvećen Kraljici Presv. Krunice najtoplije preporučamo molitvenik **»MJESEC LISTOPAD« O. Jerka Vlahovića.** On je posebnom brigom sastavljen baš za to, da posluži štovateljima mjeseca listopada kao najbolji priručnik. U njemu se najprije nalazi uputa o Ružariju ili Krunici, zatim svi oprosti, koje je sv. Stolica podijelila bratovštini i molitvi Ružarija. Slijedi potom pobožnost mjeseca listopada, i to za svaki dan razmatranje o otajstvima Krunice, primjer i cvijetak. Drugi dio molitvenika sadrži vrlo lijepe i pribrane molitve, devetnice i pjesme. Ima 600 stranica. Najrašireniji molitvenik u Dalmaciji. Već je doživio sedam velikih izdanja. Lijepo uvezan u platno Din. 24, u finu kožu sa zlatorezom Din. 60 bez poštarine. Narudžbe prima: Samostan Dominikanaca, Split, Hrvojeva ul. 2.

CRKVA SV. ANTE U PIROTU.

Primili smo slijedeći poziv, pa ga rado uvršćujemo i toplo preporučujemo: Katolici grada Pirota mole sve dobre kršćane katolike, da im pomognu sazidati kapelicu sv. Ante ovdje u Pirotu. Dobili smo divno mjesto od opštine i lijepi prilog od građana i pravoslavne i katoličke vjere. Crkvica bi se počela zidati na proljeće. Teško je bez Isusa u tabernakulu. A evo već 10 godina živemo ovdje, i skoro je sva vojska katoličke vjere, a svoje crkvice nemamo. Zato nam pomognite sagraditi hram Isusu. Milodari neka se šalju na Prvu hrv. štedionu u Nišu sa naznakom »za gradnju Crkve u Pirotu«.

Milka Sviljušac, supr. kapetana,
predsjednica odbora.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, listopad 1930. Br. 10.

SV. KRUNICA I KRŠĆANSKA OBITELJ.

Neumorno nastojanje svjetskih velikana, da ostvare u čovjeku i čovječanstvu od naravi usađenu težnju za srećom i blagostanjem, svakomu je na dogled. Ali razni nazori i pokušaji, da se ljudski rod uzdigne do pravog, istinitog ćudoređa i boljitka čestokrat nijesu drugo nego slabi temelji, koji se ruše pod prvim i slabim udarcima svagdašnjice. Ovo ne treba dokazivati; stvar je jasna. Što dakle? Graditi opet sve iznova? Temelji toj izgradnji već su postavljeni onda, kad je Bog stvorio čovjeka na sliku i priliku svoju, tim što ga je obdario neumrlom dušom. Duša dakle treba da traži svoj život i sreću u uzroku i početku svoga opstanka, treba da u vremenu živi s njime, da se kroz vječnost s njim potpuno sjedini. Treba u jednu riječ da žive s Bogom i da od Njega crpi snagu života. Božanski Spasitelj je rekao, da se k Bogu može ići samo preko Njega, jer tim što nas je otkupio, mi pripadamo Njemu; dakle svaki naš korak k Bogu mora biti popraćen Njegovim zaslugama i milošću. Najlakši je pak put do Isusa moć i zagovor Bl. Djevice Marije, Isusove i naše majke; a najjednostavniji i najsigurniji put do Majke Božje jest: »Gospina krunica«. Dakle po sv. Krunici k Mariji, po Mariji k Isusu, po Isusu k Bogu.

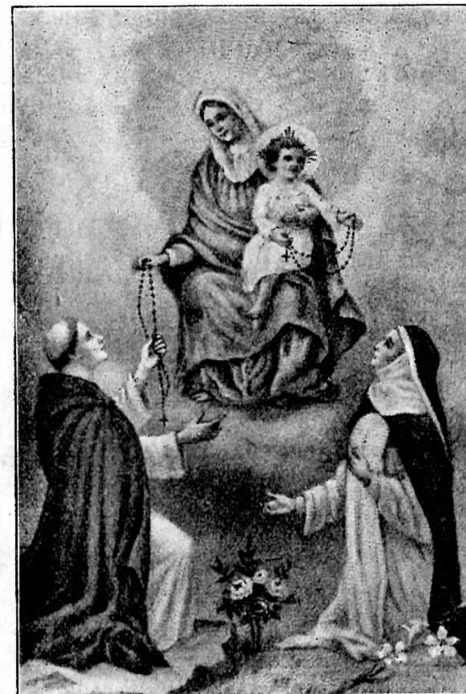
Sv. Krunica, koja nas stavlja pod zaštitu i okrilje Marijino, jest najmoćnije sredstvo ostvarenja težnja i želja čovjeka i čovječanstva. To nije teško dokazati. Svaki pojedinac je član neke obitelji, a mnoštvo obitelji sačinjava ljudsko društvo, čovječanstvo. Takovo je dakle čovječanstvo, kakove su obitelji, a ove opet, kakovi su pojedinci, od kojih je sastavljena obitelj. Što je obitelj? Obitelj promatrana u sebi izgleda nam kao živa povijest slatkih i gorkih časova, a ako je gledamo u njezinim odnošajima prema ljudskom društvu, ona je temelj i pravo srce njegovo. Ako dakle hoćemo imati zdravo, svježe, jako i sretno ljudsko društvo, treba prije svega da i njegovo srce bude takovo, treba naime, da obitelj bude zdrava, jaka, ćudoredna, a tim i sretna. Obitelj će doista biti takova, ako uznastoji da bude uistinu kršćanska, da živi po uputama i načelima sv. Crkve. A baš sv. Crkva nam pruža i preporuča molitvu Marijine Krunice, kao sredstvo, koje mnogo pridonosi boljitku i napretku vremenitom i vječnom kršćanskih obitelji. Dokaz je ovomu zlatni niz okružnica Lava XIII. o sv. krunici.

Promotrimo, od koje je koristi moljenje sv. Krunice kršćanskim obiteljima.

Kršćanska se obitelj temelji na jedinstvu i nerazrešivosti sv. ženidbe, te na izmjeničnoj ljubavi i požrtvovnosti članova. A uprav je sv. krunica, koja čini, da ove oznake budu sve jače i svjetlije. — Svemogući Bog je rekao: »I bit će dvoje u jednom tijelu«; slijedi, da je jedinstvo sv. ženidbe tako usko, jako i moćno, da se može porediti istim životom, jer, dok traje život, traje i ovo jedinstvo, tako da je i sam Spasitelj rekao: »Čovjek ne smije lučiti ono, što je Bog ujedinio«. Sv. krunica još većma učvršćuje ovo jedinstvo, jer osim što duše združuje s Bogom, kao i svaka druga molitva, čini, da članovi obitelji živu u slozi i miru pod zaštitom Bl. Djevice i sve ujedinjuje međusobno u Bogu; dočim oni, koji žele da unište obitelj slobodnim življenjem, rastavom sv. ženidbe, malo mare za Boga, a niti osjećaju ljubavi prema »Blagoslovljenoj među ženama« Bl. Djevici Mariji! Pak i isti način sastavka i moljenja sv. krunice, kaže Lav XIII., uvjeravaju nas, da je ona učinjena tako, da se moli skupa, a iz toga slijedi, da, kada se moli u obitelji s pravom i iskrenom pobožnošću, sve članove sjedinjuje preko Bl. Djevice Marije u Kristu-Bogu!

Jedan od najmilijih i najutješljivijih prizora svagdanjeg obiteljskog života jest vidjeti oca, kralja i svećenika obitelji, kako na večer sklapa ruke svoje dječice, sam pada pred Marijinu sliku, uzima Njezinu krunicu u ruke, te moli i pjeva Majci u slavu! Jedna molitva, jedna misao, jedna ljubav čine, da se zaborave sve poteškoće prošlog dana, a da se uživa slatki pokoj u društvu Marijinu, koji pokoj i mir sjat će na svim licima uspavanih preslatkim imenom Marija! Anđeli će ih s rajskih visina posipati s tolikim cvjetićima, koliko su puta pozdravili njihovu Kraljicu. Ona će, nasmijana lica, svojim plaštem oviti svoje štovatelje, a Bog će na njih prosuti blagoslove svoje, koji će ih od zla čuvati, na dobro poticati i u istom učvršćivati.

Od velike je važnosti za napredak kršćanske obitelji izmjenična ljubav članova porodice. Ova ljubav, koja bi uvijek morala nositi sreću, život i svijetlo, može se izroditi u tamu, žalost i nesreću. A da se to ne dogodi, potrebno je, da bude čista, ustrajna i nepromjenljiva, a takova će biti, ako u srcima pojedinaca zavlada ljubav Božja, i postanu hramovi Presv. Trojstva. Jedino takovi mogu svoju braću doista držati sinovima Božjim, koje je Bog Otac stvorio, Spasitelj krvlju otkupio, a Duh Sveti svojom toplinom napunio i posvetio. Gdje nema ove prave ljubavi, zavlada samovolja sa svim groznim posljedicama razuzdanosti i pokvarenosti, koje nemilosrdno uništavaju i najsvetije obiteljske osjećaje. Molitva i promatranje sv. Krunice sve nam ovo stavlja pred oči duše. Ona nam govori o Bogu i Njegovim savršenostima, a osobito o Njegovom neizmjernom milosrđu i ljubavi prema nama. Naše srce odstranjuje od svega, što nije Bog, i užiže u nama ljubav prema Njemu, čisti naše osjećaje i posvećuje naše duše. Sv. Krunica nas ne zaustavlja na onomu, što prolazi, već nas nutka, da tražimo vječno. Često puta nas pripravlja na žalosno otajstvo boli, koje se može nadvući na našu obitelj i ugrabiti našemu srcu i bogatstvo i vanjsku ljepotu i iste osobe, koje ljubimo; pripravlja naše srce, da u svim nezgodama ostane nepokolebljivo u čistoj, iskrenoj i ustrajnoj ljubavi i osjećajima prema onima, kojima smo u tisuću zgoda pokazali nasmijano i veselo lice.

Kraljice Presv. Krunice, moli za nas.

Osim ljubavi imamo i drugo sredstvo koje usrećuje i posvećuje kršćansku obitelj. To je kršćanska požrtvovnost, koja proizlazi iz prave ljubavi. Požrtvovnost je kruh svagdašnji svakog istinitog sljedbenika Kristova. Blago onima, koji blaguju kruh svoj oškropljen znojem lica svoga! Stoga oni, koji drže, da obitelj može živjeti bez požrtvovnosti, omalovažuju istu obitelj. Ono malo pjesme, što ženidbeni drugovi osjete, prije nego nastupe u obiteljski život, lako umine, da poda mjesta tugaljivim uzdasima boli i suza. U većini slučajeva svijet ne može pomoći nego samo toplom riječju, a baš u

ovakovim okolnostima sv. krunica je od neizmjerne utjehe i pomoći. Ona prosi, zagovorom Bl. Djevice, da Bog odstrani zlo i tamu, a pošalje zraku milosti i svijetla. Ona sa svojim žalosnim otajstvima iz života Kristova i Bl. Djevice čini, da mnogo odvažnije i ustrajnije nosimo križ svoj. Krvavi znoj, bičevi, trnje, križ i smrt Kristova sve je to za nas, pa kako da ne bi i mi s Njim trpjeli za naše dobro! Možda su ovi primjeri iz života Isusova jedini vrijedni da u žalosnim danima očuvaju mir, pokoj i svetost ožalošćene kršćanske obitelji, kojima iz trnja i drača sviću obećanja slavnih otajstva rajskog života!

Tko hoće da se uvjeri o ovim tvrdnjama, neka se požuri uzeti u ruke sv. Krunicu! Mnoge obitelji smatraju za grijeh, ako svagdano ne izmole skupa sv. Krunicu! A zašto? Jer su uvjerene, da najljepša i najmilija molitva Bogu i Presvetoj Djevici jest sv. Krunica, kojoj pripisuju sve ono, što jesu i što imaju na ovoj zemlji, i sve ono, što se nadaju postignuti u vječnosti! fr. č.

KAKO JE NASTALA SVETKOVINA MAJKE BOŽJE SV. KRUNICE.

Vatrene propovijedi dominikanaca Alana de la Roš i Jakova Sprengera dale su povoda, da su se koncem 15. vijeka osnovale mnogobrojne udruge Gospine Krunice. Odmah su bile potvrđene od papinskih poslanika, zatim od sv. O. Pape Siksta IV. (1471.-1484.) i konačno podvrgnute Redu sv. Dominika za Generala Joakima Torrianija. Premda su u Crkvi bile već službeno priznate, uza sve to prve bratovštine sv. Krunice nijesu imale u početku svoje posebne i općenite svečanosti.

Rat protiv Turaka dao je sv. Stolici povoda, da osnuje novu liturgijsku svečanost, koja će pod nazivom Presvete Krunice, biti uspomenom Marijinog slavodobića nad neprijateljima Njezinog Sina.

Otkad je Mehmed II. dne 25. svibnja 1453. g. zauzeo Carigrad, Crkva i države zapadne Evrope bile su u neprestanoj pogibli. Mnogobrojne provale Turaka, a osobito osvojenje Cipra sa strane Mustafa-Paše, potakoše Pija V. (1566.—1572.) da upotrebi zadnje sile protiv muslimanske premoći.

Skupivši mnogobrojnu vojsku, postavi joj na čelo Don Juana Austrijskoga, a čitavom kršćanstvu, osobito pak Krunićarima, naredi posebne molitve za uspjeh nove križarske vojne.

U nedjelju 7. listopada 1571. g. papinske galije, izlazeći iz luke lepantske, susretoše kod patraskog zaljeva tursko brodovlje pod zapovjedništvom Ali-paše Mujezina Sade. Opazivši nevjernike, kršćanski se vojnici i mornari izručiše Našoj Gospi Presv. Krunice i primiše odriješenje od redovnika prisutnih na brodovima.

S broda Ali-paše grune prvi hitac. Don Juan mu odvrati hicem, što je bio znak za bitku. Papinska se vojska imala boriti

proti dvostruko jače navale strašnih janjičara. No naveče istog dana, iza žestoke borbe, kad su bratovštine sv. Krunice obavljale mjesečnu procesiju, Don Juan je tjerao u bijeg neprijateljsku vojsku. Tom slavnom pobjedom Bl. je Djevica Marija spasila ugroženu Crkvu.

Sveti Pijo V., da ovjekovječi uspomenu na pobjedu Marijine Krunice kod Lepanta,[1] 5. ožujka naredne godine izda breve »Salvatoris Domini«, kojim podijeljuje »Oprost Krunice« svetištu Matorelja kod Barcelone, pače je bratovštini ove crkve dozvolio svetkovati svake godine na 7. listopada blagdan Svete Marije od Pobjede.

Niti godinu dana iza smrti svetog dominikanskog Pape, dne 1. travnja g. 1573. Grgur XIII. (1572.—1585.) proširi povlasticu sv. Pija V. na sve crkve, gdje ima oltar Majke Božje sv. Krunice. Ova svečanost tako draga Sv. Ocu, odsada slavljena prve nedjelje listopada, više se nije zvala blagdanom Naše Gospe od Pobjede, već Naše Gospe Presvete Krunice.[2] Papin breve »Monet Apostolus« pjesma je zahvalnica u čast Marije, pomoćnice kršćana.

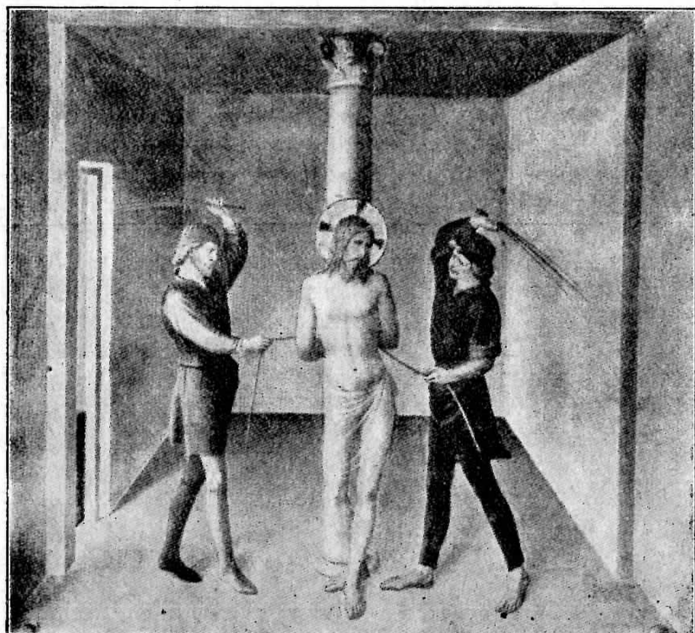
Dominikanci ne ostadoše bešćutni na ovu novu blagodat, koju je potpomagao njihov General O. Serafin Cavalli, pa na kapitulu u Barceloni g. 1574. Oci kapitularci primiše tu svečanost za svoj Red.

Sinovi sv. Dominika, svjedoci milosti, koje je bl. Djevica dijelila vjernicima na blagdan Presv. Krunice, vruće su željeli, da bi se ova svečanost protegla na čitavu sv. Crkvu. Prečasni O. Antonin Kloš, poznavajući želje svoga Reda, zamoli Inocenta XII. (1691.—1700.), da bi dozvolio svjetovnom svećenstvu oficij Presv. Krunice. Smrt Papina prekinu ovo nastojanje. Rat protiv Turaka pruži malo kasnije sv. Stolici priliku, da očituje svoju privrženost ovoj pobožnosti, Mariji toliko ugodnoj. Dne 5. kolovoza 1716. g., na dan Snježne Gospe, vojska cara Karla VI. tjerala je kod Petrovaradina u bijeg muslimansku pješadiju, iza kako ju je junački potukla. Na 20. istog mjeseca, kroz osminu Uznesenja, 35.000 nevjernika bi odbijeno od Krfa, gdje su se uzaludno nastojali iskrcati. Kao i Lepant, tako su i ove dvije pobjede izvojštene pomoću molitava bratovština sv. Krunice.

Na uspomenu ovog novog Marijinog posredovanja, Sv. Otac Klement XI. (1700.—1721.) odlukom od 3. listopada g. 1716., protegne na cijelu Crkvu svečanost presv. Krunice. I ona se odtada svečano po cijeloj Crkvi svetkuje.

Lav XIII. (1878.—1903.), »Papa Krunice«, koji je napisao toliko uzvišenih enciklika (svečana pisma cijelom kršćanstvu) o Krunici, posveti deseti mjesec u godini Kraljici Presv. Krunice.

[1] Tu je svečanost Papa dao umetnuti u rimski martirologij (knjiga, u kojoj su zabilježeni sveci, koji se slave u Crkvi rimskog obreda) ovim riječima: Uspomena sv. Marije od Pobjede, ustanovljena od Sv. Pija V. radi slavodobića izvojštenog od kršćana u pomorskoj bici nad Turcima pomoću Majke Božje.

IZ CIKLUSA „KRUNICA“.

Drugo otajstvo žalosno.

Ko to uza stup tih i pognut stoji,
po tijelu golu teške biče prima?
Da nije lopov il' razbojnik koji,
što duše s neba u ponore snima?

To valjda pravda za grijehe ga tuče,
pa bijednik zato i ne vrišti:
Zaslužio je gola da ga svuče,
jer zlo je zlo, i mora da ga ništi...

Al' čekaj, gledaj! Nije li to rabi,
što prošao je ovom zemljom bonom
čineći dobro, nastojeći da bi
sve duše digo milom Nebu onom?

Protrni dušo! — Na presvete rane
ko tuča, pljusak bič za bičem pada.
Digo se crvak duše okaljane,
da Bogu muku svojom rukom zada!

A gledo ga je, kako silu dijeli
i kako teška riješio ga plača,
a čovjek duh zaboravio bijeli,
i bujnu radost bičevima vraća!

O, sveta Krvi, što si onda pala
na mrtva srca tvrda pokoljenja,
uniđi u nas, peri nas od kala
sapetih želja i opakih htijenja!

Pa da rad Tebe do posljednje ure
uza stup žrtve privežemo volju
snoseći krepko udarce i bure
za ljepše dane i za slavu bolju!

M. S.

MOLITE SV. KRUNICU.

— Gospođo, — zar vi goste vaše dočekujete krunicom u ruci?

— I — grivnom na ruci... Vjerujte, — nije hotimice — nijesam se nadala posjetu.

— E, — vaša je krunica dragocjena. Nijesam znao, da imade krunica od srebra.

— Imade, — i »zlatnih krunica« — i »krunica sv. Franje« i »krunica milosrđa i oproštenja Gospodnjega« — i mnogo drugih — i mnogo drugih, — al sve su dragocjenije od zlata...

— Ne razumijem vas, gospođo...

— Meni je krunica najmilija molitva... Molite sv. krunicu...

— Manite, — molim vas ... Tko bi neprestano govorio: Zdravo Marijo! — Zdravo Marijo... i t. d. — Kad bi tko meni neprestano govorio: Dobro jutro! — Dobro jutro! — Dobar dan! — Dobar dan! — Meni bi dosadilo... Rekao bih — idite — molim vas — prestanite...

— Možda imade vaša primjetba sličnosti s molitvom sv. Krunice. Krunicom uvijek nešto molimo od Boga — ili se Bogu zahvaljujemo, a kad osjetimo i dobijemo znak neba, da nam je molitva uslišana — onda — u sladoći sreće... zašutimo... da opet počnemo moliti — slaviti... Zar je to nešto tako loše?...

— Nije loše, — al dosadno.

— Gospodine, — vi ste virtuoz na klaviru. Zar u glazbi nema ponavljanja i varijanata — tonova — i akordâ? — Nikad se toga ponavljanja naslušati dosta ne možemo. Počinjemo iznova... U tom pogledu mnogo sam razmišljala... sravnjivala sam sv. krunicu i glazbu. Čujte, — za mene je krunica najfinije i najnježnije glazbalo, što ga prebiru naši prsti, dok nam duša Bogu slavu pjeva...

— Vrlo dobro.

— Još više! — Molitva sv. krunice je za duševno oko i uho — pravi kinematograf. Glazba i slike idu uporedo. Vi postajete — promatrajući otajstva Gospodnja — umjetnikom i autorom novih slika i nove glazbe — što ih gradi duša vaša — čim više ljubi tu molitvu...

— Pokušajte!

— Hoću.

— Uistinu?

— Vidite, — prihvati gospođa, — meni još kod toga napose pomaže i sva slikarska i kiparska umjetnost našeg tisućljeća . . . Moje oko u tom času gleda: Život — muku i smrt Isusa — u slikama i kipovima najvećih umjetnika prošlosti i sadašnjosti...

— Onda je molitva vaše krunice — molitva ljepote...

— Pravo ste rekli — ne samo ljepote — već ona je i barometar moga dana.

— To biva sve interesantnije...

— Sasvim jednostavno. Kad rano ujutro izmolim krunicu, toga dana bit će lijepo vrijeme — nasmiješi se gospođa, — t. j. bit će dan mira i blagoslova.

— Kako vi to sigurno govorite...

— Pokušajte, — i vi ćete se o tom lično osvjedočiti.

— Hoću, — al nešto ne razumijem. Dozvolite mi ovu primjetbu: Gospođo, — vi govorite kao jedna — redovnica — a izgledate kao da ste dama — užitka... Izgledate kao da sasvim pripadate ovome svijetu...

— Da, — reče gospođa nešto otegnuto. — Izvana pripadam svijetu, al iznutra Bogu: Priznajem, da izvana nosim i raskošnu haljinu, — al iznutra — šapne ona — nosim odijelo: teške pokore...

Zlata Sufflay.

KRUNICOM OKRUNJENE.

Za vrijeme terora zloglasne francuske revolucije bilo je pet milosrdnih sestara Sv. Vinka Paulskoga uapšeno u gradu Arras i dovedeno u Combrai (Kombre), da se zakunu na bezbožnu konstituciju.

— »Mi se ne kunemo!« zavikahu jednoglasno sve sestre. »I ne ćemo se nikada odreći ni riječju ni djelom našeg zvanja, Reda i Vjere!«

— »Na smrt ste osuđene!«

— »Mi smo pripravne, da umremo za svog Boga!« — Polože ih na teretna kola i dovedu na veliki trg, da ih strijeljaju.

»Zašto im ne dignemo krunicu s ruke?« reče jedan krvnik. »Metnimo im je na glavu, da pod sjekirom zajedno s njom padne.«

I tako pet djevičanskih glava, okrunjenih krunicom Presvete Djevice, pade pod ljutim mačem krvnika. Pet djevičanskih duša bijaše triumfalno primljeno u rajsku slavu.

fr. A. P.

KAKO TREBA MOLITI KRUNICU.

Jedan primjer.

Poslije zaziva Duha Svetoga, ako želite dobro izmoliti Krunicu, stavite se časkom u Božju prisutnost i prikažite Mu svoju molitvu, kako ćete to dalje vidjeti.

Prije nego počnete deseticu, zaustavite se čas, više ili manje, prema vašoj volji, da promotrite otajstvo, koje dotičnom deseticom častite, i uvijek po tom otajstvu i zagovoru bl. Djevice prosite koju milost, koja se osobito ističe u tom otajstvu ili koja vam je najviše potrebna. Osobito pazite na dvije redovite pogreške, koje čine gotovo svi, koji mole Krunicu. Prvo da Krunicu za ništa ne namjenjuju; tako da kad ih zapitate, za što mole Krunicu, ne bi vam znali odgovoriti. Stoga kadgod molite Krunicu, uvijek nastojte, da pitate koju milost, da nasljedujete koju krepost ili uništite kakav grijeh. Druga je pogreška, koju se redovno počinja moleći sv. Krunicu, da se na početku moljenja nema nikakve druge nakane osim da je se brzo svrši. Tome je razlog, što se Krunica smatra kao neka tegotna stvar, koja silno teži, dok je se nije izmolilo, pogotovu ako je po srijedi zavjet ili kad je se mora izmoliti za pokoru i kao preko svoje volje. Žalosno je gledati kako većina moli Krunicu. Mole je čudnovatom brzinom, pače riječi napola izjedu. Nigda se ne bi čovjeka na tako smiješni način ni za leđima pozdravilo; i misli se da će Isus i Marija time biti počašćeni!... Može li stoga začudno biti, kad i najsvetije molitve kršćanske religije ostaju gotovo bez ikakvog ploda, i kad se poslije tisuću i deset tisuća izmoljenih Krunica još nije boljim? Prestani, dragi bratime Krunice, svojom običajnom naglošću kad moliš presv. Krunicu, i učini po koju stanku usred O č e n a š a i Z d r a v o m a r i j e, a jednu manju iza riječi »Oče« i »Zdravo«, kako je evo ovdje zabilježeno križićem.

Oče nas, koji jesi na nebesima † sveti se ime Tvoje † dođi kraljevstvo Tvoje † budi volja Tvoja † kako na nebu tako i na zemlji †.

Kruh naš svagdanji † daj nam danas † i otpusti nama dugove naše † kako i mi otpuštamo dužnicima našim † i ne uvedi nas u napast † da li izbavi nas oda zla. Amen.

Zdravo, Marijo, milosti puna † Gospodin s tobom † blagoslovena ti među ženama † i blagosloven plod utrobe tvoje, Isus.

Sveta Marijo, Majko Božja † moli za nas grešnike, sada † i na času smrti naše. Amen.

S početka će ti biti teško činiti ove stanke, radi tvoje zle navike da žurno moliš; ali zato jedna desetica rečena tako sabrano, imat će više zasluge nego tisuća Krunica izmoljenih žurno, bez razmišljanja i makinalno.

Blaženi Alan de la Roš i drugi pisci, među ostalima sv. Belarmin, pripovijedaju, da je neki dobri svećenik savjetovao trima djevojkama, koje su se u njega ispovijedale, a bile su to baš tri sestre, da svagdano pobožno mole Krunicu kroz jednu godinu, no da ne bi kada propustile, eda tako učine krasno odijelo slave bl. Djevici; još im reče, da je to tajna, koju mu je Bog objavio. Sve tri su sestre to vršile kroz jednu godinu. Na dan Očišćenja Marijinog uveče, kad su one legle, blažena Djevica Marija, praćena od sv. Katarine i sv. Janje, uđe u njihovu sobu u presjajnom odijelu, na kojem je na svim stranama pisalo zlatnim slovima: Zdravo Marijo, milosti puna. Nebeska se Kraljica primakne krevetu starije sestre pa joj reče: »Zdravo, kćeri moja, koja si me tako često i tako lijepo pozdravljala. Dolazim da ti zahvalim na lijepome odijelu, što si mi ga učinila.« Djevice, koje su je pratile, također joj zahvališe i sve tri iščeznu.

Jedan sat kasnije bl. Djevica s dvjema pratilicama dođe nanovo u sobu u zelenom odijelu, no bez zlata i bez sjaja. Približi se krevetu druge sestre zahvali joj na odijelu, što joj ga učinila moleći Krunicu. Ali kako je ova druga sestra vidjela, da se je bl. Djevica ukazala njezinoj starijoj sestri s mnogo više sjaja, zapita je za razlog. »To je zato, odvrati Marija, što mi je ona učinila ljepše odijelo moleći bolje Krunicu nego ti.«

Nekako poslije jednog sata, blažena se Djevica treći put ukaže najmlađoj sestri, u zamazanoj i razdrtoj odjeći i reče joj: »Kćeri moja, ti si me ovako obukla, hvala ti.«

Djevojčica, sva zbunjena, vikne: »Kako sam Vas, moja Gospodarice, ružno zaodjela! Molim Vas oprostite mi i dajte mi vremena, da Vam načinim bolje odijelo, boljim moljenjem Krunice.«

Kad je viđenja nestalo, djevojčica jako rastužena iskreno očituje viđenja svome ispovjedniku; on je ponuka i oduševi, da što bolje moli Krunicu kroz cijelu godinu. To je ona i učinila. Na početku godine, baš uveče na dan Marijinog Očišćenja, bl. Djevica, ponovno praćena od sv. Katarine i sv. Janje, koje su nosile dva vijenca, i zaodjenuta divnom odjećom, ponovno im se ukaže te im reče: »Budite sigurna, moja djeco, za nebesko kraljevstvo, sutra ćete u nj ući s velikim veseljem.« Na to sve tri odgovoriše: »Pripravno je naše srce, draga naša Gospodarice, pripravno je naše srce.« Viđenja nestade. Te iste noći obolješe. Poslaše po svog ispovjednika, primiše zadnje sakramente i zahvališe mu na svetoj vježbi, kojoj ih je bio naučio. Uveče im se ukaže bl. Djevica Marija, ponovno u društvu velikog broja djevica, dade tri sestre obući u bijelo odijelo, a zatim sve tri preminuše dok su anđeli pjevali: »Dođite, Zaručnice Isusove, primite vijence pripravljene vam u vječnosti.«

Naučite više istina iz ovog primjera: 1° kako je važno imati dobre vođe, koji nas nadahnjuju na svete vježbe i napose na Krunicu; 2° kako je važno Krunicu moliti pažljivo i pobožno; 3° kako je bl. Djevica dobrostiva i milosrdna spram onih, koji se kaju za prošlost i stvaraju čvrste odluke za unaprijeda; 4° kako darežljivo nagrađuje za života, na smrti i u vječnosti malene usluge vjerno joj učinjene. **Bl. Ljudevit Marija Grinjon de Montfort.**

MAJKA BOŽJA SV. KRUNICE U FATIMI.

(Nastavak).

Nečuven su odjek u cijelom kraju imali događaji trinaestog, objelodanjeni u novinama i izneseni bez sumnje s nekim varijantama.

Irijska se Kova smatrala sve više i više kao sveto mjesto. Odasvud su tamo dolazili, pa se je tu moglo svagdano vidjeti skupine vjernika, koji su pobožno molili Krunicu. Nastane spontano hodočašće k Irijskoj Kovi. S početka se dolazilo pojedinačno, a u nedjelju i na blagdane bi se pridružio okolni narod, pa su svi zajedno pjevali pučke pjesme u čast Bogorodice.

Za 13. se svakog mjeseca svijet redovito množio. Pobožnost se sv. Krunice posvuda sve više jačala. Izgledalo je, da je nanovo oživjela odavno progonjena vjera.

Širili su se glasovi o svakovrsnim ozdravljenjima, o sjajnim obraćenjima, postignutim zazivanjem Naše Gospe presv. Krunice iz Fatime, a istodobno se saznavalo za tragičnu smrt nekih propalica, koji su iz događaja u Fatimi uzeli priliku, da psuju Presv. Djevicu. Sve je to doprinijelo, da je od godine na godinu sve više učestalo posjećivanje Irijske Kove.

Usprkos nastojanja naroda, crkvena je vlast još čekala do 1921. da službeno odobri štovanje u Irijskoj Kovi. Ova razborita opreznost nije spriječila putnike, da sveudilj dolaze mnogobrojnije k mjestu ukazanja. Kapelica, koju je bl. Djevica željela, bila je sagrađena na početku g. 1919.

S druge strane, antiklerikalci se počeše ozbiljno zabrinjavati radi manifestacija, koje su postajale narodnim. Latiše se svih sredstava, da to spriječe.

Za to upotrebiše civilnu vlast, koja je tada posve bila sklona njihovim nakanama, a i klevete, koje je njihova moćna štampa raširila.

Njihov najjači pokušaj bio je na 13. svibnja 1920., bilo radi uporabe sile, kojom su se poslužili, bilo radi štete, koja je slijedila. Vlada bijaše naredila svim načelnicima gradova, koji su oko Fatime, da zaustave sva kola, koja bi se uputila u Irijsku Kovu. Pješadija i konjaništvo republikanske straže su im u svemu imali biti pri ruci.

Usprkos svih ovih opreza, putnicima je uspjelo doći u velikom broju sve do mjesta ukazanja. Ovaj događaj raspalio je sve poštene ljude i samo je povećao značenje Fatime.

Mase naroda prate Majku Božju Fatimsku.

Protivnici se ipak nijesu držali svladanima. Oni pokušaše druga sredstva. Po njihovom je nagovoru jedna skupina anarhista u noći 6. ožujka digla dinamitom kapelu ukazanja. To se svetogrđe ubrzo razglasilo po cijelom Portugalu. Štampa je to oštro osuđivala: Posvuda se digoše prosvjedi i u samom parlamentu, tako da je ministarstvo obećalo povesti strogi postupak. (Slijedi).

BL. OZANI KOTORSKOJ.

Kotorske gore, igrajte!
I zvona sveta zvonite!
Na među bratskih rana
Ozana pjeva: Hozana!

U krošnji zrna malahna,
Na grani stabla veljega,
Od vedre noći kitnijeg
Od bijelog dana bjeljega.

O pjesmo struna svetačkih
Tihana, vedra, radosna,
Ko vrelo suza i uzdaha
I molitava sladosna.

Kroz pozvuk našeg kričanja
Kroz šutnju našeg molenja,
Polijetaj glasna i ukorna
Glasnice pravog voljenja!

Ozano, svetih drugo!
Ozano, naša dûgo!
Cjelujem sarkofag Tvoj,
Ozano, uzore moj!

Josip Mijat.

IZ BRATOVŠTINA.

Brod na Kupi. — Kapela sv. Krunice u Vel. Lešnici. Među svima kapelama u župi brodskoj najodličnije mjesto zaprema kapela u Velikoj Lešnici posvećena na čast Preblažene Djevice presvete Krunice. Diže se ponosito na malome doduše al krasnom brežuljku, sa kojega se prostire krasan vidik naokolo. Ta kapela duljinom i širinom svojom malo zaostaje za župnom cr-

kvom. Ta kapela bijaše još od davnine u velike štovana te ju pohađali a pohađaju i danas ne samo ljudi iz obližnjih župa već čak iz Primorja. Na razne blagdane, kada se tu obdržavala služba Božja, znao je toli domaći koli stranjski narod upravo vrvjeti. Donašam Vam u današnjem broju »Gospine Krunice« sliku kapele sv. Krunice u Vel. Lešnici sa glavnim oltarom. Kada je ta kapela sagrađena ne zna se, nu svakako je sagrađena prije godine 1609., a to nam potvrđuje latinska povelja na pergameni, koja se našla u sakristiji u istoj kapeli, izdana 1. Februara 1609. u Rimu u samostanu Sv. Marije super Minervam po generalu reda Propovjednika sv. Dominika Fr. Antonija de Monroy. U ovoj povelji naznačeni su točno uvjeti, uz koje se podjeljuje proštenje u ovoj kapeli u prvoj nedjelji mjeseca listopada svake godine i utemeljena je za tu kapelu bratovština sv. Krunice.

Prve članove ove bratovštine ubilježio je pop Juraj Pipinić, vatreni pristaša Zrinjsko-Frankopanski. Ta biliježnica u točnom prepisu glasi: »Leta 1.679. Quadirna kapele D(ivice) Marije od Rozarija, u kojoj se popisuju brati i sestre rečene kapele, proskrbljena sa svetim prošćenjem od mene popa Jurja Pipinića rodom iz Bribira, u to doba plovanom ovdešnim.« Iza toga su ubilježeni prvi članovi ove bratovštine.

Hijacint Dimitri, biskup senjsko modruški potvrdio je ovu povelju i publicirao, te odobrio bratovštinu sv. Krunice i stoji točno ubilježeno: »Na 21. augusta 1681. Gdin biskup Giacinto Dimitri odmeće ovo prošćenje i Cumpaniju budući reda S. Dominika s prodicun publica se ovo prošćenje, kako zgora govori.« Još se poslije g. 1710. spominju članovi te bratovštine nekoji novi, a poslije toga se više nigdje ne nalaze ubilježeni do god. 1886. Mons. Mate Cvetko, sada prepošt modruški u Novom, bivši župnik brodski od godine 1886.—1896. ubilježivao je opet za vrijeme svoga župnikovanja članove sv. Krunice u posebnoj knjižici njih 124 na broju. Držim, da je on bio obnovio ovu

staru bratovštinu sv. Krunice.

Poslije njega nema opet nigdje ubilježenih članova te stare bratovštine, dok nijesu god. 1929. prigodom sv. misija Oci Dominikanci V. Bodlović i S. Budrović osnovali u župnoj crkvi Bratovštinu sv. Krunice kako je već u »Gospinoj Krunici« u broju 2.—3. javljeno.

R. Š.

Oprosti za članove bratovštine sv. Krunice kroz mjesec listopad.

I. Ovaj je mjesec posvećen Kraljici Presvete Krunice. Po odluci Pape Lava XIII. mora se u svim župnim crkvama svaki dan ili u jutro ili na večer moliti zajednički sv. krunica s molitvom sv. Josipu zaštitniku Crkve. Tko prisustvuje deset puta tim vježbama dobije uz obične uvjete potpuni oprost jedan dan po volji. Tko dakle kroz cijeli mjesec prisustvuje tim vježbama može dobiti 3 puta u dane po volji potpuni oprost uz obične uvjete.

II. **Prva nedjelja listopada. Blagdan Majke Božje sv. Krunice** (5. X.). **Veliko ružarijsko proštenje.**

Svaki vjernik može dobiti potpuni oprost **toties quoties,** t. j. koliko puta pohodi oltar bratovštine ili Majke Božje sv. Krunice, ako bratovštine nema u župi, toliko puta dobije potpuni oprost. Ovaj se oprost može dobiti od subote 4. X. u podne do nedjelje 5. X. u ponoći, a može se namijeniti i za duše u čistilištu.

Osim toga a) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode Crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape. b) Potpuni oprost, ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu, te pohode oltar Bratovštine.

III. **Treća nedjelja listopada** (19. X.) Potpuni oprost članovima **žive krunice** uz obične uvjete, ako pohode bilo koju Crkvu.

IV. **Zadnja nedjelja listopada** (26. X.) Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u društvu s drugim mole, barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

V. Svaki put dobiju svi vjernici potpuni oprost, ako izmole dio krunice pred Svetotajstvom.

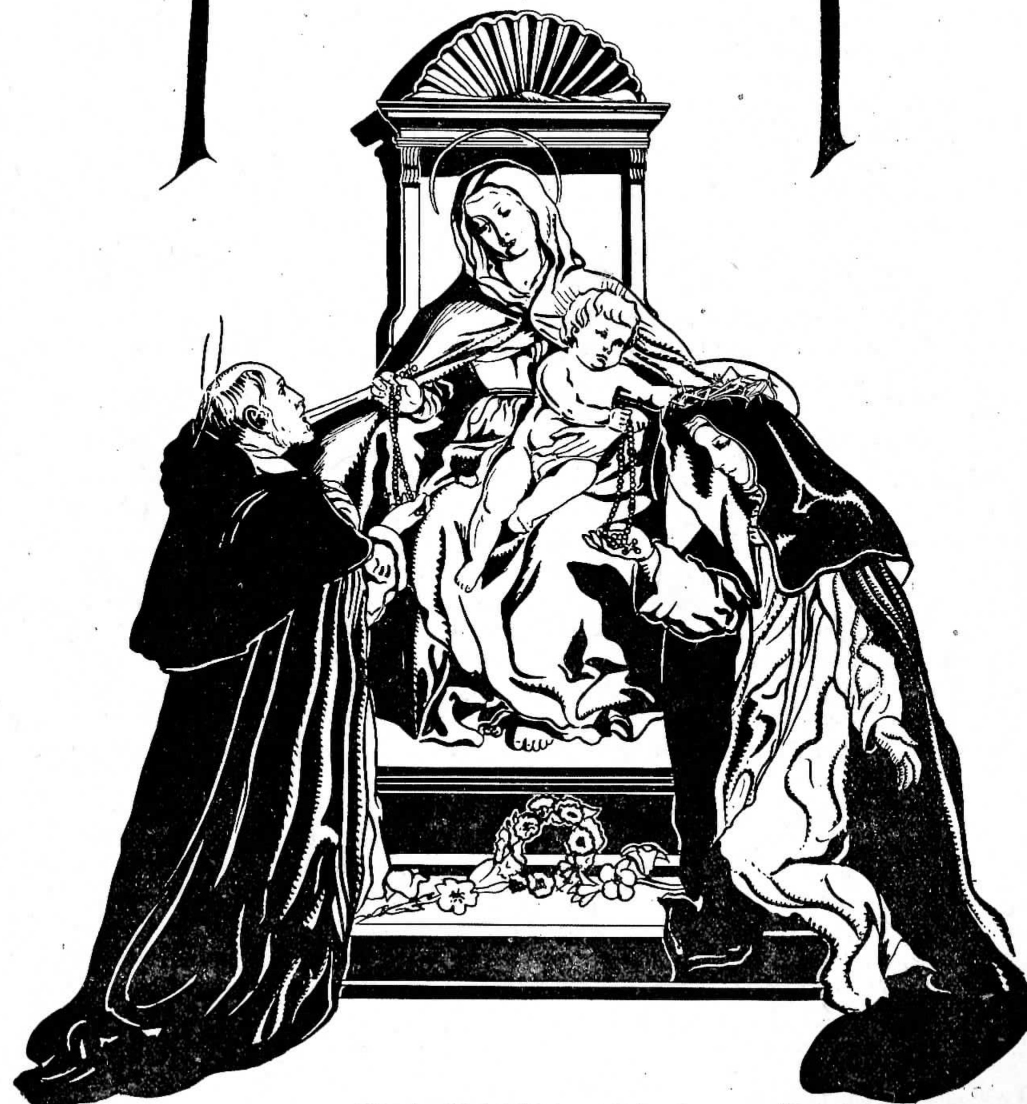
Osim potporne pretplate darovaše za raširenje glasnika: po 5 din: Pompe Vjekoslav, Kostelac Ružica, Pavlić Ljubica, Lacković Anica u čast Bl. Hozane Kotorke, Vincetić Agata, Mihelčić Ljubica, SS. Milosrdnice, Osijek gradska ubožnica, Sviljušac Milka. — Po 10 din: Franjković Sofija, Samostan Korčula, Ivanišević Anka, Vranjican Lenka. — Po 15 din: Rubinjoni Ivan, za uspomenu na dragog pokoj. O. Reginalda Buble; Matanović Jelena. — Po 20 din: Vranicani Ita, Tripalo iz Dbr., N. N. iz Korčule. — Po 25 din: Župni ured Dračeva Luka —. Po 30 din: Treći Red, Korčula. — Po 40 din: Viculin John, Chicago. — Po 50 din: Andreis Jerko, pok. Andrije u zahvalu za primljenu milost. — Po 100 din: Crkva Sv. Dominika, Split.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.

Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 11

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

Zagreb, 6./7. 1930.

Pred kratko vrijeme sam u jednoj ovdašnjoj bolnici operirana, ali uslijed nekih nutarnjih poremećenja bila je velika pogibelj »Lepse« (otvaranja i izlijeva krvi). Ova pogibelj me strašno uznemirila. Ali kao da mi neki glas šaptaše: »Uzmi molitvenik Pompejske Djevice i sliku stavi na opasna mjesta.« To sam odmah i učinila. 4 dana i 4 noći sam grčevito držala molitvenik i krunicu i vazda Majku Božju, dragu Pompejsku Djevicu, u pomoć zazivala. Spremna sam bila i da ispijem kalež do kraja, jer je otrovanje bilo blizu. Onda sam neprestano dan i noć sjećala Pompejsku Djevicu na njezino obećanje: »Što me Ružarijem moliš, dostignut ćeš«. I dragoj i milostivoj Pompejskoj Djevici Ružarija zahvaljujem se javno na uslišanoj milosti.

Milione i milione puta slava i hvala dobroj i mogućoj Djevici Ružarija, koja je meni u tuđini milostivo u pomoći bila i mene od ove strašne svaki čas očekivane sa svim nutarnjim znakovima obilježene bolesti sačuvala.

Velika je moć Presvetog Ružarija, pa svakom preporučam da moli Ružarij.

Jelka Komlenović iz Prijedora.

Blato na Korčuli. U svibnju g. 1927. razbolio sam se od tuberkuloze na kralježnjaku (spondylitis paraflegis Tbc) i do nedavno od toga bolovao. Na dan Pompejske Gospe (8. V.) čudesno sam ozdravio, premda sam i ja i liječnici izgubili bil svaku nadu u ozdravljenje

Za vrijeme svojega bolovanja obraćao sam se različitim liječnicima i specijalistima. Bio sam dapače u sanatorijumu u Kraljevici kod specialiste. Ondje sam osam mjeseci stao u gipsu, a da se bolest nije ništa poboljšala. Bio sam prisiljen vratiti se natrag i došao sam kući pomoću štaka, jer su mi noge bile uzete. I kod kuće temperatura nije popuštala, a bolovi su bili gdjekada nesnosni. U mojem teškom bolovanju ležao sam 18 mjeseci kao prikovan uvijek na leđima.

Dok sam se obraćao k liječnicima, nijesam zapuštao uticati se k Bogu preko bl. Gospe i sv. Terezje od Maloga Isusa.

A i moja dobra i pobožna majka Kata činila je — a i čini — devetnice u čast naše mile Svetice. Ona je činila i 15 subota u čast Gospe, kao i devetnicu za 8. svibnja u čast Njezinu za moje ozdravljenje. I gdje nisu ljudi pomogli, pomogao je Bog i bl. Djevica. Dne 8. V. u jutro oćutio sam snagu u tijelu, ustao bez štaka, i počeo slobodno hodati. I evo me danas zdrava zahvaljujući svemogućemu Bogu na posebnoj milosti po zagovorima bl. mile naše Gospe i naše drage sv. Terezije. Zato šaljem po Din 50.— za širenje Glasnika Gospine Krunice i sv. Terezije.

Jerko Andreis pok. **Andrije.**

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, studeni 1930. Br. 11.

SVI SVETI.

Naša majka Sv. Crkva posebnom brigom nastoji da preko liturgijske godine počast iskaže svim svojim članovima, koji su, poslije duge i zaslužne borbe, došli do konačne slave u nebu. Ali, kako se broj tih ugodnika Božjih izvanredno umnožio, tako da već nije moguće svakoga pojedinoga častiti posebnim slavljem, ona je odredila današnju svečanost, da se njome sjeti sveukupne krune nebeskih građana. Zato ona današnjim danom pozivlje svoje vjernike, nek se združe u zajedničku molitvu i ujedinjenim glasovima hvalu dadu svim građanima nebeskog dvora.

Ta briga Kristove Crkve oko čašćenja svetaca će nam biti sasma jasna kad se sjetimo, da su svi blaženi na nebu njezini sinovi, a naša braća. Crkva smatra odabranike u raju svojim vlastitim sinovima. Oni su, isto kao i mi, otkupljeni krvlju našeg Spasitelja. Oni su se, isto kao i mi, borili s istim poteškoćama, imali iste borbe, isti život, i konačno isto blaženstvo kao i mi. Pa zato je volja naše Crkve, da mi duboko shvatimo to zajedništvo naše s blaženicima. Ona hoće, da ih mi ne smatramo tuđincima, već da gledamo u njih kao u svoje drugove i svoju braću, koji imaju zajedničkog oca, zajedničku majku i zajedničku sreću. Jer pravednici na ovoj zemlji čine s blaženicima na nebu jednu zajednicu. To je, kako se Krist izrazio, jedno jedino kraljevstvo, koje ovdje na zemlji ima svoje početke, a u nebu će imati konačnu slavu i blaženstvo.

Baš zato moramo u današnjoj svečanosti duboko osjetiti tu zajednicu s blaženicima u raju. Već jedamput moramo dobro shvatiti, da između nas i raja nema nepremostive ograde, koja bi nas odvajala i lučila od naših drugova u nebu. Ti naši drugovi, među kojima ima i članova naše krvne obitelji, zajedno se mole s nama, zajedno se bore s nama i zagovaraju za nas pred licem Boga, koga oni bistro i jasno vide. Oni su upućeni u sve naše potrebe i znaju za naše poteškoće, pa nam — poznavajući našu slabost — dolaze u pomoć svojom molitvom i svojim zagovorom.

Radi toga nas Crkva opominje neka se neprestano molimo onima, koji će nam sasma rado pomoći i koji će se muževno zauzeti za naše spasenje.

Ali svečanost Svih Svetih ima još svoje dublje značenje. Mi danas nijesmo samo siromasi, koji molimo pomoć od naših blaže-

nika, mi smo još usto njihovi drugovi i njihova braća, koja zajedno s njima slavimo svoga Boga. Kao sugrađani nebeskog dvora — a takovi smo po posvetnoj milosti — mi moramo pridružiti svoj glas veselom pjevanju svih svetaca i zajedno s cijelom četom odabranika slaviti svoga nebeskog Oca u zajedničkom pjevu svih sinova Božjih. Danas nas pozivlje Crkva, nek dademo svoj glas na izgradnju ove velebne pjesme, što se zanosno odigrava pred licem Boga. Kao da nebesko slavlje ne bi bilo savršeno bez našeg udjela, Bog hoće, da i mi doprinesemo svoj dio tom veselom igranju blaženika i pozivlje nas, preko svoje Crkve, nek pridružimo svoj glas i sjedinimo se u slavlju neba.

Bl. Anđelik: **Igranje nebesnika...**

Naša bi se pamet morala otrgnuti od ove zemlje i zaroniti duboko, duboko u daleke prostorije neba i tamo prebivati u društvu naših nebeskih drugova. Jer to je zapravo naša prava domovina. Mi smo ovdje na zemlji samo putnici, a tek tamo imamo stalno prebivalište. I to nesamo kasnije, kad ćemo se potpuno odijeliti od ove zemlje, već i sada, dok još boravimo u ovoj dolini suza. I ako je naše tijelo privezano ovoj tužnoj zemlji, naše bi srce moralo stanovati gore, u raju, u krilu nebeskog Oca, u društvu veselih Svetaca. I nemojmo nimalo misliti, da je to društvo nama tuđe. To su naši drugovi. Oni nas pozivlju, svagdano nas zovu, nek svojom pameću dođemo do njih, nek prebivamo među njima i nek zajedno s njima

slavimo zajedničkog Gospodara neba i zemlje i veselimo se u slavi zajedničkog Oca.

Koliko mi možemo biti sretni, da se naš slabašni glas može pridružiti slavnom pjevanju anđeoskih četica! Ne će li to biti jedan razlog, da sakupimo sve svoje sile i da saberemo sve svoje moći, pa damo Bogu dostojno poklonstvo čistog srca, tako poklonstvo, koje će se moći izjednačiti s hvalospjevom naše nebeske braće? Svakako nikad ne zaboravimo, da nijesmo daleko od nebeske otačbine, i da nijesmo odijeljeni od Božjih odabranika. Svaki put, kad budemo pleli zlatni vijenac presvete krunice i dođemo na zadnju ružu slavnog otajstva, kad budemo, dakle razmišljali o slavnom krunjenju naše nebeske Majke i zajedničkoj slavi svetaca, sjetimo se, da smo i mi članovi te zajednice. Nek nas to slavno otajstvo presvete krunice uvijek sjeća da smo udovi jednoga tijela, građani jednoga kraljevstva i članovi jedne zajednice. Nikada ne zaboravimo, da nam je sve zajedničko s tim blaženicima, da se nalazimo pod istim krovom, u istoj kući jednog zajedničkog Domaćina. A onda, ohrabreni društvom ove divne zajednice, zaneseni ljepotom velebne Božje obitelji, pustimo glas svoje ljubavi i zapjevajmo pjesmu zahvale i štovanja pa častimo u zajedničkom koru Božjih odabranika svoga Boga i svoga nebeskog Oca.

O. Hijacint.

KAKO TREBA MOLITI KRUNICU.

ČEDNO

Dodajem, da krunicu treba moliti i čedno, t. j. koliko je moguće klečećke, sklopljenim rukama, krunicom u ruci. Međutim ako je tko bolestan, može ju moliti i u krevetu; ako se je na putu, može se moliti hodajući; ako se radi slabosti ne može klečati, može se stojeći ili sjedeći. I za samoga posla može ju se moliti, a da se ne ostavi i ne ometa posao, eda se ne naškodi staleškim dužnostima, jer tjelesni rad ne isključuje vazda usmenu molitvu. Istina naša duša je ograničena u svom djelovanju, pa zato kad je pomnjiva pri tjelesnom poslu, ne može tako dobro bit zaokupljena duševnim poslom, kao što je molitva; ipak, u slučaju potrebe, i takva molitva ima svoju vrijednost u očima Marijinim, jer ona više nagrađuje dobru volju nego vanjsko djelo. Još svima savjetujem, da cijelu krunicu rastave na tri dijela, tako da svaki dio izmole u različito vrijeme dana; bolje ju je tako na djelove izmoliti nego svu najedamput.

Ako nemate vremena, da treći dio krunice izmolite na jedamput, izmolite po mogućnosti sad jednu, sad drugu deseticu. Tako ćete uspjeti, da, usprkos sve zaposlenosti i briga, izmolite svaki dan cijelu krunicu prije nego se spremite u krevet na počinak. Naslijedujte u tome vjernost sv. Franje Saleškoga. Kad se je jednom umo-

ran od velikih posjeta, koje je preko dana imao, a ponoć već bila blizu, sjetio da još nije izmolio nekoliko desetica svoje krunice, klekne i izmoli ih prije nego će u krevet, premda je blizu bio ispovjednik, koji ga je vidio umorna i nagovarao da za sutra odgodi molitve, koje su mu ostale.

Naslijedujte još vjernost, čednost i pobožnost ovog sveca, o kojemu povijest govori, da je imao običaj svaki dan prije objeda izmoliti jedan dio krunice s velikom pobožnošću i čednošću.

Bl. Ljudevit Grignion de Montfort.

MARIJIN RUŽARIJ IPAK KONAČNO POBJEĐUJE.

U Južnoj Francuskoj živjela je siromašna, ali poštena obitelj. Sastojala se je od dobre žene, kojoj je muž već rano umro, i od jedinca sina. Kad je ovaj uzrastao morao je da ide u vojničku službu. Baš u to doba majka, koju je on veoma ljubio, razboli se smrtno. Videći da je konac života blizu, upravi svom jedincu posljednje riječi i opomene: »Dragi sinko! Već u ranoj dobi ostao si sirotom bez oca, a evo dobri Bog i nebeska Majka i mene zovu. Običaj je, dragi, da roditelji prije svoje smrti ostave svoje imanje svojoj djeci. Ja tebi nemam da ostavim ni blaga ni zlata, jer smo, kako vrlo dobro znaš, siromašni. No imam jedno predragocjeno blago, koje hoću da ti ostavim u baštinu«. — Dok je to govorila majka izvadi ispod jastuka jednu dragocjenu krunicu, digne ju i reče: »Evo ti, dragi, moga najvećeg blaga i bogatstva, koje će mi, čvrsto se nadam, otvorit vrata raja. Ne znam koji bih ti mogla ostaviti ljepši zalog moje ljubavi do ove sv. krunice. Evo ti je, drži ju. Ti naskoro ideš na vojnu dužnost. Preporučam ti, budi dobar i moli za moj spomen svagdano dio sv. ružarija.«

Mladić sa suznim očima to obeća. Primi zadnji majčin blagoslov i zagrli žarko majku. Ne prođe veče i ona usne blago u Gospodinu.

Mladić naskoro nastupi vojničku službu. U službi se je veoma odlikovao, pa je postepeno napredovao u častima, dok se napokon nije popeo do visoke časti generala. Ali dok je napredovao u častima, zanemari malo po malo svoju dušu, te je skoro postao praktični bezbožac. Sve je kršćanske dužnosti zanemario. Ipak nije ni jednog dana propustio, a da nije izmolio krunicu i tako izvršio zadano obećanje. Tolika je bila njegova ljubav prema majci.

Kad je jednom došao umoran za vrijeme rata iz vatre baci se na krevet i od umora zaspi, a da nije izmolio ružarija. Dok je umoran spavao dođe mu ispod leđa sv. krunica. To ga probudi. Sjeti se, da nije izvršio obećanja i stane moliti, iako umoran i pospan ni sam nije znao, što moli. Imao je dobru volju. I Marija, koja ne pušta ni najmanje djelo nenagrađeno, nije ni ovo pustila. U času, kad je imao ponovno da slatko zaspi začuje neki glas, koji mu je govorio: »Ispovjedi se, sinko, ispovjedi.« On se je iz petnih žila opirao tom glasu, koji ga je progonio. No glas je sve glasnije govorio i sve jače prodirao u dušu tog bijednika. Nakon duge unutrašnje borbe odluči, da će se s u t r a ispovijediti. A sutradan se je imala zametnuti žestoka bitka među protivnim strankama. I baš, kad je on kao u snu kazao: »sutra ću se ispovijediti«, ču to vojnički kapelan, koji je u obližnjoj sobi molio časoslov. On se revno digne i pođe u sobu generala i reče: »Ne sutra, gospodine generale, nego odmah sada, jer ne znate da li ćete se sutra iz bojišta živ povratiti.«

I doista na te ljubazne riječi general, potaknut milošću Božjom, istog časa klekne te se skrušeno ispovijedi. Sutradan pođe u borbu i u žestokoj vatri teško ranjen umre spokojan stišćući Marijinu krunicu na prsima. Ona mu je bila ono sidro, koje da je spasilo od brodoloma i Bogu dovelo.

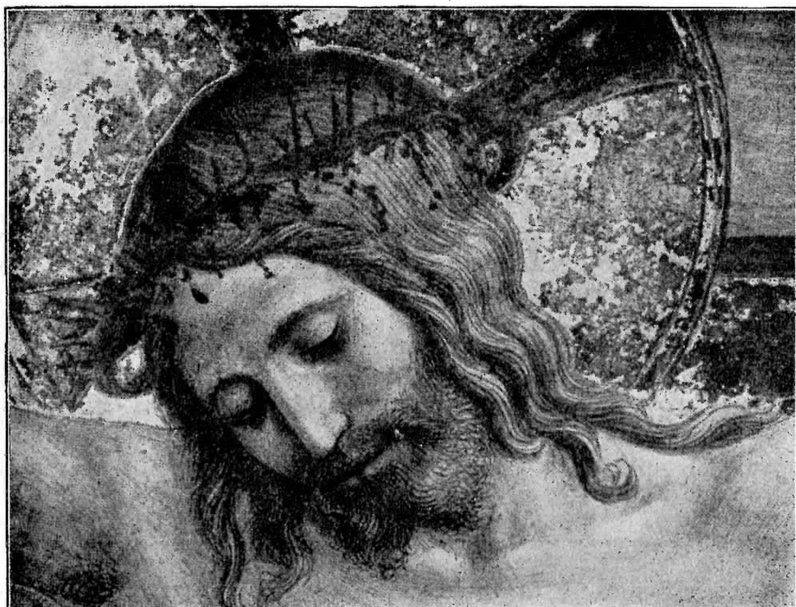
Molimo i mi krunicu, da i nas Marija spasi od propasti i dovede do luke spasa. **T. G.**

KAKO ĆEMO NAJBOLJE POMOĆI DUŠAMA U ČISTILIŠTU. Sva dobra djela ujedno uzeta, govorio je sv. župnik Arški, ne vrijede jedne same sv. Mise. Isto mučeništvo upoređeno sv. Misi jest ništa, jer sva su ova djela, djela ljudska, dočim sv. Misa jest djelo Božje. Da potakne svoje župljane, da budu što pobožniji prema svetoj euharistijskoj žrtvi, pričao im je ovaj dogođaj.

Kad je jednom svećeniku Bog objavio, da mu se pokojni prijatelj nalazi u čistilištu, on je držao, da je najbolji način, da pomogne prijatelju, ako za nj prinese sv. Misu. Došavši na posvećenje i uzevši u ruku sv. hostiju, upravi Bogu ove riječi: Sveti i vječni Oče, učinimo jednu zamjenu. Ti držiš dušu moga prijatelja, koja je u čistilištu, a ja držim u rukama tijelo Tvojeg Sina. Pa dobro. Ti oslobodi dušu moga prijatelja, a ja ću ti prinijeti Tvoga Sina sa svim neizmjernim zaslugama njegove muke i smrti. I tako se dogodi. U času podizanja vidi svećenik dušu svoga prijatelja gdje sva u sjaju ulazi u nebo.

I mi ne plačimo i ne trošimo novac u tolike nepotrebne i suvišne stvari za naše pokojnike, već dajmo otčitati ili barem pobožno prisustvujmo sv. Misi za njihov ispokoj. Time ćemo im najbolje pomoći i svoju ljubav iskazati. **B.**

Za mjesec studeni. Ovaj je mjesec posebno posvećen dušama u čistilištu, pak će dobri kršćani i kruničari osobito ovoga mjeseca doći u susret i pomoći jadnim i trpećim dušama. Za tu će nakanu napose ovoga mjeseca namjenjivati svoju krunicu. A i sva svoja druga pobožna i dobra djela nastojati će njima posvetiti. A sigurno će biti i veledušni, pa će i viteško djelo ljubavi za ispokoj duša čistilišta učinit. U svemu tome bit će im rijetko dobar priručnik »**Vjenčić ili kitica duhovnog cvijeća na utjehu i oslobođenje duša iz čistilišta**«, koji je priredio veleč. o. J e r k o V l a h o v i ć, dominikanac, a već je doživio drugo izdanje u godnu dana. Naručuje se: Dominikanci, Split, Hrvojeva 2. Cijena Din 3.50.

IZ CIKLUSA „KRUNICA".

Treće otajstvo žalosno.

Jutros su opet na raskršću stali
s ponora ljudi, da se Tebi smiju,
jutros su opet kukavni i mali
utaman pošli, da Ti dušu biju.

Jer što Ti više plašt sramote nude
i što Ti skeptar pakosniji daju
i prezirnije klanjaju se ljude,
to Tvoje boli zamamnije sjaju.

I Tvoja kruna, sjajna od rubina
Presvete Krvi, kao nebo blista.
— Na svakoj točki ponosnih visina
caruje miso ponižena Hrista! —

Zato Te nose i uzdižu svijetom
najljepše nade i poleti bodri.
Jer hoće žarom i ljubavlju svetom
Tvoj bol obujmit i Tvoj vijenac dobri.

— O, ljubimo Te, Hriste izmučeni,
zbog Tvojih gordih stradanja i muka!
O, ljubimo Te u vijek ovaj zden i
dalek od Tvojih prisoja i luka!

O, nosimo Te, da kličemo vazda
usana punih i grudiju smjelih:
Ti bješe, jesi, bit ćeš kralj i gazda
svih duša vedrih, blistavih i bijelih!...

M. S.

MAJKA BOŽJA SV. KRUNICE U FATIMI.

Učinak je naprotiv bio posve drukčiji, nego što su ga zamišljali neprijatelji svete vjere. Na 13. dan istoga mjeseca, na poticaj fatimskog vlč. g. župnika, pošlo je više od 10.000 ljudi u naknadnoj procesiji na ruševine kapele, da tako javno okaje počinjeni zločin.

Ali ni to nije bilo dovoljno. Odasvud su željeli imati udjela u ovom činu zadovoljštine. Na 13. narednog mjeseca svibnja, osobe svakog staleža i svakog zanimanja, dođoše svojevoljno iz svih pokrajina da pitaju u Gospe oprost.

Upravitelj kotara odluči, vlastitom inicijativom, da se opre ovoj manifestaciji, u kojoj je on vidio »širenje svih natražnjačkih sila u tom kraju.« Uzalud mu trud! Upravitelj Vile Nove Uremske, pod kojim je Fatima, drukčije raspoložen ovog puta, držao je shodnim, da se ne pokori svome neposrednom starješini, čije je postupanje i inače službeno osudio ministarski predsjednik.

Računa se, da je onih, koji su učestvovali ovom »naknadnom hodočašćenju« bilo više od 60.000. Njihova pobožnost, i onako velika, povećala se naočigled ruševina kapele, koja je bila podignuta po želji iste Gospe. Zato su u velikoj množini stizali darovi, da se sagradi nova kapela. Nije mnogo prošlo dok se je sagradila. Opet su je neprijatelji pokušali uništiti. Jednog je dana neki gospodin išao put Fatime s dvjema svojim sestrama. Jedna od njih najednom opazi, da njen brat nosi u džepu nešto nalik na bombu. Naslutivši brzo njegovu namjeru, snađe se, pa mu je digne bez njegova znanja, a na njezino mjesto stavi krunicu. Došavši u Fatimu pomiješaju se među hodočasnike i, dok je sestra napeto pazila na svaki i najmanji njegov kret, vidi ga kako sav potresen pada na koljena i plače.

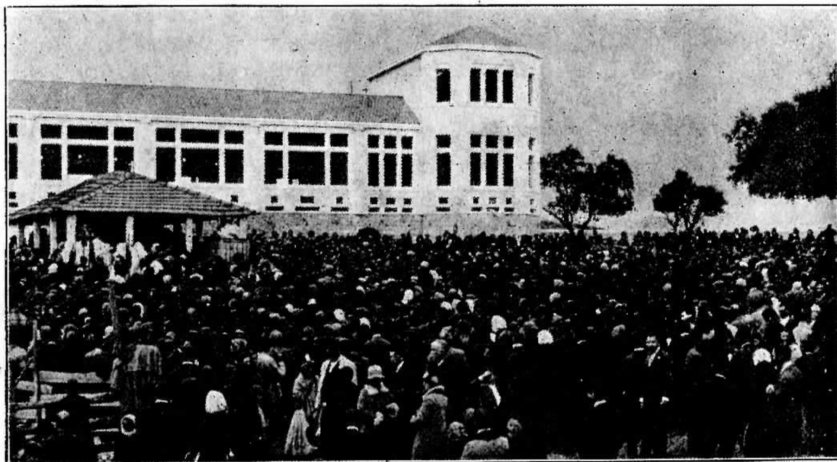
Gospa se na taj način osvetila. Doista, sila i neprijateljstvo obraćali su se u čast Fatime. Klevete, što su se s početka štampom bile razglasile, ili što su se potajno doušavale, nijesu više imale uspjeha.

Da ozloglase događaje u Fatimi, uspoređivali su ih nekadašnjim viđenjima, koja su ruglom svršila, a koja je uostalom crkvena vlast

strogo osudila. Sa sigurnošću se dokazivalo, da su djeca bila upućena kako će igrati komediju, a da mnoštva u Irijskoj Kovi nemaju druge svrhe, nego da priprave pad vlade.

Dapače pronijeli su glas, da su začetnici interesirani ovim pokretom uklonili vidioce u zgodno vrijeme, iz bojazni, da ne bi ovi priznali, e su bili oruđe njihovog spletkarenja.

Sve to nije zapriječilo, dapače još povećalo hodočašćenje Majci Božjoj Fatimskoj. Ali pravo hodočašćenje je počelo tek 1921., kad je crkvena vlast intervenirala u stvari. Ona je dopustila štovanje u Irijskoj Kovi, i ako si je pridržala pravo, da se izjavi o vrhunaravnom karateru ukazanja.

Kapela »Ukazanje« i bolnica u Fatimi.

Kad se je prva misa u novembru iste godine na otvorenom otčitala, blizu kapele pokaže se jedan izvor. Dotada u tom kraju nije bilo vode nego po bunarima. Odmah se je zato držalo, da ta čudnovato nastala voda ima da služi ne samo da se ugasi žeđa, već da se i bolesti liječe. Da se olakša crpljenje vode, učinio se je jedan okrugli reservoar sa petnaest rubineta u čast petnaest otajstava krunice. Kasnije se je pokazao jedan novi obilniji izvor nedaleko od prvoga.

Biskup Irijski kupi to zemljište od roditelja Lucijinih, kojima je pripadalo. On ga ogradi ogradom. Ustanovi »Društvo sluga i služkinja Naše Gospe« da drži red i poslužuje bolesnike. Sagradi novu »kapelu misa«, eda pomogne mnogobrojnim hodočasnicima svećenicima, da mogu služiti u Irijskoj Kovi sv. misu. Sada se radi na novoj bazilici, u kojoj će glavni oltar i 14 pokrajnih kapela prikazivati 15 otajstava krunice. Ista će otajstva prikazivati 14 stajališta uzduž glavnog ulaza u baziliku, koja će prikazivati krunjenje Marijino u nebu.

Bolesnici se pristojno i besplatno primaju u tek sagrađenoj bolnici gdje je ujedno liječnički ured za konstatacije.

Hodočašća svakog 13-tog, osobito od svibnja do oktobra sjećaju, ako ne i nadmašuju i najveće dane u Lurdu. Koji put se našlo na okupu do 200.000 ljudi, koji su došli sa svih strana, s bliza i s daleka, sa svim mogućim prevoznim sredstvima. Svi nastoje doći u predvečerje 13-tog, da prisustvuju procesiji i noćnom klanjanju. Procesija se kreće oko 10 u noći, uz pjesmu »Z d r a v o M a r i j o« čija melodija je uzeta od one lurdske, a svršava se sa V j e r u j e m. Od ponoći do 5 u jutro jest naknadno klanjanje, preko kojeg se često moli krunica. Prva je ura općenita, za sve, a druge su razdijeljene među različite grupe hodočasnika. Noćno klanjanje svršava se u 5 u jutro blagoslovom sa Presvetim. Onda počinju mise i pričesti. Broj pričesti je na 13. svibnja 1929. narasao do 26.000. Pred podne uz veliko oduševljenje i pobožnost naroda prenosi se kip Gospin iz kapele »Ukazanja« u kapelu »Misa«. Točno u podne, kad se je Blažena Djevica ukazala, počima misa »bolesnih«, preko koje se javno moli krunica, dodajući na koncu svake desetice molitvu, koju je bl. Djevica naučila vidioce. Poslije mise svećenik izloži svetotajstvo, s kojim onda prolazi mimo bolesnika i blagoslivlja svakoga pojedinoga. Uzvici i zazivanja, koja se sličnom prigodom čuju u Lurdu, ovdje se opetuju. Dirljivi se slučajevi tu vide. Skoro svak zasuzi. Slijedi svečani govor, a zatim se kip uz isto slavlje prenosi u kapelu »Ukazanja«. Poslije srdačnih i ganutljivih oproštajnih pozdrava Fatimskoj Kraljici Ružarija, kad noć pade, ta ogromna šarolika masa u svim smjerovima vraća se svojim kućama noseći iz Marijinog svetišta najljepše utiske, ozdravljena ili ohrabljena duševno, a često i tjelesno. Jer i Fatima već broji veliki broj i duševnih obraćenja i tjelesnih ozdravljenja, koje mi posebice ne možemo iznijeti.

(Svršit će se.)

F. Mourret—Dr. I. Dujmušić: PAPINSTVO RIMU, CRKVI, CIVILIZACIJI, Sarajevo 1930. Narudžbe prima: Hrvatska tiskara D. D., Sarajevo. Cij. Din. 20, za đake Din. 15, s pošt. Din. 2 više. — Vrlo je dobro učinio veleuč. Dr. I. Dujmušić što nam je u zgodnom prijevodu dao ovo odlično francusko djelo. Mi smo dosada imali po koji pregled ili crticu o ovom važnom pitanju, a sada imamo jednu cjelovitu i temeljitu knjigu. Ona se mora što više u našem narodu, a osobito među inteligencijom i poluinteligencijom raširiti, eda još bolje svi uvide ovu veliku duhovnu silu, što je papinstvo, a čiji blagotvorni upliv čitav naš narod već vjekovima uživa. Pisac vrlo učeno s puno povjesnog razumijevanja i nepristranosti govori najprije o odnosima pape prema Rimu, zatim čitavoj Crkvi i napokon prema kulturnom napretku čovječanstva. Uzmi i čitaj!

EUHARISTIJSKI SVETAC NAŠEG RODA.

To je blaženi Gracija. Rodom je iz Mula kod Kotora. Do tridesete godine života bio je ribar u bokeškom zaljevu i pomorac po jadranskom moru. Slušajući jednog dana u Mlecima propovijed čuvenog ondašnjeg propovjednika Bl. Šimuna iz Kamerina, odluči ostaviti svijet i otići u samostan. I prije je ovo želio, ali mu nije imao tko uzdržavati stare i siromašne roditelje. Ovi napokon popustiše, osloniše se na Božju Providnost i dozvoliše svom jedincu ulazak u samostan.

Srodne se duše brzo razumiju. Spomenuti Bl. Šimun odmah shvati, tko je onaj, koji mu otvara srce, te ga rado primi u augustinski red kao brata laika. Naš Gracija je već u početku novog života pokazivao savršenstvo. Desetak godina je proveo u Padovi, a ostali dio života u Mlecima, gdje preminu 9. novembra 1509. u 70. godini života. Tu ostade na oltaru za puna tri vijeka, a 10. januara 1810. zemni mu ostanci bjehu preneseni u rodni Muo, gdje sada počivaju na žrtveniku u srebrnom kovčegu.

Kao brat laik bio je Gracija neumoran u radu, ali je najvolio stajati do nogu Učiteljevih pred Svetohraništem, svakodnevno dvoriti pri Misi, pače što više Misa služiti. No jednoga mu dana ovo ne bijaše moguće; starješina mu naredi, da ranim jutrom otide raditi u manastirskom vrtu. Njegovu spremnu poslušnost i čežnju za Euharistijom Bog čudnovato nagradi: kad pri zvoncu na Podizanje Gracija prekine rad i okrene se prama crkvi, zid mu se crkve rastvori, i on ugleda u misnikovim rukama Djetešce Isusa.

Molitva je bila Gracijevo neprekidno zanimanje. I žar njegove molitve Bog čudnovato objavi ljudima. Jedne noći, dok sve spavaše, a Gracija po običaju moljaše, jaki se plamen stade izvijati iznad krova iz njegove ćelije. To ne bijaše stvarni oganj, nego plamen njegove žarke molitve.

O njegovoj pokori ne treba govoriti: čitav njegov život bijaše neprekidna pokora, postovi, bdenja, morenje tijela. Uz ovo bijaše

prosvijetljen odozgo, imaše dar proročanstva, pa su starješine i mnoga ugledna lica u njega savjeta pitali. — Mnoga je čudesa činio za života i poslije smrti.

Ovog svog skromnog laika je rečeni Bl. Šimun uzeo sobom kao pomagača, kada je imao miriti zavađeno građanstvo u Padovi, a danas se oko njegovog neistrunutog Tijela na njegov god 9. novembra okupljaju katolici i pravoslavni iz cijele Boke Kotorske i uvelike ga štuju kao moćnog zagovornika pred Bogom. To nam dokazuju mnogobrojni srebrni zavjeti (prilozi) u župskoj crkvi na Mulu.

Bl. Gracija i Bl. Hozana jesu dvije sjajne zrijezde na obzorju katoličke crkve u našoj domovini. **S. V.**

MRTVI DAN.

S nekim dubokim ganućem dočekamo svake godine Mrtvi dan. Iako nas taj dan posebno sjeća jedne velike žalosti, koju smo osjetili, kad smo izgubili nekoga od svojih najmilijih, ipak nas se taj dan neobično doimlje i neko posebno čuvstvo osjetimo u svom srcu, kad se večerom u sutonu dana zaputimo smrtnim ostacima naše braće. A priroda nam još više podiže to neobično raspoloženje, pa nas svojim žalosnim izgledom sjeća života, koji je svršio i opominje nas na daleke krajeve neba, gdje život ne izmiče nikada.

Čovjek bez vjere s nekim očajom duše gleda smrti u oči, i njemu je taj strašni čas rastanka duše svršetak uživanja, gubitak nade i početak očajanja.

Ali vjernik zna, da je to prelaz iz pregaranja u slavu, i da tek časom smrti počinje pravi, vječni život pravednika. Našim tjelesnim očima bi izgledalo, da je u času smrti svršio život, koji se neće nikada povratiti. A naprotiv vjera nas uči, da se časom smrti život nipošto ne diže već se samo mijenja. Duša, koja, zatvorena u materijalnom tijelu, nije mogla da razvije svu svoju djelatnost, tim sretnim časom smrti oslobodila se svih spona, pa može da nesmetano leti svome Bogu i dovine se neograničenog blaženstva.

Nije li baš u tome razlog, da se mi vjernici nikada nijesmo pobojali teške kazne smrti i da mi s dubokim pouzdanjem gledamo u ono, što nam pribavlja novi, savršeniji život i dovodi nas do konačnog savršenstva? Jer mi znamo, i mi u to ni najmanje ne sumnjamo, da smo stvoreni samo za taj život, da je samo tamo naša prava domovina, a ovdje da smo samo putnici, koji hoće da čim prije svrše svoje putovanje i dođu do konačnog svog cilja.

Zato ne očajavamo radi gubitka svojih dragih, premda nam je težak kratki rastanak, koji nas dijeli od njih. Ne očajavamo zato što smo uvjereni, da nam oni nijesu zauvijek izgubljeni i jer znamo,

da njihov duh uvijek lebdi nad nama, pa se nalaze nama blizu: u našoj duši i u našem srcu.

Istina je, naša duša osjetit će danas neku duboku tugu, koja će ispuniti melankoličnim raspoloženjem naše srce, a suzne oči će pokazati bol duše, koja trpi u iščekivanju.

Ali ta tuga, taj bol, koji je obuzeo našu dušu, uza svu svoju težinu, ipak je sladak i lak, pun pouzdanja i nade, blag i tih. To je kršćanska sveta tuga, koja ispunja pravednika kad se sjeti daleke nebeske domovine i osjeti se prognanikom u ovoj suznoj dolini. To je ona sveta melankolija, koja nas obuzme, kad duboko osjetimo sreću svoje braće, koja su nas ljubili, mnogo i žarko ljubili, a sada im ne možemo ničim odvratiti njihovu ljubav, pa se molimo za njih i sjećamo se njih svojim žrtvama i svojim pregaranjem. To je konačno ono slatko raspoloženje, koje osjetimo u svojoj duši, kad okom svoje žive vjere prodremo u nebo, i tu spazimo, u krilu našeg zajedničkog nebeskog Oca, one, koje smo ljubili, koje još sada ljubimo i koje ćemo kroz cijelu vječnost nepomućenom ljubavlju ljubiti.

Mrtvi dan jest slatka svečanost naših dragih, uspomena onih, koji su nas pretekli u trčanju za slavom. Ali to je svečanost i naše nade, kojom se sigurno ufamo doći u zagrljaj svoje braće i u vječno društvo onih, koji su nam mili. **H. B.**

IZ BRATOVŠTINA.

Cirkvena. — Od 24.—31. kolovoza održali su oo. Dominikanci Vinko Bodlović i Lujo Matijaca u ovoj župi sv. misije. Pred dvije godine došao je novi župnik vele časni Pavao Jesih. Da obnovi svoju župu, prva mu je bila misao održati sv. misije. Svojom velikom revnošću on je već prije mnogo postigao, a ove sv. misije zacijelo će pospiješiti njegovo plemenito nastojanje. Tomu će pridonijeti ustanovljenje dviju bratovština, i to presv. Imena Isusova i sv. Krunice, te 2.000 sv. Pričesti. Ganutljivo je bilo vidjeti, kako narod dolazi na jutarnje i večernje pobožnosti u procesijama, pjevajući Marijanske pjesme. Kruna sv. misija bila je nedogledna procesija sa Presv. olt. Sakramentom. Sve, što je moglo, dohrlilo je, da iskaže počasti Isusu i Njegovoj presvetoj Majci na tako velikim duhovnim blagodatima postignutim kroz vrijeme ovih sv. misija.

Proslava blagdana sv. Krunice u zagrebačkom svetištu. I ako se svih ovih godina, što opstoji svetište sv. Krunice u Zagrebu, svečano slavio blagdan sv. Krunice, ipak je ova godina donesla nešto nova i tako nadmašila sve dosadašnje. Naš okolišni seljački narod, tako pobožan molitvi sv. Krunice, a u čijim župama opstoji i bratovština, htio je, na čelu sa svojim pastirima, da dođe i da se pokloni svojoj Kraljici u njezinom svetištu. Osobito su brojno došli naši vrijedni Čučerjani sa svojim kruničarskim barjakom i svojim ženskim kruničarskim pjevačkim zborom, kao i dobri i kršni Šimunčani u svojim slikovitim narodnim nošnjama sa svo-

jim barjakom i odličnim mješovitim crkvenim pjevačkim zborom. Posebno dočekani i pozdravljeni oni su molitvom i marijanskom pjesmom prvi put kao hodočasnici ušli u Marijino svetište. Preko svečane mise pjevao je Šimunski crkveni zbor četveroglasno i solo vrlo usklađeno i s razumijevanjem lijepe crkvene komade. A sigurno je najljepši čas dana bio podne, kada se je poslije izmolene Krunice i oduševljenog govora o. Jordana iz svih srdaca prepune kapele dizao jednoglasni vapaj »Kraljici pobjeda«. — I nim blagoslovom zaključilo se ovo lijepo proštenje. To je sve, istina, još skromno, ali je već dobar početak, koji će se s vremenom sve više razvijati do svetišta Kraljice Hrvata.

Dubrovnik 28. IX. 1930. Danas je u svetištu Kraljice Presvete Krunice obuklo bijelo ruho sinova Sv. Oca Dominika 20 poletnih mladića i pred oltarom svoje Nebeske Majke započelo godinu kušnje. Za ganutljiva obreda stotine se očiju orosiše suzama, a stotine srdaca ispuni sveto ganuće. — Preporučamo naše drage novake mo-

Pri posveti nove kapele u Maksimiru.

druga je novost bila ove godine. Poslije podne u 3 sata prvi puta je Kraljica sv. Krunice prošla u procesiji »kolonijom«. Nosili su njezinu sliku dominikanski klerici, a u procesiji je bio lijepi broj i sestara i građana iz grada kao i gojenice sestara Milosrdnica, koje su pjevanjem uveličale slavu svoje Majke-Kraljice. S propovijedi i svečalitvama štovatelja Presvete Krunice, da im Nebeska Kraljica isprosi milost ustrajnosti u svetom zvanju, da svi na svoje vrijeme, vjerni predajama svoga Reda, postanu gorljivi širitelji Marijine slave i kraljevstva Božjega, raznoseći luč istine i božanske ljubavi i u najzabitnije krajeve naše drage domovine. Nek rastu i cvatu!

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE SV. KRUNICE KROZ MJESEC STUDENI.

I. — **1. XI. Svi Sveti.** Potpuni oprost za sve članove, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine te se pomole na odluku sv. Oca Pape.

II. — **2. XI. Prva nedjelja studenoga.** a) Potpuni oprost, ako ispovijedeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape. b) Potpuni oprost, ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu, te pohode oltar Bratovštine.

III. — Od **2. XI.** u popodne do **3.** u ponoći veliki oprost za sve vjernike **toties quoties** za ispokoj vjernih mrtvih. Uvjeti: ispovijed, pričest i pohod crkve ili kapele i pri svakom pohodu barem 6 Očenaša, Zdravo Marijo i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

IV. — **16. XI. Treća nedjelja studenoga.** Potpuni oprost članovima **žive krunice** uz obične uvjete, ako pohode bilo koju crkvu.

V. — **30. XI. Zadnja nedjelja listopada.** Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u društvu s drugima mole barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijedeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

VI. — Svaki put dobiju svi vjernici potpuni oprost, ako izmole dio Krunice pred Svetotajstvom ili izloženim ili u tabernakulu skrivenim uz obične uvjete.

VII-21-XI. **Prikazanje Marijino u hramu.** a) Potpuni oprost, ako pohode Crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju procesiji, gdje se običava obavljati uz obične uvjete.

Euharistijski kongres u Zagrebu od 14. do 17. VIII. Ovaj izvanredno uspjeli kongres, pokazao je i vjeru hrvatskoga naroda u Euharistijskoga Kralja i njegovu privrženost sv. Katoličkoj Crkvi i volju da im i dalje ostane vjeran. Mi ne možemo opisivati posebno taj veličanstveni kongres, jer i onako su vrlo mnogi na njemu prisustvovali, a drugi o njemu čuli i čitali, a nama je prostor omeđen. Dosta nam je ustanoviti utješnu činjenicu: hrvatski narod štuje i ljubi Euharistiju i Mariju. To su dva jamstva njegove sretne budućnosti. Mi smo već prije istaknuli, kako su te dvije uzvišene pobožnosti sjedinjene, i kako će to isto i kongres pokazati. I zbilja na Veliku Gospu po svim su zagrebačkim crkvama vrsni propovjednici mnogobrojnom narodu tumačili vez između Euharistije i Marije. I još nešto divno. I ako nije bilo moguće radi ružna vremena održati pričest djece u nadbiskupskom vrtu, ipak veliki broj se je djece pričestio na Veliku Gospu u jutro u župnim i ostalim crkvama. Kojom nas utjehom i radosti ne ispunjavaju ta dječica u sjeni Isusa i Marije! Zadnji dan kongresa sa sv. misom na Jelačićevom trgu prepunom ogromne mase naroda i veličanstvenom procesijom glavnim ulicama Zagreba pokazao je na osobiti način, da je Isus kralj srdaca cijelog našeg naroda, da On nad njima vlada. Neka njime upravlja i vlada na vijeke Kralj mira i ljubavi!

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.

Poštarina plaćena u gotovom.

Gospina Krunica

GOD. XIV. ZAGREB. 1930. BROJ 12

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 5. svakoga mjeseca.
IZDAVAČI: OCI DOMINIKANCI, Zagreb, Kažotićev trg 4.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg 4. Naš ček br. 36.817.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE.

Evo je na koncu prva godina ponovnog izlaženja našega glasnika. Godina borbe za svoj opstanak. I zbilja on se je održao. Dapače on je već prve godine pokazao svoj pravi život i svoje pravo na opstanak. I ljubitelji najljepše Marijine pobožnosti prihvatili su ga i prigrlili objeručke i osigurali mu opstanak. On je svijestan da je izvršio svoju dužnost kroz ovu godinu, te je pružio svojim čitateljima dosta pouke i primjera, kako će što pobožnije moliti svoju krunicu na čast dragoga Boga i Majke Božje a sebi na korist. On je uvjeren, da je time učinio veliko djelo kršćanskog apostolata. I zato će on još svijesnije stupiti u novo godište, šta više pomlađen i povećan. Mi ćemo naime novom godinom dati mu omot, i tako povećati za 4 stranice. To je za nas velika žrtva. Time su naši troškovi oko izdavanja glasnika za jednu trećinu povećani. Ipak činimo tu žrtvu uvjereni, da nas draga Majčica Božja i njezini prijatelji i štovatelji neće zapustiti, već nam radi toga biti i blagorodniji. Pretplata ipak ostaje ista t. j. 10 Dinara redovita, a 15 Dinara potporna. Nadamo se, da će nam ove godine radi novih troškova svi poslati potpornu pretplatu. Za pojedinca je to ništa, a za nas ukupno to znači puno. Još se nadamo od mnogih i kojem daru za uzdržavanje i raširenje glasnika, a najviše se preporučamo dobroti i ljubavi štovatelja Krunice Majke Božje, da naš glasnik što više rašire među dobre vjernike i znance. Osobito će nam dobro doći dobre i povjerljive osobe, koje bi se prihvatile povjereništva u svojoj okolini.

Hvala dakle svim prijateljima našega glasnika, kji su ga marljivo čitali, savjesno plaćali, a osobito onima koji su ga širili ili potpomagali. Svima Majka Božja najobilnije naplati. A ne možemo se dosta načuditi, kako ima nekih, koji cijelu godinu list pridržavaju, a svoje pretplate ne plaćaju. Nek se sjete svoje savjesti, pak neka udovolje svojoj dužnosti. Svaki koji prima a ne plaća krađe nama, a zapriječuje da se slva Marijina širi i krunica donosi moliteljima svoje plodove. Zato ne smije biti ni jednoga da prima a ne plća. Koji je primo cijelu godinu ima je i platiti, a tko ne misli dalje držati, neka novom godinom odmah prvi broj vrati.

Preporučujemo u molitve dobrog prijatelja, širitelja i podupiratelja našega glasnika g. **Antuna Legčevića**, koji je blago preminuo u Gospodinu 17. XI. u Zagrebu. Počivao u miru!

Starigrad na Hvaru. Imala sam jednu nepriliku, koja me je pratila dosta vremena i mučila preteška briga radi iste. Molila sam sv. krunicu u čast Majke Božje, da mi podijeli milost, te me liši te teške brige. I bila sam uslišana baš na dan sv. Krunice na 7. X. Zahvaljujem Majci sv. Krunice na primljenoj milosti pa u zahvalu šaljem Din. 10 za širenje Glasnika sv. Krunice.

Vica Bogdanić.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

God. XIV. Zagreb, prosinac 1930. Br. 12.

BOŽIĆ.

»Divne li izmjene! Stvoritelj ljudskog roda, uzevši naše živo tijelo, udostojao se roditi od prečiste Djevice, i dao je nama svoje božanstvo.«

Tako opisuje liturgija veseli dan Božića. Rođenje Spasitelja jest neka vrst izmjene. Bog uzimlje naše tijelo a za uzvrat daje nama svoje božanstvo. Bog uzimle našu narav, postaje nama sličan i izjednačuje se s našom bijedom. To čini zato, da tu narav, koju je uzeo, pridigne k sebi i da je učini dionicom Božjeg blaženstva na nebu, davši joj pravo sinova Božjih.

Uđemo li duhom u priprostu štalicu Betlehema, vidjet ćemo dijete, slično nama. Promislit ćemo odmah, da nema nikakve razlike među sinom Marijinom i ostalom djecom. Maleni Isus nam izgleda u svemu jednak ostalim ljudima. To nejako dijete trpi kao i druga djeca, ne govori kao ni druga djeca, nejak je kao i druga djeca. To je dakle dijete jednako nama ostalim ljudima.

Ali, ako pristupimo k štalici duhom žive vjere, doznat ćemo, da to dijete, premda nejako leži u štalici, ipak slavno vlada na nebesima, da je to druga osoba presvetog Trojstva, nedokučivi Kralj Kraljeva, Emanuel ili Bog s nama. Duhom žive vjere ćemo ući u duboko otajstvo koje se u malenom gradu Judinom dogodilo i vidjet ćemo divno ujedinjenje Božje i ljudske naravi, čudnovatu izmjenu ljudskog i božanskog, pa će nam se otvoriti sav bezdan Božje dobrote, koja se snizuje do čovjeka i hoće da pridigne čovjeka do Boga. Bog se snizio do nas, da nas pridigne do Boga. Bog je postao nama sličan, da mi postanemo njemu slični. Bog je uzeo našu narav, da mi dobijemo dioništvo na njegovoj naravi. Bog se rodio kao sin čovjeka, da se mi ponovno rodimo kao sinovi Božji.

Sasma je shvatljivo neopisivo veselje Crkve, koja osjeća za svečanosti Kristova rođenja. Sinovi Majke Crkve se s pravom vesele, jer su današnjim danom porođeni na novi život i postali su djeca Božja, sinovi presvetog Trojstva. Milošću, koju su primili, preporođeni su novim životom i postali su sinovi Božji. Jer Krist, došavši na svijet, oslobodio nas je od spona grijeha, izbavio nas iz ruku đavla, sjedinio nas je s Bogom i oživio nas novim životom. Do sada smo bili prijatelji đavla a neprijatelji Boga. Ali Bog je razbio vlast neprijatelja nad nama i najavio je mir širom cijele zemlje. Mir između

čovjeka i Boga preko oproštenja grijeha; mir između čovjeka i čovjeka; mir opet između čovjeka i njegovih želja.

Svečanost Božića nije samo sjećanje porođenja Spasitelja, koje se jednoć zbilo u Palestini. Tkogod bi mislio, da se mi u današnjom svečanosti samo spomen činimo događaja, koji se dogodio u gradu Betlehemu.

Istina je, Crkva se veseli u sjećanju tog sretnog događaja, kojim smo dobili Boga među nama. Ali ona zna i to, da je ovo svečanost našeg nadnaravnog rođenja. Mi danas dobivamo posebnu Božju milost ,kojom se preporađamo na novi život. Ovo je dan našeg rođenja. Ovo je baš naš Emanuel: Bog s nama. Danas postajemo, na poseban način, djeca Božja, porođena njegovom milošću i oživljena darom njegovog života. Jer, Krist se je zato porodio, da mi uzmognemo postati djeca Božja. Druga Osoba zato je uzela našu narav, da mi uzmognemo postati dionici njegove božanske naravi.

Božić je, dakle, svečanost kad nam se Bog potpuno daje. Mi danas njega uzimljemo, kao što je on našu narav od nas uzeo. Danas on silazi s neba i dolazi u naše duše, danas se sjedinjuje s nama, danas prebiva s nama. Danas se pokazala — veli sv. Pavao — milost Boga Spasitelja našega svim ljudima.

Pa zato neka se vesele svi narodi jer nam dođe Kralj mira! Nek kliču od veselja svi ljudi, jer se u njihovim dušama pojavio Bog i Spasitelj njihov! Nek pjevaju od radosti svi pravednici, jer nam se porodi djetešce Isus, Emanuel, Bog s nama! *B.*

MAJKA BOŽJA SV. KRUNICE U FATIMI.

(Svršetak)

Fatima je sa svojim velikim religioznim manifestacijama postala naskoro središte obnovljenog kršćanskog života u Portugalu. Duboko je boi pao u zadnje vrijeme portugalski narod. Vjera mu je bila oslabila, običaji i moral propao, a financije žalosne. Velika emigracija skoro ga je uništila, a neprestane revolucije dale su naslućivati skori svršetak ovog nekoć slavnog naroda. — Ali Majka Božja se je sjetila, da je Ona njegova kraljica i pokroviteljica i ona ga spasi od sigurne propasti. U vremenu od 14 godina, otkada se je ona ukazala, velike su promjene nastale u Portugalu. Vjera se obnavlja. Javne vjerske manfisetacije u Fatimi, grupe hodočasnika, koji idu bez straha i obzira prema ovome svetištu uništili su sram i obzir ljudski. I službeni organi u početku rezervirani, ne srame se umiješati među masu manifestanata, pa se i najviše vlasti u tome natječu s najjednostavnijim građaninom.

Hodočasnici vrativši se svojim kućama priopćuju svojim obiljima i znancima — svoj žar i zanos i u svim obiteljima malo po malo

obnavlja se stara pobožnost sv. Krunice. Slika Majke Božje Fatimske svugdje se štuje i može se reći, da je Majka Božja svete Krunice pristankom i plebiscitom cijelog naroda prava Kraljice Portugala. Tako katolicizam u njemu ponovno cvate. Sakramenti se mnogo češće primaju. Riječ se Božja slobodno propovijeda i Procesije i druge bogoštovne službe svugdje se u potpunoj slobodi vrše. Katolička se štampa brzo širi. Zvanja svećenička i redovnička dnevno se umnožavaju, a Redovi mogu nesmetano da vrše svoj apostolat. I moral se popravlja, a mir u cijeloj zemlji vlada. Svugdje se osjeća novi život, zahvaljujući Onoj, koja se nazad 13 godina ukaza najmanjima od svoje djece, tamo u Irijskoj Kovi...

Sav taj pokret traži, da duhovno središte bude što bolje i ljepše uređeno. A zato je neminovno potrebita jedna velika i veličanstvena

crkva. Na to se je odmah u početku mislilo i zato potrebiti novac skupljao. Dne 13. svibnja 1928. na jedanaestu godišnjicu prvog ukazanja, u prisutnosti do 200.000 silno oduševljenih hodočasnika nadbiskup Evorski blagoslovi prvi temeljni kamen nove veličanstvene Bazilike na onom mjestu, gdje se je Bl. Djevica dostojala ukazati. Nacrt je buduće Bazalike vrlo lijep. Bit će duga 82 i visoka 50 metara. Moći će primiti dvaput više vjernika nego crkva sv. Dominika, najveća crkva u Lisboni. Uz samu glavnu crkvu, bit će po strani dve druge dosta prostrane crkve, i to jedna za ispovijedanje muškaraca, a druga za ispovijedanje ženskih. Radovi na izgradnji svega toga marljivo se sada nastavljaju, i nije daleko čas, kada će se dizati put neba silhueta zvonika, koji će biti kruna Bazilike i koji će u visinama pjevati pjesmu zahvale za sve milosti primljene od neba preko ruke Majke Božje Fatimske.

Na koncu pitat će naši čitaoci, a što je sa sretnim vidiocima? Je su li živi, šta oni rade?

Mali Franjo i Hijacinta umrli su dosta brzo poslije ukazanja. 23. decembra 1918. dobije Franjo brouchopnemoneju, koja ga dovede do smrti. Bilo je to 5. aprila 1919. Bilo mu je 10 godina i nekoliko mjeseci. Prije smrti primio je posebnim žarom prvu sv. Pričest i njegova sestra Hijacinta, ali njoj nadođe i gnojna pleurezija s drugim komplikacijama, za to na savjet liječnika bi odvedena u Lisbonu, da se liječi. Ona je ipak od neba bila obaviještena, da je svako liječenje uzaludno, jer da će naskoro umrijeti. Bila je u svojoj bolesti nešto neustrpljiva; ali nakon jednog ukazivanja Gospina više se nije ništa nikada tužila. Izgleda, da ju je Majka Božja više puta u njezinoj bolesti posjetila. Jer kada bi u Lisboni njezina kućedomaćica ili koja druga osoba, koja joj je došla u posjete, stala na ono mjesto gdje joj se je ukazivala Bl. Djevica, ona bi zavikala: »Otidite odatle, to je mjesto, gdje je bila Naša Gospa«. Kad bi je pohodila koja osoba nečedno ili luksuzno odjevena znala bi uskliknuti poslije njezina odlaska: »Čemu sve to! Kad bi znala što je vječnost.« Prije same smrti upitali su je da li želi vidjeti svoju majku. Ona odgovori: »Moja obitelj ne će dugo opstojati, i mi ćemo se svi brzo u nebu vidjeti«. Htjede se još jednom ispovijediti i pričestiti.

Dne 20. februara 1920. Nebeska Žetelica našavši da se je potpuno razvio i rascvao ovaj zemaljski zumbul (=Hijacinta), dođe da ga ubere i privede pred svoje prijestolje, da resi i svojim mirisom napuni ložnicu Kraljevu. Njezino tijelo bi preneseno na župno groblje u Fatimi. A i njezina obitelj brzo svrši, kako ona prореče.

Jedina je još na životu od triju vidioca Lucija. Ona je postala poslije Apostolom Krunice. Čedna, mirna i ponizna, ona je često o podne išla na mjesto ukazivanja i tamo s drugima molila krunicu. Kako joj je Bl. Djevica preporučila, da se uči, bila je poslana u jedan zavod na sjeveru Portugala, gdje se pokaže vazda poslušnom i uzornom.

Ali je rečeno za Bl. Djevicu, da je i Fatimska sretnica poput Melanije Saletske i Bernardice Lurdske prigrlila redovnički stalež. Ostavi zavod, da stupi u samostan .U tuđini je učinila novicijat. Zaposlena poniznim kućnim službama ona je sazidavala svoje sestre čednošću i savršenim opsluživanjem pravila. Još je od Nebeske Kraljice bila nadarena novim milostima. Dne 3. listopada 1928. u 21. godini života položi vremenite zavjete. Njezino je redovničko ime Sestra Marija Lucija od Sedam Žalosti. Skrivena u nepoznatom samostanu, ona želi i moli, da bude samo proslavljena Ona, koja joj udijelila velike milosti: *Kraljica Presvete Krunice.*

——«o»——

MOĆ ŠKAPULARA.

Neki otac benediktinac, iz glasovite, prastare benediktinske opatije u Njemačkoj, veliki štovatelj Majke Božje od sv. škapulara, opisuje svoje čudnovato spasenje od sigurne smrti; spasenje, koje ima samo da zahvali škapularu, t. j. milosti drage Majke Božje od brda Karmela.

On sam čitateljima »Gospine Krunice« priopćuje taj događaj:

»S dubokom, neizbrisivom, vječnom zahvalnošću prama dragoj Majci Božjoj od sv. škapulara, uzimam pero u ruke, da napišem svoje čudnovato spasenje od sigurne smrti, koje je uslijedilo neke subote prošle godine, i to 24. jula 1929., spasenje, koje imam samo zahvaliti škapularu drage Majke Božje!

Radi dva razloga opisujem ovo čudnovato spasenje. Prvo, htio bih javno kazati svoju veliku zahvalnost prama miloj Majci Božjoj, a drugo: htio bih potkrijepiti i ucijepiti dragim čitateljima ufanje, dječje ufanje u Majku Božju, koja je uvijek naša draga, dobrostiva Majka.«

Prošle godine u septembru kod proštenja na brdu Karmelu, držao je gore spomenuti benediktinac više puta propovijed u svetištu Majke Božje, o ovom strašnom događaju.

Benediktinac uputi se, u pratnji sa svojim najboljim seminaristom, na šetnju u Karpatske Alpe. Noćili su s drugim planinarima i s jednim izviđačkim društvom, koje je došlo na izlet u botaničke svrhe u nekom konačištu u dolini, htijući se drugi dan uputiti na najviši vrh u Alpama. Benediktinac htio je ostaviti škapular u konačištu, da ga ne bi putem izgubio. Ali jedan mu glas veli neka ga uzme sobom. Činilo mu se, da je to opomena drage Majke Božje. Započeo je put. Divili su se divnom pogledu krasnih planina, čiji vršci su se kupali u zlatnom suncu. Zanosilo ih je cvijeće i bilje, koje su skupili za botaničke studije. Divili su se opet krasnoj borovoj šumi, koja je tim postajala rjeđa što su se oni više uspinjali, dok se napokon ne pretvori u nisko grmlje. Udisali su onaj svježi planinski zrak, koji tako dobro djeluje na zdravi čovječji organizam.

Bili su već dosta visoko kad ih najednom okruži ledeni zrak, kao ledeni dah smrti, koji je dolazio iz gustog, velikog, crnog oblaka. Oblak se polagano spuštao, i već se opazilo, kako pokriva vrh brda. Postaje tamno a oblak tako gušći, da se ne može vidjeti ni metar pred sobom. Za čas su svi bili ovijeni oblakom. A ledeni znoj smrti ih obuzme. Najednom se počne brijeg lomiti a kamenje i zemlja cijepati. Što raditi? Ostanu na mjestu. Taj mali čas, pričinjao se čitava vječnost. Benediktinac htjede učiniti još par koraka naprijed, ali kod četvrtog ili petog koraka — strahota! — ne nađe više tla pod sobom. Ogromna lavina ocijepi se i sruši se strahovitim urlanjem niz brdo.

Benediktinac padne i lavina za njim. Bio je još toliko pri svijesti, da primi u ruke škapular, kojeg je imao oko vrata i da usklikne: Draga Majko Božja od sv. Škapulara pomogni mi, ne ostavi me! Onda osjeti još strašne udare i izgubi svijest.

Najednom probudi ga jaki tresanj. Nalazio se na velikom prekinutom drvu sa svojim velikim benediktinskim škapularom kao privezan. Nebo je bilo vedro, sunce na zalazu. A on, pun krvavih rana, sjedeći na drvu sa poderanim haljinama. Razgleda oko sebe. Vrlo divni krajevi! Nalazio se o drveću, na podnožju velikog brda, — u borovoj šumi. Da li je to istina ili san? Jest, to je istina. Tada se odvine iz njegovih grudi srdačna zahvalna molitva. Oslobodi se od drva i budući nije bilo tako visoko, skoči dolje na prostrtu mahovinu. Pade na koljena i zahvali se još jednoć Bogu i dragoj Majci Božjoj za svoje čudnovato spasenje. A gdje je mladić, koji je bio s njim?

Spustivši se do podnožja brda, nađe ga u jami, ne daleko od svojeg debla gdje leži mrtav i sasma iskrvavljen. Benediktinac bio je duboko dirnut od ovog strašnog pogleda. Bijedni prijatelju! Klekne kraj njega i moli sv. Krunicu za njegovu dušu, koja ga je tako rano i neočekivano ostavila. Nadao se, da će postat jednoć veliki, glasoviti profesor.

Digne se, da traži put, koji se svijetlio u tamnoj šumi i kojeg je tako brzo našao. Ovaj put vodio je do glavne ceste, kamo se išlo do sela, koje su onog jutra ostavili. Spomenimo ponovno njegove riječi: Draga Majko nebeska, koja si me spasila od sigurne smrti kroz tvoj sv. škapular; koja si mi pružila tvoju ruku u najvećoj nuždi i opasnosti, kada me smrt htjela već zagrliti sa svojim ledenim rukama, primi iskrenu zahvalnost tvojeg nevrijednog sluge, iz dna srca moje duše. Pravo, otkrito povjerenje do tebe, Majko nebeska, ucijepila mi već u srce moja nezaboravna, draga, dobra majka. I to je puno pripomoglo spasenju njezinog sina. Iako je prijetila opasnost, da bura života uništi ovo povjerenje, nije se to nikad potpuno dogodilo. A sada je kroz tvoje čudnovato spasenje mog života pojačano.

Još jednom hvala Ti najveća draga Majko nebeska!

A vi dragi čitatelji, budite uvijek odani Majci Božjoj Mariji, koja uvijek pomaže. Nosite stalno njezin škapular, znak vašeg spasenja. Ako je poštujete, ako je volite, ako ostanete njoj vjerni kao vašoj najdražoj majci, onda vas, istina, može sasuti još veća lavina nego je bila moja u planini, može vam prijetiti još veća napast đavola ali vam se ništa neće dogoditi. Ne uplašite se, jer ćete tek onda upoznati riječi sv. Bernarda: »Još nikad se nije čulo, da bi tko bio ostavljen od Tebe, ako je tražio tvoju pomoć.« Molite se Kraljici nebeskoj, poštujte je i nosite neprestano njezin znak i saznat ćete na vami samima veliku moć škapulara! *N. E.*

KRALJICE BEZ GRIJEHA ISTOČNOGA ZAČETA, MOLI ZA NAS.

Kad je dobri Bog načinio prvog čovjeka, obdario ga je naravnim, izvanrednim i nanaravnim darovima. Ukrasio je njegov um znanjem, učinio je, da sasvim lako vlada tjelesnim moćima i požudama, dao mu je besmrtnu dušu; besmrtno tijelo, a k tomu milost posvećujuću i darove Duha Svetoga. Takav Adam mogao j bez ikakove poteškoće stupati putem Gospodnjim, sve dok ne stigne do nebeskog uživanja. Ovi darovi su morali prelaziti na sve njegove potomke, na cijeli ljudski rod, jer je on glava i otac svih ljudi. Ali Adam je svojim neposluhom izgubio sve te lijepe darove, te mi od njega baštinimo mjesto milosti grijeh, mjesto darova kaznu, mjesto reda i slobode nered i ropstvo sotone, a mjesto sreće i života nevolje i smrt. U njemu smo svi sagriješili, a grijeh je donio smrt. Gubitak milosti i prijateljstva Božjega, ljaga i krivica na duši, zle pohote, strasti te smrt u tijelu sve je to posljedica prvoga grijeha, koji se zove istočni grijeh. Kad dakle ispovijedamo, da je Bl. Dj. Marija neoskvrnjeno začeta, ispovijedamo, da je Ona posebnom Božjom povlasticom sačuvana od istočnoga grijeha i njegovih zlih i zazornih posljedica. Svemogući je Bog učinio, da se Njezina duša ne okalja s grijehom, kad se združi sa onim grješnim tijelom što potječe od Adama. Osim toga »Bezgrješno Začeće« ima nesamo niječni značaj, da je Bl. Djevica bez grijeha i njegovih posljedica, nego u sebi uključuje sve ono, što se lijepo i uzvišeno može reći o Prečistoj Djevici. Dakle sjaj naravne ljepote i miloće, suglasje i harmonija moći među sobom i Bogom, jakost i svježina poleta i zanosa, preobilnost nadnaravne milosti i ljubavi, ures darova Duha Svetoga: sve to blista i sjaji na maloj Mariji već u prvom času njezina začeća. U isto vrijeme se je probudila na život i na milost. Sva lijepa i urešena nebeskim darovima odmah se obraća k Bogu, prvoj i najvećoj ljubavi. Još ne rođena niti viđena, tek začeta svijetli kao prebistra i prežeđljena jutarnja zvijezda, postavljena na obzorju naše bijede moć mudrošću, dobrotom i milosrđem Božjim. Ona je najljepše djelo pre-

svetoga Trojstva. Bog Otac sa svojim svemogućstvom, Bog Sin sa svojom mudrošću, Bog Duh Sveti sa svojom ljubavlju učinili su, da Marija bude predostojna Majka Utjelovljene Riječi Božje. Oni su je okitili milošćom i ljupkosti Rebeke, čarom i dražesti Rahele, ljepotom i zamamnošću Judite, dostojanstvom i uzvišenosti Estere i svim vrlinama onih glasovitih žena Staroga Zavjeta, koje su bile Marijina slika.

Premilosrdni Bog odredivši da otkupi svijet našao je najpodesniji način u Utjelovljenju Svoga Sina, koji je imao biti sličan nama, kao jedan od nas. Dakle je bilo podesno, da njegov sin ima i jednu Majku u vremenu, kao što ima jednog Oca u vječnosti. I vječni Otac Mu je izabrao za Majku djelo ruku presvetoga Trojstva, kćerku siromašne Nazaretske obitelji, zaboravljene i izgubljene tamo među Galilejskim gorama. Marija, kćerka Jakova i Ane, prečista i neoskvrnjena Djevica, uzdignuta je na dostojanstvo Majke Sina Božjega, Ona će u svoju blaženu utrobu primiti Jedinorođenoga Sina Božjega, Ona će svojim prečistim mlijekom dojiti i na svojim grudima njihati otkupitelja svijeta, uništitelja grijeha, smrti i pakla, Spasitelja roda ljudskoga. Bog nije mogao trpjeti, da grijeh i sotona osjene i zastru sjaj i čistoću duše One, koja je imala biti Majka Sunca pravde, Krista, Gospodina našega.

Marija je zajedno sa Isusom imala da zgnječi oholu glavu zmije paklene i da uništi kraljevstvo sotone. Ona je suokupiteljica roda ljudskoga; pak da je i za trenutak sami bila po istočnom grijehu u vlasti sotone, ne bi mogla reći, da je satrla oholu glavu njezinu; naprotiv bi joj sotona mogla predbaciti, da je i Ona osjetila žestinu i strahotu paklenog otvora. Dakle i iz ovoga vidimo, kako se Bl. Dj. Mariji pristoji, da bude bez grijeha začeta.

Bl. Djevica je imala da nadvisi sve anđele i da postane njihova Kraljica. Kao što su dakle oni u prvom času svoga stvorenja prvim svojim činom uzdali hvalu Bogu, uzljubili Ga i postali blaženi, tako je imala učiniti i njihova Kraljica u prvom času svoga začeća. I ona Ga je mala prvim časom uzveličati i obljubiti svim žarom svoje prečiste duše. A to je mogla učiniti jedino očuvana od istočnoga grijeha i urešena takovim krasotama, koje Ju uzvisuju nad sve stvorove i čine, da je manja samo od Boga. U kratko: Bl. Dj. Marija je bez grijeha začeta, jer je imala postati Majka Božja, suotkupiteljica i majka, poraziteljica đavla i kraljica anđela. Eva je pod sjenom stabla znanja dobra i zla izgubila sav ures, koji joj je od Boga bio dan; Marija je u sjeni svetog Križa i moći otkupljenja postala »milosti puna i blagoslovljena među ženama«, lijepa i čista kao posmijeh Boga, koji Ju je odabrao, da bude Njegovom zaručnicom i majkom.

O Marijo, ljiljane prečisti, ružo uvijek svježa, raju svetiji i dražesniji od onoga zemaljskoga, ukrase i svjetioniče naše vjere! Ti si bila prebogata svim krepostima, milostima i darovima u prvom

času svoga začeća, tako da su Ti se divili svi anđeli, veselili se Tvojemu dolasku i s ushićenjem pitali: »Ko je ova, koja uzlazi urešena krasotama, lijepa kao mjesec, sjajna kao sunce?« I mi se zajedno s njima veselimo, divimo i klanjamo Ti se još maloj u majčinoj utrobi, to prvoj crkvici posvećenoj Tebi, Prečista Djevo!

O. Č. Novak.

U ĆELIJI SPOZNANJA SAMOGA SEBE.

Brat Lazarino iz Pise snalazio se vrlo dobro u svojoj samostanskoj ćeliji. I zatvorenim očima znao bi naći svaku knjigu u velikoj biblioteci i znao je napamet gdje leži svaki smotak pergamene. Naravno, da je brat Lazarino bio vrlo učen čovjek. Nebi inače bio profesor na franjevačkoj teologiji u Sijeni. O njegovom mnogostranom znanju mogao se je svak uvjeriti, jer je on bio i dobar propovjednik i često je propovijedao u San Francisku. Ovoga sina asiškog sirotana nije mnogo smetalo, što je volio da studira teološke raspre u udobnim naslonjačima i bilo mu je posve razumljivo, da iza napornog duševnog rada mora da legne u mekanu postelju. Od nekoga je vremena brat Lazarino nešto ljut. Pa kako se nebi ljutio! Uvijek je rado priznavao učenost kod drugih a i sam je često potražio kojega učenog dominikanca, da se posavjetuje s njime. Ali to mu nikako nije ušlo u glavu: da je tamo u ulici Tintori nekakova »mantelata«, Katarina Benincasa i da je ta redovnica pravo čudo Božje mudrosti. Mantelate bile su sestre trećega reda sv. Dominika, koje su živjele u svijetu. Pa da je ta djevojka zaludila obične bojadije, kao što je i njezin otac, to još ne bi bilo nikakovo čudo, ali eno i učeni ljudi idu k njoj, da traže savjeta i pouke, a plemići i plemkinje utječu se njoj u svojim potrebama. Pričaju o toj Katarini, da živi kao svetica u samotnoj ćeliji, da obilazi i njeguje i najodvratnije bolesnike. Svega i svačega pričao je svijet, a sve je to bratu Lazarinu nekako sumnjivo. Počeo je u svojim propovijedima da udara na tu djevicu Katarinu, a da je nikada nije ni vidio ni čuo. Najviše ga srdilo, da i učeni dominikanci, kao što su bili fra Bartolomeo Dominiki i fra Tomaso della Fonte vjeruju toj zanešenoj djevojci, a on, fra Lazarino bio je

tvrdo uvjeren, da ona zaluđuje svijet i širi krivovjerje. Za to odluči da jednom pođe do te djevice Katarine, pa da sabere dokaze za svoje tvrdnje. Bio je potpuno uvjeren i o tome nema sumnje, da ta neuka djevojka ne može da bude upućena u duboke tajne kršćanske nauke.

Jedne večeri, upravo 25. novembra, na blagdan Sv. Katarine aleksandrijske, zamoli fra Lazarino dominikanca fra Bartolomea, da ga povede Katarini Benincasa. Sav sretan i veseo pristane fra Bartolomeo. Mislio je, da Lazarino želi, da popravi svoje nepravedne napadaje na svetu djevicu. Kao uvijek, kada bi išao u ulicu Tintori, obuzelo je fra Bartolomea tajnovito nekakovo čuvstvo. Zaronio je u dubinu svoje duše, traži je, ima li išta unutra što se nebi svidjelo svetoj djevici. Ona je uvijek pogodila, kada god je u njegovoj duši bilo svjetskog nemira, pa ma kako ga on pomno sakrivao. Uza sve to, svaki puta bi se neizrecivo veselio, kada je znao, da će opet ugledati blijedo lice Svetičino.

Fra Lazarino nije osjećao ni ganuća ni radosti. Dapače nije pomišljao ni na to, kako bi mogla da izgleda ta neobična redovnica. Kad su stupili na vrata Katarinine ćelije, već se je i mrak uvlačio i u prvi mah zapazi fra Lazarino samo bijelu pojavu u odijelu mantelata. Bijela pojava jednostavno ih pozdravi i ponudi da sjednu. Franjevac sjeda na stolicu, a dominikanac na nekakav sanduk. Bijela spodoba spusti se na pod, upravo prema fra Lazarinu. Sada, kada mu se oči privikoše na sumrak u sobi, razabra blijedo lice i dva velika crna oka, koja su ga tako blago i bolno gledala. Nekoliko časaka vladala je šutnja, dok nije počeo fra Lazarino:

»Mnogo sam slušao o tvojoj svetosti i znadem, da ti je Bog udijelio milost da razumiješ i da tumačiš Sv. Pismo. I eto dođoh, da i ja čujem iz tvojih usta koju poučnu i utješnu riječ.«

Katarina je osjetila žalac u njegovim riječima i blago odgovori: »A ja se opet radujem Vama, koji poznajete u tančine Sv. Pismo, jer ga tumačite svaki dan dušama. Sigurno ste došli, da i mene poučite i učvrstite u vjeri, a ja vas molim, da to i učinite.«

I započe boj riječima, koji traja sve dotle, dok nije zazvonilo na pozdrav Gospi. Fra Lazarino se brzo dignu.

»Navratiću se u zgodnije vrijeme« reče i pođe prema vratima. Katarina ih otprati do praga i jednostavno pokleknu pred fra Lazarinom i zamoli ga za blagoslov i da je se sjeti u svojoj molitvi. U žurbi načini fra Lazarino znak Križa nad sagnutom glavom i ništa ne misleći rastreseno reče: »I ti moli za mene, sestro.«

Za čudo, te večeri nije više fra Lazarino mislio na svoj susret s Katarinom Benincasa. Putem je samo pomislio, da izgleda da je dobra djevojka i ako se ne čini tako pametna.

Kako je trebao, da se još pripravi za sutrašnji dan za jedno teško predavanje, zaboravi posve i tu večernju posjetu i ulicu Tintori. Kao obično leže i na počinak, ni ne sjetivši se više Katarine. A blijeda

djevica, kojoj je Krist pred par dana utisnuo duboko u čelo trnovu krunu, probdila je dio noći, moleći za zaslijepljenoga učenjaka, koji još ni povirio nije u ćeliju svoje vlastite duše. Drugo jutro probudi se fra Lazarino s nekakovom dubokom tugom u duši. I ustao je i obukao se, ali ga tuga ne ostavlja, već mu steže dušu kao obruč. Ne znajući ni kako ni zašto, suze mu poteku i on zaplače. Ljutio se sam na se tražeći naravne uzroke za to čudnovato stanje i duše i tijela. Da nije jučer odviše pio ili, da se nije u noći prehladio? Htio je da suspregne suze, ali mu nije uspjelo. Odkazao je predavanje i odluči da cio dan sprovede u svojoj ćeliji. Napokon započne da traži nadnaravne uzroke ovome neobičnom stanju duše.

»A da mi nije iznenada umrla majka? Da mi je brat poginuo u boju? Ili — ili sam teško uvrijedio Boga?«...

Danas nije ni pomislio, da izvlači iz polica knjige, da u njima traži utjehe. Po prvi puta u svojem životu stupio je fra Lazarino u ćeliju spoznaje samoga sebe. Samo — u toj se je ćeliji vrlo slabo razaznavao; lutao je cio dan tamo — amo u tami.

A kada se je opet spuštala večer, odjednom mu iskrsne slika prošle večeri. Jasnije nego jučer, ugleda malu ćeliju, u koju ga je uvela bijela spodoba. Vidio je sada i žižak, što je gorio pred Kristovom slikom. I mnogo jasnije nego jučer, razabra sada blijedo lice pred sobom, obrubljeno bijelim platnom. Kao da ga još i sada gledaju ona dva tamna oka pod teškim, napola otvorenim kapcima. Vidi sada i njezine usne spravne, da prigovore. I tek sada, kao da je istom pravo ugledao cijelu ovu svetačku pojavu, tako nježnu i bolnu i tako neizrecivo lijepu. U tom istom času, odjednom je shvatio koliko je skrivio svetoj djevici, koja je tako ponizna i tiha sjedila pred njim. Shvatio je, da je ona svoj život uredila prema vjeri svojoj.

A on! Ali kako je sada jasno vidio svu golotinju svoje duše! Dok je govorio sve one plamene riječi, srce je njegovo ostajalo ledeno. Istom sada zapazi, kako je udobno uređena njegova soba, a on je sin asiškog sirotana. A nju je htio da osudi, nju, koja je onako ponizno zamolila njegov blagoslov. Kad se je sjetio, kako je rastrešeno izgovorio ono: »Moli i ti za me, sestro«, obliše ga suze i zapade u grčeviti plač.

Obuze ga svega samo jedna želja: da pođe Katarini, da joj sve ispovijedi, svu taštinu i preuzetnost svoje duše i da ju zamoli za oproštenje, što se je usudio, da nju osudi.

Čim se je rasvanulo, jurio je skroz ulice Sijene. Katarina kao da ga je očekivala. Sama je otvorila vrata i fra Lazarino se baci pred nju na koljena. Ona ga pridiže i povede ga u svoju ćeliju. O, fra Lazarino nije više tražio stolicu da sjedne! Uz Katarinu spusti se i on na pod. Opet mu navriješe suze na oči i kroz te suze kao da mu se napokon otvoriše širom vrata one ćelije spoznanja samoga sebe. Ali, u toj ćeliji nije više tame, sjala je luč neizmjerne ljubavi Božje, koju je upalila Katarina. Dok je Katarina govorila, veliki mir uđe u

srce fra Lazarina. Kako da nij jučer osjetio svu slatkoću ovoga glasa?! Govorila mu je, kakav treba da bude pravi sin Sv. Franje, pokazivala mu je put, po kojem će ponizno slijediti raspetog Krista i svoga oca Sv. Franju.

Sav skrušen, zavapi fra Lazarino: »Ja sam poznavao samo ljusku kršćanstva, a ti posjeduš jezgru!« *Štefa Jurkić.*

PIJO IX I BEZGREŠNO ZAČEĆE.

1857 dođe Pijo IX u Imolu, da pohodi sirotište, koje je tu bio ustanovio i povjerio sestrama Dobroga Pastira iz Angersa. Starješica je marljivo zabilježila detalje ove vizite.

»Stojeći i ne naslanjajući se na ništa sv. Otac nam priča nevjerojatnom jednostavnošću događaje, koji su se zbili od njegova polaska iz Imole (Pijo IX je bio prije biskup u Imoli) i uzdignuća na Petrovu stolicu. Kad je došao na veliki čin 8 prosinca 1854, sa svim tim da sam osjećala sve veličanstvo sv. Oca, usmjelih se pa ga zapitah: »Sveti Oče, nije možda indiskretno da zamolim Vašu Svetost, da nam kaže koji su osjećaji prolazili Vašom dušom, kada ste izgovarali riječi dekreta, kojim ste proglasili da je Bl. Djevica Marija bez grijeha istočnog začeta?«

Na taj neočekivani upit sv. Otac me blago pogleda i smiješeći se reče: »Ne će li to Kraljica Anđela, da upravi razgovorom Papinim?« I njegov se slatki i prodirući pogled zaustavi za čas na nama, i prihvati dalje: »Sigurno vi kćeri mislite, da je Papa u onom času bio u ekstazi ili da mu se je sama Bezgrešna ukazala u tom svečanom času.«

»Ništa začudna, sv. Oče, da Vam se je Bl. Djevica ukazala«.

»Eh, dobro! Ne. Niti sam bio u ekstazi, niti sam išta vidio. Ali ono što sam osjetio i razumio objavljujući dogmu Bezgrešnog začeća nikada ljudski jezik ne može izreći. Kad sam počeo čitati dekret, osjetio sam, da je moj glas slab da bi ga čuo sav narod koji se je bio sakupio u Vatikanskoj bazilici (40.000 ljudi). Ali kad sam došao do riječi same definicije, Bog je dao svome Namjesniku takav glas, da ga se je čulo odzvanjati po svoj Bazilici. Ja sam bio tako ganut — nastavi uzbuđeno sv. Otac — na tu Božju pomoć, da sam bio prisiljen zaustaviti se čas i dati slobodan izljev svojim čustvima plačem. Zatim u tom času Bog mi dade tako jasnu i temeljitu spoznaju neuporedive čistoće Prečiste Djevice, i tako sam bio dušom duboko veseljem i neizrecivim radostima ispunjen, da su one više izgledale nebeske nego zemaljske. Nijedna radost, nijedna sreća neće moći na ovoj zemlji ni izdaleka njezinu sliku predočiti. I usuđujem se reći, da je Namjesniku Kristovu u onaj čas trebala posebna milost Božja, da ne umre od sreće pod impresijom te spoznaje i osjećaja neuporedive ljepote Neoskvrnjene Djevice.«

Zatim, prilagođujući se nama, Pijo IX nastavi: »Vi ste bile sretne, kćeri, i presretne na dan vaše prve pričesti. Još ste sretnije bile na dan vašeg redovničkog zavjetovanja. I ja sâm znam moju sreću na dan mojeg svećeničkog ređenja. E pa dobro. Skupite sve te sreće i njima slične zajedno, i pomnožite ih bez mjere, tako da sve zajedno čine samo jednu sreću, i tek ćete tada imati jednu b l i j e d u sliku sreće, koju je Papa osjetio 8 prosinca 1854.«

IZ BRATOVŠTINA.

Belec. Naša župa doživjela je rijetku sreću, da su od 2. do 9. XI. održane ovdje svete Misije, na koje su bili pozvani vlč. Oci Jordan Viculin i Vinko Bodlović, dominikanski misionari iz Zagreba. Neposredno iza obavljenih Misija u bližnjoj župi Zajezda započeo je blagoslovni i plodonosni rad apostolskih misionara u Belcu. Svaki dan, koliko jutrom, toliko na večer, naša krasna crkva vrvjela je od velikog mnoštva naroda, koji je s velikim zanimanjem i pozornošću slušao divne, ganutljive i uspješne propovijedi. A plodovi nijesu izostali, jer nema gotovo duše, koja se nije ispovjedila i pričestila. Znalo se za mnoge, kako su bili zastranili u vjerskom pogledu i kroz dugi niz godina izostajali i od crkve i od svetih sakramenata, a sada prigodom ovih Misija našli su se poput izgubljenog i rasipnog sina opet u krilu i zagrljaju Oca nebeskoga. Stoga ne možemo, a da nam se iz duša ne vine usklik radosti i pjesma hvale predobrom Bogu na tolikoj milosti i na posredovanju Majke Marije, utočištu grešnika i našoj pomoćnici, koju naš narod moli i štuje. Tomu neka bude dokaz, da je ovdje od vajkada (ne zna se od kada) postojala Bratovština presv. Krunice, koja je sada obnovljena i proširena s preko 300 novih članova. O zaista neizbrisiva će nam biti uspomena na one dane, kad su se od čitavog naroda molile i pjevale pjesme u čast Gospinu ne samo u crkvi, već i onda, dok su se poslije večernjih propovijedi ljudi vraćali kući u svoja sela. Na sve strane kroz noćni mrak i tišinu dopirali su zvukovi pobožnih slavopjeva u čast Marije, presv. Krunice. A uopće kroz sve one nezaboravne dane opažalo se kod svakoga neka neobična sabranost i mirnoća; rekao bih: duh je Božji posve obladao ljudima.

U nedelju dne 9. XI., na zaključak Misija, svanuo je prekrasan sunčani, tihi dan, koji je izvukao iz kuća u župnu crkvu sve, što se moglo micati. More ljudstva natislo se sa svih strana, čak iz daljnjih župa, da prisustvuje oprošnom misijskom govoru i ostalim obredima te veličanstvenom ophodu. Mnogima su se oči orosile suzama, kad su se oci misionari opraštali od župnika i naroda. Ganutljiv je bio i za svakoga bolan taj rastanak, jer ovi sveti dani minuli su tako brzo. Molimo se Bogu i utecimo se zagovoru premile naše zaštitnice Marie, Kraljice presv. Krunice, da štiti i brani ovaj narod ustrajnošću u dobru do konca.

Zajezda. Prigodom svetih Misija održanih u mjesecu listopadu u ovoj župi po dominikanskim misionarima iz Zagreba Vinku Bodlović i Jordanu Viculin, na želju vlč. g. župnika, Ivana Vlainić te uz brojan odaziv naroda (dosad upisano do 300 članova) svečano je ustanovljena Bratovština presv. Krunice. Za Bratovštinu je odmah nabavljena, svečano blagoslovljena i postavljena na Gospin oltar nova prekrasna slika Majke Božje. Ovu su sliku, svježim cvijećem iskićenu, nosile djevojke u veličanstvenoj procesiji na zadnji dan Misija. S pobožnim ponosom i s velikim oduševljenjem veličao je narod Kraljicu presv. Krunice u gromornom svetom skladu složnog pjevanja Marijanskih pjesama i molitve čisla. Oci misionari zamoljeni su od našeg vlč. g. župnika i od naroda, da nas kroz godinu opet pohode i učvrste u vjernosti Bogu i odanosti našoj ljubeznoj Majci Mariji, Kraljici presv. Krunice.

Misije u Vrhbosanskoj Nadbiskupiji (Bosna). Kao svake godine tako i ove, naši misijonari fr. D. Domić i fr. Vj. Matijaca držali su pučke sv. misije u Bosni od 14. listopada do 25. studenoga te su obavili po drugi put župe: Fojnicu, Brestovsko, Gromiljak, Kreševo, Kiseljak i Banbrdo. U svim župama narod se je veoma lijepo odazvao, pa premda je rasijan amo-tamo po brdima i poljima udaljen jedan i dva i tri sata od crkve, ipak je rado dolazio na propovjed i pristupao na sakramente. Zadnji dan, iako je bio radni, sleglo bi se malo i veliko sa svih strana župe, da čuje savjete, opomene i upute kršćanskoga življenja od duhovnih otaca. Taj dan narod bi svetkovao, kao dan svoje duhovne obnove i preporoda u Kristu. Svak je želio da bude prisutan na svečanoj obnovi krsnih zavjeta i na procesiji sa Presvetim. Divota je bilo gledati ono more naroda, koje bi se sakupilo u crkvu, slušalo oprosni govor, a još divnije kako pobožno prati Isusa u procesiji i slušati onaj divni a Bošnjacima mili pozdrav oltarskom Isusu iz stotine grla: Zdravo tijelo Isusovo!

Još godine 1912 i 1913 u spomenutim župama utemeljena je Bratovština presv. Krunice Ružarija. Narod rado moli krunicu pače to je muškome i ženskome najvjerniji i najmiliji drug u kući, na putu, u polju i u crkvi.

Bosanski je narod u vjeri ponosan te je odan svojoj katoličkoj vjeri, u kojoj se rodio, odgojio i u kojoj živi. On zna i svjestan je koliko su njegovi pređi pretrpjeli za vjeru i da su vojujuć za krst časni i slobodu zlatnu, rađe krv prolili negoli se svojoj vjeri iznevjerili. Oni se drže one narodne: sve za obraz a obraz ni za što, tako i u vjerskom pogledu sve valja žrtvovati za vjeru a vjeru za nikakvu cijenu.

Bog blagoslovio naš katolički i mukotrpni bosanski narod!

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE SV. KRUNICE KROZ MJESEC PROSINAC.

I. — 7. XII. **Prva nedjelja prosinca.** a) Potpuni oprost, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape; b) potpuni oprost ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu, te pohode oltar bratovštine.

II. — 8. XII. **Bezgrešno Začeće bl. Dj. Marije.** Potpuni oprost za sve članove, ako ispovjeđeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine te se pomole na odluku sv. Oca Pape.

III. — 21. XII. **Treća nedjelja prosinca.** Potpuni oprost članovima »živ e krunice« uz obične uvjete, ako pohode bilo koju crkvu.

IV. — **25. XII. Božić.** Kao na Bezgrešno Začeće.

V. — **28. XII. Zadnja nedjelja prosinca.** Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u društvu s drugima mole barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijeđeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

VI. — Svaki put dobiju svi vjernici potpuni oprost, ako izmole dio Krunice pred Svetotajstvom ili izloženim ili u tabernakulu skrivenim uz obične uvjete.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4. — Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 14.
Tisak Nadbiskupske tiskare.